

Kočky nebrat

ze série Stíny nad Mau

Jakub Pohádkář Beneš

Kapitola první – případ Ortega

Maxi, pust' se !

Nemůžu.

Neboj, normálně se pust'. Dopadneš na seno.

Max se odvážil pohlédnout dolů na nádvoří a uviděl, že Sofie odněkud přitáhla dva malé balíky sena. Nebyl si ani jistý, jestli by se do nich trefil.

Nemůžu, zaťal mi drápy do ramene.

Na vrcholu hradeb před ním se na něj šklebila kočka. Tedy z části kočka.

Úplně přesně, nějakou část kočky to určitě už někdy sežralo.

A to ten den začal tak nevinně.

Ráno toho dne seděl Max v kanceláři za svým psacím stolem a spal. V předpokoji mezitím probíhal rozhovor mezi jeho sekretářkou a věrnou společnicí Sofií a postarší paní s velkým bohatě zdobeným kloboukem.

Už jednou jsem vám řekla, že kočky nehledáme.

Ale milánku, v inzerátu píšete, že najdete kohokoliv, kdekoliv. A pan Puclík je navíc velice inteligentní kocour.

Jenže to se týká lidí. Zaběhlá zvířata ohlaste hlídce, nebo odchytové službě.

Prosím vás, hlídce. Ti by si nenašli ani chlup na vlastním zadku. Jen hezky zavolejte pana detektiva a dejte mu mou vizitku.

Sofie si prohlídla podávanou vizitku a její tvář se vmžiku proměnila.

Vy jste paní Ortegová? Ta Ortegová?

Zajisté drahoušku.

Ale proč jste to neřekla hned. Po stopě vaší kočičky se okamžitě vydáme.

Kocoura. Jmenuje se Puclík.

Ano, promiňte. Pana Puclíka jistě brzy najdeme. Hned vás uvedu. Malé strpení.

Sofie vešla do kanceláře a zatřásla Maxovým ramenem.

Coé? Zamumlal Max ze spaní.

Vstávej, máme kšeft. Pak si ho pořádně prohlídla.

A dej se trochu do kupy. Je to velice nóbl dáma.

Asi 10 minut poté už vzorně upravený a společensky naladěný Max podával ruku vznešené paní Ortegové a usadil ji do pohodlného křesla pro hosty. Poté si vyslechl srdceryvný příběh o nalezeném koťátku v košíku před dveřmi rodinné rezidence a jak se stal pan Puclík v podstatě členem rodiny. Dokonce je prý uveden i v závěti.

Pche, v závěti. Babo, copak nevíš co jsou schopni provést potomci, když zjistí, že by se měli s někým dělit? Nota bene když ten někdo je malé koťátko? Pomyslel si Max a nahlas řekl:

A co se tedy stalo?

Paní Ortegová pokračovala ve vyprávění, jak měl Puclík v rezidenci svůj pokoj, ze kterého vycházel každý den přesně v šest na procházky do zahrady a v sedm se vracel. Jenže včera se z procházky nevrátil.

Ale prosím vás, znáte kočky. Někdy zmizí na pár dní a pak se objeví jakoby nic. Potřebují si tak trochu, však víte. A na starou paní mrknul. Ta se na něj ale podívala naprosto šokovaně.

Pan Puclík?! Nikdy !!!

Dohodli se, že se okamžitě (tedy okamžitě po obědě) vypraví na pozemky rodiny Ortegů a pustí se do pátrání.

*Co se týče nákladů ... začal Max
Dostanete 10 tisíc reálů, pokud ho najdete.*

Když zákaznice odešla, z kanceláře se dlouho neozýval žádný zvuk. Sofie nejdřív zaklepala, ale pak rozhodně vstoupila. Max stále ještě nepřítomně zíral z okna a něco si tiše mumlal.

*Bereme ten případ, nebo co? Zeptala se
Hm?
Jestli ten případ...
Jasně že bereme, nasedat !
Cože?*

Max zapomněl, že ty koně zatím koupil jen ve svých představách.

Chtěl jsem říct, zabal mi náčiní a jdem.

S těmito slovy vyrazil ze dveří na ulici a zamířil do rezidenční čtvrti na kopci. Sofie pokrčila rameny, zabalila svačinu, kapesník a vyběhla za ním. Dohnala ho na začátku Svěcené ulice. Max se přece jen rozhodl před případem zajít na oběd a obhlížel menu na dveřích restaurací.

Doufám že nechceš jít ke Slanečkovi ! Řekla mu Sofie vyčítavě.
*Víš jak to dopadlo minule.
Nojo, nemusíš mi to pořád připomínat.*
Nakonec si koupili u okýnka pizzu a snědli ji po cestě na kopec, kde sídlil jejich klient.

Dům rodiny Ortegů z dálky připomínal hrad. Když došli blíž, ukázalo se že je to hrad. Vodní příkop, padací most, opevněné hradby, věže a tak. V příkopu dokonce byla voda. Max si udělal poznámku, zjistit jestli se v inkriminované době spouštěl padací most. Tedy udělal by si poznámku, kdyby měl zápisník.

Sofi, kde mám zápisník?

Myslím že jsi ho včera prohrál v kartách.

A jó. Sakra. No to je jedno. Brzy budu mít zápisníku, že nebudu vědět co s nima.

Rozhodl se, že si bude poznámku pamatovat. Vzápětí ji ale zapomněl.

Padací most byl spuštěný. Vykročili tedy po něm a u zavřené brány zkoumali zvonek.

Ten sestával z pozlaceného provazu, zakončeného kruhem zřejmě z praveho zlata. Max ho olízl.

Ano, je to zlato.

Sofie udělala pohled.

Víš co zlato, zatáhni.

Max zatáhl za provaz a pak ho pomalu sledoval nahoru. Provaz byl spojen převody s velikým zvonem nad jejich hlavami, který se začal houpat. Uslyšeli mocné ding dang a pak křupnutí, když prasknul trám, na kterém se zvon houpal. Sofie jako vždy ve střehu strhla Maxe stranou do vodního příkopu. Ve chvíli kdy dopadli do vody, dopadl na místo kde stáli zvon a se závěrečným dong roztříštil dřevěný most na padrti.

Max neuměl plavat, ale v příkopu bylo naštěstí vody jen po pás.

To si musíme taky pořídít, až přijede tvoje matka na návštěvu. Vtipkoval, když se celí mokří a špinaví od bahna drápali na břeh. Koutkem oka si všiml, jak se něco mihlo ve výklenku, kde předtím zvon visel. To už k nim ale běželi sloužící, kteří před chvílí vykukovali zpoza hradeb. Správně vyhodnotili situaci, že až se budou hledat viníci, bude dobré mít obět' na své straně. Proto se o oba postarali přímo královsky. Za pár minut už se Max i Sofie hráli u krbu v nových suchých šatech, skleničkou brandy v pravé a doutníkem v levé ruce a neustále se jich někdo ptal, jestli něco nepotřebují. Pokus Sofie, že potřebují pár diamantových náušnic bohužel nevyšel. Netrpělivě vyhlíželi někoho z hradních pánů. Bylo jim řečeno že jsou něčím zaneprázdněni, ale že každou chvíli už se někdo důležitý ukáže, což byla zjevná lež. To Max poznal. Potřeboval si utřídit myšlenky.

Poslal Sofii dělat křoví a sám se pohroužil do své Šedé zóny, jak tomu říkal. Vědci z Miskatonské univerzity by na to jistě měli nějaký odborný termín. Technika spočívala v dokonalém odstínění všech vnějších smyslových podnětů a promítnutí krátkodobé paměti do zorného pole. I když co je zorné pole, když máte zavřené oči, že.

Co se týče odstínění smyslů, dokázal celkem dobře ignorovat, když na něj někdo mluvil. Dokonce i když tuto techniku nepoužíval. Ale zkuste se soustředit, když vám někdo třese ramenem. To měla na starost ohlídat jeho asistentka. Vyhnala sloužící a stoupla si do dveří, aby neprokloula ani myš.

Max se posadil do křesla a zavřel oči. Přestal vnímat svět kolem sebe a vrátil se ve vzpomínkách do momentu na mostě. Z mlhy se vynořila brána, provaz, jeho spoléčnice. Slyšel ji jak mluví. Podíval se pod nohy. Byl tam most, ještě celý. Vzpomněl si, že si chtěl udělat poznámku. Otočil se a černá stěna nicoty ho udeřila jako nečekaná přílivová vlna. Vypadnutí z koncentrace ho vrátilo do reality.

Zase ta chyba, pomyslel si. *Nesmiš se dívat na to cos neviděl.*

Zklidnil dech, zavřel oči a byl zpět na mostě. Na druhý pokus už byl opatrnější. Sledoval jak tahá za provaz a když zaznělo první ding, zastavil čas. Zakryl si rukama výhled na strany, nebo alespoň svou představou dlaní, a zvedl pomalu hlavu. Zvon, vykloněný a zastavený v nepřírozené pozici se tvářil zcela neškodně. Zato trám na kterém byl zavěšen se tvářil čerstvě nařízle. Ale uviděl ještě něco. Ze stínu za trámem ho pozorovaly dvě oči. Ne prostor před bránou. Ne Sofii. Přímo jeho. A co bylo nejhorší, čím déle se na ně díval, tím víc mu připadaly povědomé. Pak mrkly a Max se leknutím probral. Trám byl jednoznačně naříznutý, takže žádná náhoda. To si Někdo odskáče.

Shodou okolností už k němu společně se Sofií Někdo krácel. Rychle vstal z křesla a uklonil se. Když neznámý přišel blíž a s hranou ustaraností pohlédl Maxovi do tváře, nenašel v ní ani náznak právě skončené seance.

Dovolte abych se představil. Jmenuji se Samuel Ortega a jsem majitel tohoto sídla. Přišel jsem se vám omluvit a vysvětlit situaci.

Těší mě, Max Gutschpind, soukromý detektiv. A toto je má asistentka...

Se slečnou Rotvajlerovou jsme se už stačili seznámit, předběhl ho Ortega.

Ah, výborně. Jistě vám sdělila, že jsme byli najati vaší matkou, abychom se ujali vyšetřování jedné choulostivé záležitosti, týkající se vašeho kocoura.

Ano, vím o aktivitách své matky v tomto směru. Ale situace se poněkud zkomplikovala. Těch, ehm, ztracených, je zde už o něco více.

Ale nepovídejte. Teda povídejte !

Zároveň se vám chci omluvit za trestuhodnou nedbalost, která způsobila tu drobnou nehodu před branou. Zvoník byl již propuštěn. Zcela zanedbal své povinnosti při kontrole. Znáte to, kde dnes seženete kvalitní služebnictvo. Zřejmě únava materiálu.

Max se podíval na Sofii a příkyvoval. Ta ho nenápadně koplá do lýtka.

Au..no, jistě, se služebnictvem je to čím dál horší a horší. Naprosto vám rozumím pane Ortego.

Vratmě se ale k těm zmizením. Tvrdíte, že zmizel ještě někdo? Jen abych si to ujasnil, ten kocour je stále ztracený?

Pan Puclík se pohřešuje od včerejšího večera. Dnes ráno zmizela kuchařka, pomocník ve stájích, zahradník, velitel stráže, dvě pokojské a má matka chvíli poté co se vrátila od vás.

Nejdivnější na celé situaci nebyl náhlý zvrat událostí ani množství zmizelých. S takovými případy se již Max setkal. Nejdivnější a zároveň krajně podezřelý byl klid s jakým je o všem Ortega informoval. Jako by se ho to ani netýkalo. Možná, jako by tento vývoj čekal. Max se rozhodl, že tu hru bude hrát s ním.

Zajímavé. A jak jste se dnes vyspal?

Pane Gutschpinde, za současných okolností jsem bohužel musel zavolat Hlídku. Očekávám ...

Zajisté. Moje zakázka se ostatně týká jen pana Puclíka. Když dovolíte, mohl bych se porozhlédnout v jeho pokoji? Skočil mu s dokonalým nezájmem Max do řeči.

Nebo byste chtěl zakázku rozšířit? Odměna by ale v takovém případě byla několikanásobně vyšší.

Také předpokládám, že pokud se vaše matka nenajde, dostanu zapláceno od vás.

Na Ortegovi byla poprvé vidět nějaká emoce, konkrétně začínal být docela dost rozzlobený. Otevřel pusku, ale v tom do pokoje přiběhl sluha a něco mu pošeptal. Výraz na jeho tváři se změnil na veselý.

Dorazila Hlídku. Myslím, že vašich služeb už nebude třeba.

Od dveří se však ozvalo:

Nikdo neopustí místo činu, dokud já neřeknu !

Do místnosti vešel inspektor Van Houten, následovaný pěti strážníky a jedním seržantem, s pohledem dobře vykrmených čuníků.

Gutšpind! To jsem si mohl myslet, že tě tady najdu. Máš s tím něco?

Samozřejmě že ne, inspektore. Jsem zde kvůli úplně jinému případu.

Houten přistoupil k Maxovi a pošeptal mu výhružným tónem:

Neplet' se mi do cesty Maxi. Tvůj výslech si nechám nakonec. A tvou ... sjel očima Sofii od hlavy až k patě, přičemž na některých místech se zdržel déle...asistentku budu také obtěžovat.

To už řekl nahlas, pro pobavení četnictva.

Bude nám potěšením, inspektore. Hledáme zde ztraceného kocoura a ještě jsme ani nezačali. Můžeme si prohlédnout jeho pokoj?

Ortega se zatvářil, že nesouhlasí, ale Van Houten se rozchechtal.
Pánové, tak tohle je něco. Proslulý detektiv bude hledat kocoura, zatímco my, prostí muži zákona, budeme řešit skutečný kriminální případ. To vejde do historie.
Strážníci se opět povinně zasmáli, až se jim obušky rozhoupaly.
Samozřejmě, že můžete. My si tady zatím promluvíme s pánem domu.

Max se Sofií se vydali, vedeni přiděleným členem služebnictva do severního křídla hradu. Cestou zapředli konverzaci. Sluha se jmenoval Matěj a pocházel z Dobroviny, země východně odtud. Ostatně, šlo to poznat z jeho přízvuku.

Poslyšte, Matěji, je to skutečně pravda, že zmizelo tolik lidí?
Pravda je, že nemůžeme nikoho z nich najít. A máme strach, aby to nepokračovalo.
Nemohli odejít?
Ne pane. Brány byly zavřeny a hlídány.
A nikdo nic neviděl, že?
Pokud někdo něco viděl, nechává si to pro sebe.
Ale to je nezvykle upřímná odpověď na prostého sluhu, Matěji. Mohu vědět, čím jste byl, než jste nastoupil k Ortegovým.

Matěj se zastavil a rozhlédl. Když se ujistil, že je vzduch čistý, povídá úplně jiným hlasem...
Do toho vám vůbec nic není. Už vám nic dalšího nepovím.
Sofie udělala výpad a přitiskla sluhu ke zdi.
Ale to nám chlapečku povíš. A ještě rád.
Chlapeček se jí ale okamžitě vysmekl a hmatem, který ani Max nestíhal sledovat přitiskl ke zdi Sofii.
Tohle se učíme už ve školce, holčičko. Něco lepšího tam nemáš?
Ehm.. pomoc, šéfe?

Tak to by stačilo. Myslím, že jsme to vzali za špatný konec. Povídá Max.
A já myslím, že jsme na místě. Povídá Matěj. V tomhle pokoji bydlí pan Puclík. Těšilo mě. Mám i jiné povinnosti. A zmizel zpět odkud přišli.
To bylo...
... divné. Řekli oba současně.
Ale ten trik bych se ráda naučila.
Můžeš jít za ním a zeptat se ho. Zasmál se Max.
Ha, ha. Řekla Sofie a Otevřela dveře.

Do očí je udeřila nechutně agresivní plyšovost. Matěj nelhal. Za dveřmi bylo skutečně Puclíkovo království a to doslova. Všechny ty odpočívadla, škrabátka, prolízačky, plyšové myši (zkontrolováno Sofií), živé myši (zkontrolováno Maxem), misky a řady konzerv s tuňákem, tvořily hradby pomyslného hradu v jehož středu trůnil obrovský polštář se střapci. Ze zdi na ně tupě zíral celý harém koček v nejrůznějších pózách, naštěstí jen namalovaných. Pan Puclík ovšem v pokoji chyběl. Max začal proklepávat jednu stěnu.

Co hledáš? Zeptala se Sofie.
Tajný východ.
Sofie ukázala na malá dvířka dole ve vchodových dveřích.
Co tohle?
Ten přece není tajný, ten každý vidí. Nenechal se Max vyvést z míry.

No právě. Pod svícnem bývá největší tma.

Sofie se sehnula a nadzvedla dvířka. Přitom náhodou stoupla na prkno v podlaze, které bylo skoro stejné jako ostatní prkna. Ale jen skoro. Ve stěně něco cvaklo a kus odjel stranou. Odkryl tak úzké schodiště směřující vzhůru.

*Poslyš Sofie, někdy si říkám, jestli máš jen takové štěstí, nebo jsi tak geniální.
No dovol? Samozřejmě, že jsem geniální. Jó Maxi, a požaduji zvýšení platu.*

Zajistili dvířka i prkno a posvítili si zapalovačem na schodiště. Bylo celé zaprášené, jen uprostřed byla úzká vyšlapaná cestička. Po několika metrech se stáčelo, takže nebylo vidět, kam vede. Za tmy se ozval zvuk, připomínající vzdálené sténání. Max se významně podíval na svou asistentku.

*Někdo tady chtěl zvýšit plat, že?
Ne, já tam nejdu ! Rezolutně odmítla.
V pořádku, půjdu tam. Kdybych se do deseti minut nevrátil, jdi uvědomit Hlídku.
Nějaká poslední slova?
Sofí, někdy mě pěkně sereš.
Jenom někdy? Budu na tom ještě muset zapracovat.*

Max opatrně vykročil na temné schodiště a hned první schod zavrzel. Ještě aby tu tak byly nějaké pasti, pomyslel si, když pokračoval na další. Ale žádné tam nebyly. Stěny se v plameni zapalovače podivně leskly. Jako by byly vlhké. Tak moment, jsme skoro na hradbách. Kde by se tu vzalo vlhko? Přejel stěnu prstem.

Uběhlo deset minut a Max se nevracel. Sofie zkusila do chodby volat, ale odpovídalo jí jen ticho. Dala nohu na první schod a zastavila se. Ztěžka dýchala. Prokletá klaustrofobie.

Přece jen bude muset pro Hlídku. Ale třeba po cestě potká toho Matěje. To by mohla být zábava. Nějak ji ani nenapadlo, že by mohl být Max v nebezpečí. Prožili toho spolu už tolik, že se o sebe dávno přestali bát. Vždycky to nějak dopadlo.

Když vyběhla na nádvoří, všimla si skupiny mužů, živě diskutujících s Ortegou, který na ni zamával. Byli to muži Hlídky, kteří přišli s inspektorem. Ale jejich povýšenost byla ta tam. Najednou působili jako hejno vyplašených holubů.

*Co se stalo? Zeptala se.
Inspektor Houten záhadně zmizel. Kde je Gutschpind?
Taky záhadně zmizel.*

Její slova měla na policisty zcela opačný efekt, než doufala.

Je to tu prokleté, musíme pryč. Za tohle nás neplatí. Křičeli jeden přes druhého a rozběhli se k bráně. Ta byla na přání inspektora zamčená. Seržant Lanýž zběsile lomcoval s klikou, až ji urval. Koukal se nepřítomně na kus kovu, který mu zůstal v ruce a najednou si vzpomněl, že klíč od brány má v kapse kalhot právě on. Rychle odemkl a oddíl vyběhl ven. Několik se jich propadlo dírou v rozbitém mostě, což jen umocnilo paniku. Zůstalo jim však alespoň tolik duchapřítomnosti, že svým náhle se topícím kolegům pomohli ven. Společně pak zamířili směrem ke strážnici na Kouřov.

*Jak inspektor zmizel? Zeptala se Sofie Ortegy.
Prohledával pokoje služebnictva, vešel do pokoje kde bydlel, tedy bydlí, podkoní, no a když jsme tam po chvíli vešli za ním, tak už tam nebyl. Nikde nebyl. Poslyšte, omlouvám se za své chování.
Zjevně na toto nestačí ani Hlídka. Nevím co dělat. Mám zavolat Kněze? Nebo Inkvizitory?*

Ne, zbláznil jste se? Tohle musí mít přirozené vysvětlení. V pokoji Puclíka jsme našli tajnou chodbu. Max vlastně nezmizel, jen šel po schodech dovnitř a nevrátil se. Šla jsem pro někoho, kdo by tam šel za ním.

Cože, tajná chodba? Jak to myslíte tajná chodba? Žiju zde již 50 let a o žádných tajných chodbách jsem nikdy neslyšel.

No vidíte, kolik toho ještě nevíte. Zasmála se Sofie.

V pokoji vrchního podkoního mohla taky jedna být. Inspektor ji našel, vlezl dovnitř a ona se za ním zavřela.

Ale pak ... Ortega se podíval na otevřenou hradní bránu, kterou utekli strážníci... sakra.

Kašlete na ně. Zavolejte nějaké služebnictvo, jestli tu ještě někdo zbyl a jdem na to!

Max došel na konec schodiště, které ústilo do menší temné místnosti. Jediné světlo přicházelo přes dřevěná dvířka na druhém konci. Pach krve tady byl o mnoho silnější než na schodišti. Vypadalo to, že se dostal přesně na místo, které hledal. Jeho oči se už přizpůsobily tmě, poté co na schodišti raději zhasnul zapalovač. Na podlaze rozeznával lidské postavy ležící v kruhu kolem středu místnosti, kde bylo jakési jezírko. Domyslel si čím bylo asi jezírko naplněno. Sklonil se k nejbližší postavě. Byla připoutaná k železnému kruhu a z četných ran ji vytékala krev. Ještě žila, ale byla v bezvědomí. Podle potrhaného oblečení zřejmě pokojská. Na druhé straně zaslechl sténání. Opatrně se k němu přesunul podél jedné stěny. Když se naklonil blíž, aby slyšel co mu chce postava sdělit, zjistil ke svému zděšení, že je to inspektor Van Houten. Taktéž potrhaný, ale stále při vědomí, něco šeptal. Max se naklonil až k jeho ústům...

Utíkej !

Bylo však už pozdě. Hladina se rozestoupila a vzduchem se mihl veliký chlupatý stín. Jen o fous minul Maxův krk a zařal mu drápy do ramene. Setrvačností narazili na dřevěná dvířka a ty se vyvrátily z pantů. Dopadli na hradby. Sluneční svit odhalil nestvůru, která rozhodně nemohla být panem Puclíkem. Kočka, nebo co to bylo, byla skoro stejně velká jako Max a zjevně i silnější. Druhou prackou mu trhala oblečení a stále se mu snažila zakousnout do krku. Max zvládal jen uhýbat před ostrými špičkami, takže se ani nedalo mluvit o boji. Bolest v rameni byla nepředstavitelná a ubírala mu hodně sil. V jeden okamžik zavravoral a přepadl přes zábradlí směrem na nádvoří. V poslední chvíli se chytil příšery za tlapu. Za tu, co vězela v jeho rameni. Zoufale hledal nohama oporu, ale hradby byly hladké, jako z alabastru. Kvalitně odvedená práce, musí je Ortegoví pochválit. Sakra na co myslí.

Zápas ustal. Byl to pat. Příšera se druhou tlapou držela zábradlí a jen vztekla vrčela. Konečně měl dost času prohlédnout si ji. Přes chlupy ulepené od krve poznával charakteristické znaky Škava. Slyšel už o nich, ale ještě žádného neviděl. No samozřejmě, tím je případ pana Puclíka i mizejícího personálu vyřešen. Ale co teď, co teď... odvážil se podívat dolů.

Na nádvoří si jich mezitím všiml hlouček služebnictva vedený Sofií a začali pod něj vršit balíky se senem.

Maxi, pust' se. Zavolala na něj ze zdola.

Max si prohlédl hromadu sena a pousmál se. Ta Sofi. Nepraktická, ale za nic na světě by ji nevyměnil.

Nemůžu, zařal mi drápy do ramene.

Sofie zaostřila zrak a vykřikla. Zřejmě taky poznala, s kým se Max nahoře potýká. V tom začali sloužící ukazovat na druhý konec hradeb. Opatrně se po nich blížil Matěj, v pravé ruce sekeru, v levé pochodeň. Škav si ho taky všiml. Zkusil si uvolnit tlapu z Maxova sevření, ale ten se chytil ještě pevněji. Příšeře v očích zaplály plamínky vzteku. Rozhodla se ruku si uhryznout. Stejně by jí brzy dorostla nová. Když se zakousla do vlastního ramene, Matěj zrychlil. Přesně ve chvíli, kdy Max s kusem ukousnuté ruky zahájil volný pád, se vzduchem mihla hozená sekyra a zasekla se příšeře do čela. I se sekyrou v hlavě se pořád hýbal a zamířil směrem k vyloženým dveřím, do místnosti s krvavou lázní. Matěj s pochodní skočil za ním a Sofie skočila k jednomu sluhovi a

strčila ho směrem pod padajícího Maxe. To spolu se senem dostatečně ztlumilo jeho pád, takže se nečekaně vůbec nezranil. Tedy nepřivodil si žádné další zranění k těm co již měl. Abychom učinili zadost požadavkům cechu kronikářů i sloužící to přežil.

Všichni pak upřeli pohledy k temnému otvoru na hradbách, ve kterém se sem tam míhaly plameny. Ozval se nelidský řev a ze dveří vyletěla hořící hlava. Dopadla obloukem doprostřed nádvoří, kde pomalu dohořovala a přitom jako by jí stále z úst vycházelo skučení. S posledním doutnajícím plamínkem zaslechl Max slova ... *jde si pro tebe.*

Ale nikdo jiný je prý neslyšel, takže přesvědčil sám sebe, že zapracovala jen jeho bujná představivost.

Po ošetření Maxova ramene (a sloužícího) se vydali do hradu nejkratší cestou k Puclíkovu pokoji a dále tajnou chodbou nahoru. V místnosti našli ohořelé torzo příšery, všechny zmizelé sloužící i starou paní Ortegovou. Někteří z nich byli kupodivu i živí. Jediný koho nenašli byl Matěj. K Sofiině velkému zklamání.

Poté byly vyřízeny formality, které zahrnovaly především nevyplacení odměny (neboť pan Puclík sice byl nalezen, ale jelikož se proměnil v nestvůru a zabil polovinu služebnictva byla smlouva na jeho nalezení neplatná) a vyplacení odškodného (neboť Max byl zraněn na pozemku rodiny Ortegů). Po chvíli dohadování, kdo má lepší právníky se Max spokojil se 100 Reny. Sofii dal hned v euforii polovinu, jako prémii k výplatě, kterou ji možná na konci příštího měsíce vyplatí. Teď už opravdu. Slibuje.

Když vyšli z hradu, zamířila Sofie domů a Max se vydal pomalu z kopce po Svěčené ulici. Jeho kroky neomylně vedly do krčmy U zeleného slanečka., kde za barem obsluhovala Kris.

Dobrý večer Maxi, povídá hned jak se posadil na stoličku.

Ty zase vypadáš. Co se stalo?

Ale znáš to, práce.

Co si dáš?

Jako vždycky, Kris.

Před Maxem přistála sklenice Jerodovy modré, ve které se na hladině vznášela kostka ledu. Jak pomalu tála, dostávala znepokojivě známý tvar šklebící se tlamy. Zase ta představivost.

Poslyš Kris, máš kočku?

Blázníš? Jasně že nemám. Kočkám se nedá věřit.

Tak to máš naprostou pravdu.

Mafousova Encyklopedie říká o původu Škavů toto:

Nižší démon. V první fázi života podobný kočce. Zhruba v 10 letech se v něm probudí temné síly a jeho tělo naroste zhruba do velikosti člověka. V některých případech i víc. Prodlouží se jim drápy, zuby a změní zabarvení na tmavě hnědou s černými pruhy. Živí se lidskou krví, nejlépe čerstvou. Jsou velmi rychlí a silní. Díky své mrštnosti snadno unikají pronásledovatelům a v přímém souboji proti nim neobstojí žádný muž. Dokážou regenerovat libovolnou část těla, kromě useknuté hlavy. Dnes jsou už velkou vzácností. V zemích na východě se ještě občas nějaký případ vyskytne, ale od té doby co byla brána pod horou Mau uzavřena, už se žádný nový na povrch nedostal. V kočičí formě byli často používáni jako vražedný nástroj. Nic netušící oběti bylo dodáno roztomilé koťátko, které ji pak v pravý čas rozsápalo. Pro tento účel museli být také vyškoleni lovci, kteří dokázali dospělého Škava zneškodnit.

Ale ale ale, to se podívejme.

Zamumlal si Max pod fousy, zavřel encyklopedii a zhasnul svíčku ve svém bytě později téže noci. Usínal s dobrým pocitem, že případ ani zdaleka není uzavřen.

Kapitola druhá – jeden obyčejný den – část 1.

Do své kanceláře přicházel Max obvykle ráno v devět. Stavoval se předtím vždy na rohu ve stánku a kupoval Denní Věstník. Dnes byl zvlášť zvědavý co asi napíší o včerejší události u Ortegů. Jenže Věstník byl vyprodán. Pan Fičmo, který ve stánku prodával, mu naštěstí řekl, že si jeden výtisk určitě kupovala jeho asistentka, když přicházela do práce na osmou. Rychle vyběhl po schodech a zadýchaný otevřel dveře. Sofie seděla za stolem v předpokoji a skutečně si četla noviny.

Jedna věc musí být řečena pro vysvětlení dalších událostí. Max se Sofií hráli ráno při jeho příchodu takovou hru. Respektive byl to trénink dorozumívání bezeslov, pouze pomocí mimiky obličejových svalů. Při řešení některých případů se to už vyplatilo.

Uřícený Max pozvedl pravé obočí (což je pro praváka velice těžké, zkuste si to), aby dal najevo, že začala komunikace. Sofie se na něj zadívala a pozvedla obě obočí, což znamenalo že rozumí. Max udělal několik složitých pohybů, zahrnujících oči, obočí a bradu, ve kterých se smluveným kódem ptal, jestli si může přečíst noviny. Na to Sofie přivřela oči do úzkých štěrbin, jako že ano, srolovala noviny a podala mu je. Max si je od ní vzal a s vítězoslavným smíchem, jak jeho mimický kód funguje i na každodenní záležitosti, vstoupil do své kanceláře.

Do práce přicházela Sofie obvykle ráno v osm. Dnes byl pátek a tak ve Věstníku vycházela speciální módní příloha s doporučením jak se obléknout na víkendové akce, kdo kde o víkendu bude, kdo je zase in a kdo už out, nejnovější trendy v nezávazné konverzaci nebo ve způsobech držení sklenice. Koupila si ve stánku jeden výtisk a jelikož Max chodil až na devátou a v předsíni nečekal žádný zákazník, zalila květiny, nakrmila rybičku, uvařila kávičku a pak se v pohodlí svého křesla ponořila do světa vyšší společnosti.

Do téhle idylly vpadl kolem deváté Max, těžce dýchal a měl divoký výraz. Hned jak rozrazil dveře, zadíval se přímo na ni a začal na ni mrkat. Přitom dělal oplzlé pohyby bradou směrem ke gauči na kterém sedávali zákazníci. *Že by to na něj zase přišlo? Zvrhlík jeden. Budu ho muset umravnit !* Srolovala noviny, že ho s nimi přetáhne přes hlavu. K jejímu překvapení ale jakoby ránu čekal, noviny včas zachytil, vytrhl jí je z ruky a se lstivým zachechtáním utekl do své kanceláře. Zhluboka se nadechla, uklidnila se a vešla za ním.

Max byl nepříjemně překvapen, když se dožadovala vrácení novin. Nakonec mu sebrala jen nějaké nedůležité stránky z prostředka a nechala ho o samotě. Pohlédl na titulní stranu a ... bylo to tam.

7 mrtvých u Ortegů. Víme kdo bude další !

V článku pak byla většina prostoru věnována detailům rozsápaných sluhů, počtu dětí, které po nich zůstaly a obavám o přežití zraněných přeživších. Dále byly připomenuty nejznámější útoky škavů z minulosti. Například historika o vyhlazení městečka Květná hůrka dvěma škavy, o které Max věděl že byla přehnaná. Městečko totiž poté navštívil a místní rozhodně vypadali, že jsou naživu. Na závěr bylo uklidnění občanů, že hlídka má situaci pod kontrolou a žádné nebezpečí už nehrozí. Ale pro jistotu si neberte domů zatoulaná kořata.

Kdo bude další se Max nedozvěděl. Navíc byl poněkud zklamán, že se o něm článek nezmiňuje a že s ním ani nikdo nepřišel udělat rozhovor.

V tom se ale spletl, neboť zhruba za hodinu přišel dobře oblečený mladý muž s fotoaparátem a velkým blokem. Uvedl se průkazem dopisovatele Stoky, což byl druhý nejčtenější deník (dnes ráno nebyl vyprodáný). Poté co mu se Sofií zapózovali se začal vyptávat a vše si pečlivě zapisoval těsnopisem.

Kdy že to vyjde? Chtěl vědět Max.

Dnes to půjde do tisku, takže zítra bude váš příběh na stáncích.

A dostaneme nějakou provizi? Nadhodil Max vějičku.

To leda, kdyby byl příběh na pokračování a čtenáři si ho přáli. Chápete? Něco jako detektivka, kde by do poslední chvíle nebylo jasné kdo je vrah. Ale to přece není možné. Vrah byl odhalen, navíc i dopaden, případ je uzavřen. Takže .... zaklapl notes a začal se zvedat.

Počkejte, ten případ vůbec není tak jasný, jak se může zdát. Je v něm spousta bílých míst. Například byl-li škvav podstrčen do domu Ortegů úmyslně, tak kým, a za jakým účelem? Pravý vrah možná unikl a připravuje další útok.

To zní dobře, mohu vás citovat? Otevřel novinář znovu notes.

Ne, proboha, nechci způsobit paniku.

Dobrá, napíšeš na závěr, že případ vyšetřuje slavný detektiv a že se možná dočkáme nových odhalení.

To by snad šlo. A za to už dostanu nějaký honorář?

Ano, to už bychom se mohli dohodnout. Ale očekávám ta odhalení. Tak do týdne?

Do týdne vám dodám taková odhalení, že konkurence neprodá ani výtisk. Ale požaduji zálohu.

Domluvili se tedy na dořešení případu a novinář spokojeně odešel. I kdyby Max nic nového neodhalil, očekávání čtenářů zvedne prodej o pár procent a tak se jim detektiv bohatě vyplatí.

Max si uložil obdrženou zálohu do trezoru a pak si doprostřed kanceláře vytáhl tabuli. Normálně stála v rohu a byly na ní motivační lístečky jako "nespi", "makej", "to dáš" a "zaměstnancům platíme včas!". Teď lístečky sundal (ten Sofiin hodil do koše) a utřel na tabuli prach. Zrodila se časová osa případu, neboli čop. Připravil si prázdné lístky, sadu připínáčků a pak si s pocitem dobře vykonané práce sednul do křesla a čop z povzdálí pozoroval. Představoval si jak ho zaplní fakty a domněnkami a propojí je barevnými provázky, které nakonec ukážou zcela nezpochybnitelně kdo za tím vším stojí. Jak se tak opájel vítězoslavným pocitem, ani si nevšiml, že do kanceláře vešla Sofie, narazila do čopu a ten se s mohutným pleskem rozplesknul na podlaze. Max leknutím vyskočil z křesla, v ruce se mu vmžiku objevil vystřelovací nůž a rozhlížel se odkud přichází útok. Sofie zvedla tabuli ze země a opřela ji o zeď. Pokrčila rameny, jako že pardón, ale nemělo to stát hned za dveřma, a sdělila Maxovi, že mají asi zákazníka. Max chtěl vědět jakto že asi, ale Sofie jen řekla, že uvidí sám.

Uvedla do kanceláře malého pána, který nervózně svíral klobouk. Pohled na nůž v Maxově ruce mu také na klidu nepřidal. Když se za Sofií zavřely dveře a nůž byl schován zpět do tajné kapsy na vestě, posadil Max človička, který se představil jako pan Franc do křesla pro hosty a přátelsky na něj zamrkal.

Tak co vás k nám přivádí?

Pane inspektore přicházím ohledně nespravedlivého obvinění ze zločinu.

Počkejte, já přece nejsem inspektor. Tady jste v kanceláři soukromého detektiva. Obvinění byste měl řešit v Kouřově na stanici Hlídky.

Tam jsem byl, dvakrát. Poprvé věc jen zkomplikovali a podruhé mě poslali za vámi.

Max začal tušit, že se jedná o nějaký žert jeho kolegů z branže, ale dal mužíčkovi ještě šanci. Tak povídejte, jaký zločin?

Víte, to bylo tak. Robert byl vždycky slušný hoch. Nikdy by takovou věc neudělal. Musel to být někdo jiný.

Moment, kdo je Robert?

Promiňte, Robert je můj podnájemník. Tedy bydlí u mě už skoro tři roky. Nikdy s ním nebyly žádné problémy. To prostě nemohl být on.

Nemohl být... co se vlastně stalo?

Ach ano, nejlepší bude když začnu od začátku.

No to by bylo skutečně nejlepší. Odsekl Max, který už začínal být mírně podrážděný.

Měli jsme s nebožkou takovou menší sbírku červených perel.

Á, Robert vám zabil ženu?

Nene ! zděsil se mužíček

Nebožka je již dvacet let na pravdě boží.

Max si až teď uvědomil, že mužíček je již poměrně starý. Ten pokračoval.

Neměli jsme děti, a víte, když člověk bydlí sám, cítí se opuštěný, jako by na něj celý svět zapomněl. Nic vás netěší. Proto jsem začal pronajímat jeden pokoj studentům. Vždy u mě bydleli tak rok a pak odešli. Ale Robert je jiný, je skoro jako můj syn. Bydlí se mnou už tři roky a hodlá se zde usadit. Ve škole má výborný prospěch, nepije, s domácností pomáhá, poklidí, sem tam i něco opraví. Zrovna nedávno takovou starou almaru, po nebožce.

Dostaňte se prosím k meritu věci, jaký zločin se stal?

Jak jsem už říkal, měli jsme doma takovou památeční sbírku perel z červeného moře.

Byla asi cenná, ale pro mě měla hlavně nostalgickou hodnotu. Předě dvěma dny zmizela. Oznámil jsem to hlídce. Přišli, zjistili že zámky jsou neporušené, zeptali se kdo má klíče a když jsem jim řekl že jen já a Robert, zatkli ho. Bylo to příšerné. Robert se na mě tak smutně koukal a pořád říkal, já to nebyl, já to nebyl. Ale neměl alibi. Chtěl jsem dokonce vzít oznámení o krádeži zpátky, ale když oni někoho dají do chládku, jen tak se ho nevzdají.

Mužíček byl naprosto zdrcen.

Můžete ho prosím dostat ven?

A ty perly se nenašly?

Prohledali celý dům, ale nenašli nic.

Říkáte červené perly z červeného moře?

Ano, z oozyho perlorodek.

Max hvízdнул. Ač nebyl znalec, věděl zhruba co má jakou cenu. A perly které rodí škeble v červeném moři patří díky svým magickým vlastnostem k těm ceněným velmi. Mužíček nevypadal jako někdo bohatý. Rozhodně ne jako někdo, kdo si je svého bohatství vědom. Bude jistě zajímavé zjistit jak k nim přišel. A kam se poděly. Sice to trochu posouvá plány s případem Ortega, ale krátká odbočka neuškodí. A jako honorář si může určit jednu z těch velmi cenných perliček. Souhlasil tedy, že se pokusí zjistit, co bude možné a domluvili se, že odpoledne kolem druhé přijde na obhlídku místa činu. Mužíček odešel a Max zavolal Sofii. Vysvětlil jí účel čopu a dal jí za úkol nalepit na něj nějaké informace k případu ze včerejška. Zdálo se, že pochopila a když odcházel, už něco čmárala na jeho stole.

Max se po cestě k panu Francovi ještě zastavil v krámku s kuriozitami pana Bluma. Jako vždy prošel regály v zadní místnosti, prohlédl cenovky jestli se nějaká výrazně nesnížila, zjistil že ne a

smutně odcházel, sledován vědoucím pohledem vlastníka obchodu. Venku narazil na Kris, která se vracela domů od kadeřníka a protože měli kousek cesty společný, připojil se k ní. Vydoloval z paměti pár ohraných vtipů a jednu fousatou historku, Kris se zasmála, ale kdoví jestli to jen nehrála. U těchhle žen člověk nikdy neví. Na křižovatce Osové a Krouhnuté se rozloučili. Max se za Kris díval, dokud nezahnula za roh. Neotočila se ! No nic, tak zpět k případu. Když Max zamířil dále po Osové, vykoukla z poza rohu Kris a vypadala jako by na něj chtěla něco zavolat. Ale byl už daleko, takže si to rozmyslela. Však večer určitě přijde do kavárny. Řekne mu to pak.

Minul asi tři bloky a byl na místě. To bylo zřejmé z černožluté policejní pásky, kterou byly přelepeny dveře domu. Páska byla napůl strhnutá, protože pan Franc dům normálně používal a nějak se musel dostávat dovnitř a ven. Teď ovšem čekal venku a jak Maxe uviděl, zamával na něj. Společně podlezi pásku a vlezli do bytu.

Nemusíte se zouvat, povídá pan Franc v předsíni. Max se ale stejně zouvat nechtěl. Až pak se sklonil a zase si to jakoby rozmyslel, poslušen hostitelova přání. Vešli do kuchyně. V kamnech hořel oheň a v malém kastrólku se něco vařilo. Podle vůně voda. Nijak to totiž nevonělo. Zapomněli jsme zmínit, že Max měl velmi zostřené smysly, jak chuť tak čich. Před lety prodělal dobrovolný výcvik na hoře Mau a po návratu z něj byl úplně jiný člověk. Alespoň co se týče smyslů.

Vzápětí vyšlo najevo, že voda se vaří na kávu, a ač se Max bránil, že už dnes tři kávy měl, čtvrté se neubráníl. Chvilí popíjeli, mimochodem, byla moc dobrá, a pan Franc ukazoval, kde ležela sbírka perel. Na polici zbyla jen podlouhlá krabička s polstrováním a vytlačenými důlky. Jinak nic co by se i vdáleně blížilo stopě. Jediné co Maxe zaujalo bylo, že zloděj nevzal celou krabičku.

A hlídka to tu prohledala?

No, vlastně nevím.

Jak tomu mám rozumět?

Přišli dva strážníci, dali si kávu a poručili si koblíhy. Když jsem se vrátil z pekárny, řekli že už vše prohledali. Počkali si na Roberta a když přišel ze školy, rovnou ho odvedli.

Nemá byt zadní východ?

Ano, ale vede jen na dvorek. Bývá zamčený, když nejsem doma.

Mohu se podívat?

Samozřejmě. Já tam moc nechodím.

Dvorek byl docela velký. Vedlo na něj několik dveří ze sousedních bytů. Někdo tu sušil prádlo, jiný spravoval kolo a skoro všichni měli pod oknem malou zahrádku. Až na pana France. Dvorek ohraničovaly dvě zdi, za kterými byly zřejmě další dvorky. Teď tam ale nikdo jiný nebyl. Jen na jedné ze zdí seděl kluk, asi osmiletý. Když uviděl Maxe a pana France, postavil se a seskočil dolů.

Hej kluku, ty tady bydlíš? Zkusil to Max, který absolutně neuměl jednat s dětmi

Nejsem žádný hej kluku!

To je syn mých sousedů, vmísil se do situace pan Franc.

Mladý Herman.

Vy jste detektiv že? Kluk přistoupil k Maxovi a podíval se na něj spikleneckým pohledem.

Jak jsi to poznal?

Jednoduše. Vím, že se tady panu Francovi něco ztratilo a hlídka zatkla Roberta. Ale tu věc nenašli.

Na nového nájemníka jste moc starý (no dovol, pomyslel si Max), protože pan Franc přijímá jen studenty (aha, tak to jo). Zároveň se dá předpokládat, že si na nalezení té věci pan Franc někoho najme, protože sám ji nikdy nenajde (ale ale, nějakěj chytřej, že ty něco víš).

A vzápětí se objevíte vy. Jste buď stopař, spiro, nebo detektiv. Na stopaře nejste dost drsný (jen počkej, kluku, já ti ukážu jak umím být drsný) a na spira dost šílený (to ti taky můžu předvést).

Navíc vás znám z novin z případu Namato.

No tedy, to už je aspoň rok. Kolik že ti je, kluku?

Jmenuju se Libor. A bude mi deset.

Kdy, za dva roky? Zasmál se Max.

Ha, ha. Libor předvedl na svůj věk nečekaně mistrný sarkastický smích

Ne, náhodou zítra.

Max si na něco vzpomněl.

Říkáš že ukradli tu věc. Copak ty nevíš co se ztratilo?

Pan Franc vám určitě řekl, že perly. Ale ve skutečnosti se ztratilo ještě něco dalšího. Něco mnohem vzácnějšího. Myslím že na to brzy přijdete sami.

Ale ne, snad nemyslíš ... pan Franc vběhl do svého bytu a nechal Maxe s klukem o samotě.

Vzápětí se zevnitř ozval křik.

Nééé, není to tu !

Shodou okolností ve stejnou chvíli jako z vedlejších dveří

Oběd !

Ještě si promluvíme. Povídá Max.

Podezřelý kluk kývnul hlavou, jako že s tím počítá a zmizel ve dveřích, ze kterých se ozvalo volání k jídlu a ze kterých voněl guláš. Maxovi zakručelo v břiše. Pan Franc vyšel ze svých dveří a vypadal ještě utrápeněji než předtím.

Situace je mnohem horší než jsem si myslel.

Tak copak se vám ještě ztratilo?

Ne co, ale kdo.

Kdo? S vámi ještě někdo bydlel?

Ne, vy to nechápete, ztratila se mi urna s nebožkou.

Aha, to je nemilé.

Pane Gutšpinde, to není nemilé, to je přímo katastrofa. Víte jak bude naštvaná, až zjistí že ji ukradli? Vy nevíte co dokáže, když se rozzlobí.

Tak tady to už skutečně přestávám chápat, pomyslel si Max.

Pojďte si sednout a povězte mi to ještě jednou celé od začátku, pane Franc. Se speciálním důrazem na to, kdo všechno u vás bydlel a jaké byl, tak říkajíc, povahy.

Když zašli do bytu, vyběhla ze skrýše za hromadou opadané omítky myš. Zvědavě začíchlala a přiblížila se ke dveřím, ze kterých voněl guláš. Ale zvuk příboru a šoupání židlí ji vystrašil. Přeběhla podél zídky a zmizela v díře do vedlejšího dvora. Na druhé straně se na chvíli zastavila a pak vyběhla po noze příkrčené postavy, která předchozí rozhovor pozorně sledovala. Myš se usídlila postavě na rameni a vypadalo to skoro, jako by jí něco šeptala do ucha. Ale myši přece nemluví, že ne.

Že ne?!

Kapitola třetí – jeden obyčejný den – část 2.

Přenesme se teď třista mil východně, na hranice Bjornhaimu a Dobroviny.

Bjornhaim je země, ve které jsme se až doteď nacházeli. Celým jménem Hrdé Impérium Bjornhaimu a přidružených kolonií. Vládne mu starý císař Gustav druhý trpělivý a rozkládá se i s koloniemi zhruba na polovině kontinentu. Druhou polovinu zabírá právě Dobrovina a několik menších nedůležitých republik. Co paměť obyvatel sahá, a staré kroniky potvrzují, vždy to mezi oběma mocnostmi jiskřilo. Svedli nespočet válek s různými výsledky. V současnosti se víceméně tolerují a platí příměří. Na obou stranách se však najdou lidé, i v nejvyšších kruzích, kterým tento stav nevyhovuje. Ač formálně nepřátelé, svedl je dohromady společný zájem. Konkrétně dva z nich svedl do hraničního města Plonk, do hospody U ztraceného Ki. (Ki byla měna černého trhu, platná v obou zemích. 1 Ki byl asi 20 Reálů).

V krbu hořel oheň a ve vzduchu se vznášela vůně pečeného skopového masa. Klestila si cestu závojem dýmu a opojnými výpary z cizokrajných kořalek. Několik hostů zvedlo hlavy, když do dveří vstoupili dva muži v černých pláštích a širokých kloboucích, skloněných dopředu, aby jim zakrývaly obličej. Zájem o ně brzy opadl, když muži usedli ke stolu v rohu.

Co to bude pánové? Zeptala se servírka, která se zjevila prakticky odnikud.

Lahev koňaku.

Víte že se tady platí Ki?

Žádný problém. Na stole přistály dvě Ki. Servírka je okamžitě shrábla do dlaně a strčila do kapsy.

Hned to bude.

Když byla lahev a dvě sklenice na stole, menší z obou mužů se jí chopil a po přikývnutí druhého sklenice naplnil přesně do poloviny. Oba se pohodlně opřeli a pozorovali toho druhého. Po několika minutách ten vyšší s dobrovinským přízvukem promluvil.

Spící byl aktivován předčasně.

Vím, čtu noviny.

Jak se to mohlo stát?

Zjišťujeme.

Zdrží nás to?

Jen o několik dní. Už byl umístěn další na náhradní místo.

Prý tam byl i lovec a vyřídil to. Ten byl od vás?

Já myslel že od vás.

Tak to máme o problém více. Že by zámoří?

Pochybují. To není jejich styl. Spíš nějaký samozvaný spasitel.

A co ten detektiv? Mohl by být nebezpečný?

Nemyslím. Je pod dozorem. Zatím bych ho nechal. Může nás přivést k tomu lovcí.

Dobrá.

Dopili sklenici a nalili druhou.

Jak pokračují přípravy v hlavním městě?

Vše je připraveno. A u vás?

Taky.

Tak tedy na zdar naší společné věci.

Přitukli si a kopli do sebe i druhou. V kuchyni si zatím servírka prohlížela Ki ve světle plynové lampy. Tak blyštivé a bez kazu ještě neviděla. Jako by je vytiskli dnes. Když se šla cizinců zeptat, kde k nim přišli, stůl byl už prázdný. Pokrčila rameny a dopila zbytek koňaku. Před hospodou se každý z mužů vydal opačným směrem v doprovodu dalších anonymních pánů v uniformách, kteří tam na ně čekali. Zamířili na pole, odkud se za chvíli vznesly dvě vzducholodě a za zvuků pravidelného vhuš vhuš od vrtulí, odpluly tmou. Jedna přes hranice do Dobroviny a druhá zamířila do hlavního města Bjornhaimu, Aty.

Mezitím v ně až tak hlavním městě Kamale přecházel Max po kuchyni pana France a symbolicky si rval vlasy.

To myslíte vážně?

Nevím co vám na tom připadá tak divné. V naší rodině je to zvykem už dlouhé generace.

No ve vaší možná. V mé tedy ne, a neznám nikoho...

Obřad haruba je naprosto legální.

Jenže to je proto, že už ho nikdo nedělá, neumí a ani tomu nevěří.

Max zavzpomínal na své encyklopedické pohádky před spaním. V dávných dobách, alespoň se to říká, dokázali nejvyšší kněží řádu Sedmého zasvěcení oddělit duše umírajících od těla a spojit je s nádobou, do které uložili spálené ostatky. S takovými duchy pak bylo možné hovořit a když obřad provedl zvláště schopný kněz, dokázali se i zjevovat, či hýbat lehčíma věcmi.

Problém nastal, když se nádoba rozbila. Uvolněný duch, kterému se uvěznění samozřejmě nelíbilo, se začal mstít. Nejprve svým pozůstalým, a následně i řádu Sedmého zasvěcení. Řady řádu tak notně prořídly a proto dnes již tento obřad kněží odmítají dělat.

Kdo vám to dělal?

Náš rodinný přítel. Otec Minoj.

Je odtud?

Ne, přijel kvůli tomu až z Kabebby.

Samozřejmě, odkud jinud.

Kabeba byl ostrov v jižním moři. Oficiálně to byla jedna z kolonií Bjornhaimu, ale byli více méně samostatní, protože na ostrově se nacházel tzv. Zdroj víry. Starodávný pramen vody po jejímž požití měl dotyčný přímé, ale krátké, spojení s bohem. Problém byl v tom, že většinou s nějakým úplně neznámým. Pramen byl tedy neustálým zdrojem nových náboženství. Poslední sčítání udávalo 5032 církví a spolků, ale stav se měnil každý den. Jestli někde zbyli nějakí kněží Sedmého zasvěcení ochotní vykonat obřad, tak tam.

No a ta vaše nebožka... poslyšte jak se vlastně vaše žena jmenovala? Je to divné říkat jí pořád takto, když je to komunikující osoba.

Nebožka

Ano, jak se jmenovala?

Jmenovala se Nebožka.

Max se zarazil.

Cože?

Ano, celým jménem Nebožka Francová.

Kteří rodiče dají dítěti takové jméno?

Pravděpodobně její.

A jak jste jí říkal, když byla ještě naživu?

Nebožka. Někdy jen Božka.

Vida !

Ale neměla to zkracování ráda.

Argh, dobře. Budu jí říkat vaše žena.

Jak myslíte.

Výborně. Vy tedy tvrdíte, že jste s vaší ženou v urně dokázal mluvit? Jak to probíhalo?

Spiš ona mluvila se mnou. Prakticky mě nepustila ke slovu. Ostatně jako za živa.

A co vám říkala?

Samé takové ty obyčejné věci. Ať si ustelu postel, umyju nádobí, vytrů podlahu, vynesu smetí.

A když jste to neudělal?

Tak mi dala pohlavek.

Počkejte, to snad ne.

Ale ano. Najednou rána, až to se mnou praštilo o zem. Raději jsem pak už dělal vše, jak si přála.

To je hrozné. Neuvažoval jste, že byste se té urny zbavil?

Blázníte? Vždyť je to má žena.

Byla, pane Franc. Ted' je to jen duch, kterému nebylo dopřáno klidu.

Podle tradice naší rodiny, kterou ctím, je to stále má žena.

Takže všichni z vaší rodiny skončili chycení v takových urnách?

Samozřejmě. Mí rodiče i prarodiče. Až do desátého kolena. Někdy s nimi ještě mluvím. Ale už se dost opakují. Doufám že vydržím déle, až se k nim připojím.

Max zbedl a sledoval kam se pan Franc dívá. Na almaře v rohu kuchyně stála řada malých uren s cedulkami.

Pan Franc způsobně seděl a čekal až Max popadne dech a vrátí se mu barva. Vůbec by ho nenapadlo přerušovat Maxovy náročné a pro něj zcela nepochopitelné vyšetřovací metody. Trápilo ho sice trochu, že už nezachraňují Roberta z vězení, a že musí pořád znovu a znovu popisovat stejné události. Taky mu bylo divné, co přijde Maxovi tak zajímavého na urnách jeho předků, ale měl nekonečnou úctu k detektivní práci a byl si jistý, že Max přesně ví co dělá. Na chvíli ho napadlo, jestli by mu neměl říct i o těch pošťácích zahrabaných ve sklepech a druhé manželce zazděné v Robertově pokoji, ale pak došel k názoru, že pokud to bude důležité, Max se ho na to jistě zeptá sám.

Ten se mezitím už uklidnil, jeho duhovky přešly z černé na standardní zelenou a napjaté tělo se uvolnilo. Nenápadně si otřel sliny z brady a odvážně přešel ke skříně, na níž stály urny. Bylo jich 20 a každá měla na sobě jméno. Na okraji skříně byl malý kroužek v prachu. Tam zřejmě stávala ta s Nebožkou. Podíval se na France a ten přikývl.

Mám dotaz.

Ano?

Vnímají co se děje kolem?

Vy myslíte, že by mohli zloděje identifikovat?

Můžeme se jich zeptat. Tedy, můžeme?

No, ano, ale bude to krajně neobvyklé.

Já už jsem připraven na vše. Řekl Max a zaťukal na první urnu.

Haló, je tam někdo?

Urna se zatřásla.

Myslel jsem krajně neobvyklé pro ně, vykřikl pan Franc a vyskočil ze židle právě včas, aby Maxe odstrčil z cesty letícímu víku, které narazilo do stěny a udělalo v ní malý kráter.

To nedělejte, neznají vás. Mluvit budu já.

Max omluvně zvedl ze země víko a podal je panu Francovi. Ten urnu přiklopil a přitom zašeptal několik tichých slov. Před almarou se zavlnil vzduch a začala se tam formovat průhledná postava

staršího muže. Max už několikrát duchy viděl, ale nikdy ne takto z blízka. Ovanul ho chlad. Postava vypadala jako že se rozhlíží kolem sebe. Když si všimla Maxe, zaměřila na něj pronikavý pohled. Max na půl pusy zašeptal.

Co mám dělat?

Nehýbejte se, zašeptal také na půl pusy Franc.

Proč?

V té chvíli duch vykročil směrem k Maxovi a ten začal s křikem couvat, až narazil do zdi. Instinktivně zaujal postoj Kju, který ho naučili mniši, při výcviku na hoře Mau. Duch se zastavil a pak se rozesmál hlasem, který jakoby zněl z nekonečné hloubky někde pod nimi. Max pro jistotu pohledl dolů. Stále tam byla podlaha.

Koho to tu máš, Ferdinandě?

To je detektiv, dědečku. Pomáhá mi osvobodit Roberta. Prosím neubližuj mu. Řekl pan Franc, jehož křestní jméno bylo nečekaně odhaleno.

Neboj se chlapče, na osvobození Roberta už pracujeme. Brzy bude doma. Nebožka to zařídí.

Cože? Řekli Max a Franc současně.

Ukázalo se, že duchové vymysleli plán, jak dostat Roberta z vězení. Když strážníci odcházeli, pronikli do mysli jednoho z nich, a přesvědčili ho, že nesmírně touží vypůjčit si jednu z uren na skříni. Ostatně nebylo to prý ani moc těžké, protože strážníci kradou na místě činu neustále.

Moment, osmělil se Max. *A kdo teda ukradl ty perly? Ze skříně máte na tu polici dobrý výhled.*

Dědeček se zatvářil rozpačitě a pokrčil rameny.

Už jsem se ptal ostatních. Nikdo si ničeho nevšiml.

Nic neobvyklého?

Duch dědečka zapřemýšlel a pak pomalu zakroutil hlavou. 19 uren na skříni se také pomalu otočilo doleva a doprava.

Ne, nic neobvyklého se tu nikdy neděje.

Max to zkusil jinak.

Dobrá, a co takhle něco obvyklého?

Obvyklého? Nó, den předtím přišel pošťák. Dal si kafe...

Ano, kafe, přikyvoval pan Franc.

Ale když odcházel, ještě tam ty perly byly.

Ano, když odcházel.. opět přikyvoval Franc.

Nikdo jiný?

No, když nepočítáme myši, zasmál se duch.

Myši říkáte? Hmm.. to asi ne. Ty perly nežerou. Poslyšte, a jak vlastně chce nebožka dostat Roberta z vězení?

V tu chvíli se z ulice ozvalo nějaké volání a další hlasy se přidávaly. Přes zavřené dveře jim ale nebylo moc rozumět. Vzápětí uslyšeli běh mnoha nohou. Max se omluvil a šel se podívat co se děje. Měl neblahé tušení, že to bude nějak souviset. Když vyšel ze dveří, uviděl hlouček lidí stojících na druhé straně ulice a vzrušeně ukazujících směrem do středu města. Sice přes ně neviděl, ale to nač ukazovali se odehrávalo nad jejich hlavami. Respektive ne přímo, ale prostě na obloze. Mraky jako

by utvořily černý trychtýř, který rotoval neuvěřitelnou rychlostí. Zužoval se směrem dolů. Max se prodral hloučkem a zjistil, že jeho obavy se naplnily. Vzdušný vír končil, nebo spíš začínal v Kouřově, zhruba v místech, kde stávala jedna z budov Hlídky. Stávala, protože už tam nestála. Její trosky kroužily nad jejich hlavami. Do tornáda se postupně chytaly i vyhlídkové balóny, které byly trhány na kusy a několik vzducholodí mělo co dělat, aby odolaly proudu vzduchu strhávajícímu je k víru. Najednou se vedle Maxe zjevil pan Franc a se zájmem úkaz pozoroval. Pak se ho zeptal co to je. Hlouček lidí se mezitím změnil v dav a už se vynořovaly i první spekulace. Většinou se přikláněli k vojenskému útoku Dobroviny. Nekolik pamětníků, kteří chtěli být zajímaví, se zapřísáhlo, že přesně takhle se tenkrát otevírala brána do pekla. Pak tady byl jeden profesor, nebo to alespoň o sobě tvrdil, který v tom viděl jen obyčejný i když zajímavý přírodní jev. Proč se ale omezil jen na jednu budovu vysvětlit nedokázal.

Není to ta strážnice kam odvedli Roberta? Zeptal se Franc.

Je. Odpověděl Max, chytil ho za kabát a táhl ho skrz dav do volného postoru.

Tam odnesli i Nebožku.

Ano.

Myslíte, že se jim nic nestalo?

To nevím, ale myslím, že jsou za to nějakým způsobem zodpovědní.

Vy mě děsíte, pane Gutschpinde.

A dále si myslím, že bychom tam měli jít. Nebo tam spíš musíme jít. My oba. Především vy.

Já? A nebude to nebezpečné?

Nebezpečné to bude pro vás, pokud tam nepůjdete.

Max se snažil jak mohl, aby zněl klidně, ale poslední větu už skoro vyštěknul. Pan Franc si vyžádal 5 minut, pro něco si odběhl domů a když se vrátil, hned vyrazili. Šli kousek po Řeznické, kde Franc bydlel, pak zahrnuli na Hobsonovu a na první křižovatce na Krouhnutou, která je zavedla až do Kouřova. Potkávali vyděšené lidi, kteří běželi proti nim. Z jejich zmatených odpovědí se dozvěděli, že v centru víru něco, nebo někdo, stojí. Zpomalili a na rohu Cinknuté se zastavili. Cítili jak je vítr nenápadně nasává směrem k nově vzniklému v prostoru, kde dříve stávala strážnice. Raději se chytli lavičky. Nad jejich hlavami se mihla vzducholod' ministerstva propagandy, pošíťá nejnovějšími zákony. Došlo jí palivo. Vrtule se zastavily a stroj podlehl větrnému proudu. Než ji vtáhl a zničil vír, vyskočil z ní ještě na malém padáčku pilot, ale neměl šanci. Uslyšeli jen jeho křik, když ho to nasálo taky. Na zemi, kde větrná smršť končila, skutečně stála jakási postava. Max měl jako vždy sebou malé divadelní kukátko a tak ho vytáhl.

No to se podívejme.

Co tam vidíte?

Důvod, proč jdete se mnou. Max podal Francovi kukátko.

Co to je? Nějaký démon?

To je vaše nebožka.

Ale né, zakroutil Franc rezolutně hlavou. Takové věci ona neumí. A vždyť vypadá úplně jinak.

Skutečně vypadala jinak než na rodinných fotografiích. Byla vysoká jako tři dospělí chlapi. Z hlavy a spodní části těla jí vystupovaly dlouhé zářící výběžky, které se ve větru vlnily a působily trochu jako rozcuchané vlasy a vlající sukně. Nohy jí zmizely úplně a ruce se protáhly do dlouhých štíhlých bílých pařátů. Kolem pasu a ramenou byla spoutána řetězy, připevněnými kdesi pod zemí. Kde vždycky vezmou ty řetězy? S hladovým výrazem se rozhlížela po okolí a z očí jí sem tam vyšlehl záblesk jasného světla. Typický Lich.

Max tušil už z Francova vyprávění o pohlavku, že s Nebožkou to nebude jen tak. Duchové obvykle se světem živých nedokážou interagovat. A když, tak pohnou leda nějakým kyvadélkem, nebo napíšou na zamlžené zrcadlo vzkaz. Neví se pořádně jak ani proč, ale ve vyjimečných případech se

stává, že se člověk po smrti tak nějak uzavře a znásobí, nebo spojí se svými minulými životy, nebo napojí na nějaký zdroj zemské energie či co, a místo aby normálně odešel, vznikne Lich, velice mocný duch. Naštěstí se hned po svém zrození nějakým záhadným instinktem sám připoutá řetězy k zemi, čímž si velice ztíží pohyb. I když samozřejmě ty řetězy nejsou skutečné. Ani on v podstatě není skutečný. Prostrčili byste jím ruku. Aspoň se to předpokládá. Né že by se našel někdo, kdo to vyzkoušel.

Běžné duchy, ale i Lichy dokáží zničit Spiritisté, kterým se říká zkráceně Spiro. Lidé si je najímají, když u nich doma straší. Je to poměrně výdělečné povolání, ale člověk na to musí mít určitou povahu. A žádný slušný občan s vámi pak nechce nic mít. Když se Max znovu koukl kukátkem, bylo mu jasné, že takový Spiro, který by dokázal zničit Nebožku se pravděpodobně ještě nenarodil.

V domě za nimi se otevřelo okno a někdo na ně zavolal. Max otočil kukátko tím směrem a uviděl zblízka obří nos inspektora van Houtena. Rychle kukátko odložil. Z okna se vykláněl inspektor a volal na ně, ať se jdou schovat. Přidržujíc se zábradlí, dostali se až k němu. Z okna se vyklonil ještě jeden strážník a oběma pomohli nahoru. V malé místnosti se na podlaze povalovalo asi deset policistů, zřejmě zraněných, a několik dalších je ošetřovalo. Van Houten jim vysvětlil, že měli velké štěstí, že nešli blíž. Ještě pár kroků a už by se prý neudrželi. Maxe ale hlavně zajímalo, co se stalo na strážnici. Museli k jednomu z nejvážněji zraněných, kterého pan Franc poznal, že byl u něj doma. Policista se jmenoval Lanýž a skutečně se svým kolegou odváděli Roberta z Francova bytu. A právě jeho kolega byl ten, kterého duchové přesvědčili, aby si pod kabát schoval urnu s Nebožkou. Tuhle informaci samozřejmě Max mužům zákona zatajil. Když dorazili na strážnici, odvedli Roberta do cely. Na služebně se pak vedla nad urnou vzrušená debata, jakou má asi cenu. Jediné na čem se shodli bylo, že musí být starožitná.

Velice starožitná, nejméně tisíc let, poznamenal k tomu pan Franc.

Vy jste věděl, že vaši podřízení kradou? Podíval se Max pokerovým pohledem na Van Houtena.

Neměl jsem o tom nejmenší tušení. Odpověděl mu inspektor úplně stejným pohledem.

Tak dále...

Pak prý na strážnici zahlédli oknem, že přichází pan Franc a schovali urnu do skříňky se zbraněmi. Pokusil se je přesvědčit, aby Roberta pustili, že stahuje obvinění. Chtěli se ho rychle zbavit a tak ho poslali za Maxem.

Ahá! Na to Max.

Hned poté byl odpolední nástup a hlášení, takže urna zůstala ve skřínce a nějak se na ni zapomnělo.

Aha! Řekl inspektor a podíval se přísně na své muže.

Druhý den, když si nová směna brala ze skříňky zbraně, neopatrně do urny strčila a ta se rozbila o zem. Tehdy to začalo. Celá budova se zatřásla, jako při zemětřesení, prach z podlahy zavířil a začal mohutnět. To už prý Lanýž běžel ze dveří a to mu zřejmě zachránilo život. Budova se pak rozlétla na tisíc kousků a jeho to odhodilo přes celou ulici. Když se prach usadil, stála tam ta postava a nad ní se začal pomalu vytvářet vzdušný vír.

Tak vy jste ji rozbili, šeptal nepřítomně Franc. *Vy jste mi ji rozbili.*

Prosím vás, Gutschpinde, co je to za obludu? Vy se v tom vyznáte. Zeptal se Van Houten.

To je moje žena, řekl pan Franc.

Všichni policisté zvedli hlavy a dívali se nevěřícně z okna a pak zpět na France. Pak se spustil tichý hovor.

Vaše co?

Žena!

Tohle?

No když jsem si ji bral, tak vypadala samozřejmě jinak!

Je to Lich, řekl Max

Jo tak takhle vypadá, pokýval hlavou Houten a hovor mezi policisty zesílil.

Co s ním?

Pane inspektore, podívejte. Jeden strážník ukazoval z okna. Všichni se k němu nahrnuli.

Po ulici přicházel těžce opásaný muž s dlouhými bílými vlasy a vousy. Pohled kukátkem odhalil, že má kolem pasu omotaný provaz. Muž se zastavil zhruba tam kde předtím Max a hodnotil situaci. Pak jakoby se rozhodl, vytáhl křidu a začal na zem malovat nějaký obrazec. Mezi policisty zašumělo slovo Spiro. Nikdo ani nedýchal, když muž uvázal konec provazu k lavičce a pak ho ze sebe začal otáčivým pohybem odmotávat a zároveň se blížil směrem k Lichovi. Co krok, to otočka. Čím blíže však byl, tím těžší bylo udržet se na nohou. Chytil se provazu a udělal ještě jeden krok. Pak se vznesl a víchr s ním cloumal ze strany na stranu. Pustil se jednou rukou, aby vytáhl svitek se zaříkadly, ale zradily ho prsty. Druhá ruka se mu po provaze sesmekla a hlouček u okna jednohlasně vykřikl, když viděli jak se vmžiku celý odmotal, provaz se mu kolem pasu přetrhl a muž vletěl přímo na licho, kde ho chytily bílé pařáty. Všichni odvrátili zrak. Když se zase podívali zpět, uviděli jen volně vlající lano, přivázané k lavičce.

Ano, co s ním, to je dobrá otázka. Porušil ticho Max. Mám určitý plán.

O dvacet minut později už stáli u lavičky a Franc byl omotaný provazem, který držela skupina policistů. Max mu dával poslední instrukce. Opodál postával dav nejodvážnějších čumilů a několik rychlomalířů se pokoušelo zaznamenat celou situaci pro tisk, protože venku se fotit nesmělo.

Pamatujte si, až budete u ní, připomeňte jí, proč sem přišla. Lichové si pamatují poslední myšlenku.

Je to pro ně jediné pojítko s tímto světem. Vyřešte myšlenku, vyřešíte Licha.

Ale budova je přece zničená i s Robertem.

Vězení je dole. Je možné že to Robert přežil a je stále v cele. Dělej je pevné, aby nikdo neutekl.

A řekněte jí že ho propouštíme, když berete obvinění zpět, připojil se Houten.

Jsem připraven, řekl Franc, ale moc na to nevypadal.

Policisté začali lano odmotávat. Síla větru jakoby se zvětšovala, úměrně tomu jak se oba manželé přibližovali. Nad jejich hlavami vybuchla další vzduchodol'. Její trosky se pomalu snášely dolů, ale na zem nedopadly. Těsně předtím je opět nasál vír a vynesl je nahoru. Pan Franc už se na laně vznesl a mířil nohama k Lichovi. Snažil se otočit přenesením těžiště a na několikátý pokus se mu to povedlo. Nebožka zblízka vypadala skoro smutně. Rozhlížela se slepýma očima po světech skrytých za tím naším a nemohla ani tam, ani zpátky. Tu uslyšela známý hlas. Byl to její manžel. Řekl jí že úkol splnila a Robert je volný. Pocítila neskutečnou úlevu. Její oči se naposledy otevřely a vyšlehl z nich plamen, který přepálil řetězy. Už ji tu nic nedrželo. Vplula do svého víru, který se za ní uzavřel a pomalu vytratil. Na zem se rázem snesla obrovská hromada trosek, která pana France nějakým zázrakem minula. Přihlížející dav propukl v jásot. Rychlomalíři vyměnili papír (ti co nestihli domalovat se skřípěním zubů) a pokračovali v zachycení kouzla okamžiku. Když otevřeli vězení, objevili kromě dalších vězňů sice potlučeného ale živého Roberta a inspektor ho propustil.

Tak říkáte, že ty perly se našly? A kde teda byly? Chtěl vědět jen pro pořádek Houten.

Odnesly je myši. Vymyslel si rychle Max, který si vzpomněl na vtípkování dědečka.

Ach tak. Tím se to samozřejmě vysvětluje.

Policisté měli hodně práce s organizováním odklizení trosk a tak nechali Maxe s Francem a Robertem jít. O původu toho úkazu si ale bude chtít inspektor ještě promluvit. Musí tu zničenou strážnici a vůbec všechno nějak vysvětlit svým nadřízeným. Zcela jistě je budou obtěžovat i inkvizitoři. Tím si byl Max jistý. Zároveň mu po cestě zpátky dělala jedna věc starosti. Běžní duchové nemohou hýbat nádobami, ve kterých jsou uvěznění. Stále viděl před očima letící víko a všechny ty urny na skříní, které se hýbaly doleva a doprava. Můj bože, pomyslel si, on má doma dalších dvacet potenciálních lichů! Vlastně ještě jedna věc mu dělala starosti. Franc nějak podezřele klidně nesl ztrátu manželky, na které předtím tolik lpěl. A pořád si sahal do kapsy, jako by se chtěl přesvědčit, že tam něco má. Když byli z dohledu policistů, Max se zastavil.

Tak ven s tím, co to tam máte?

Nevím co myslíte. Zatvářil se Franc nevinně, ale protože nebyl zvyklý lhát, zacukal mu koutek pusy. No v té kapse. Dám krk za to, že není všem překvapením konec.

Franc se rozhlídl a pak neochotně vytáhl malou skleněnou lahvičku. V lahvičce se něco neurčitého hýbalo. Max se podíval proti světlu a myslel, že ho šálí zrak. Točilo se tam malinké tornádo. To ale nebylo všechno. Max zaostřil oči na Maximum. Dole pod tornádem bylo malinké světýlko. Vždy připravený pan Franc, pomyslel si.

Vy dokážete chytit licha?

To je jen její vědomí, většina životní energie už odešla na druhou stranu.

Prosím vás, neříkejte mi to! Už radši nechci nic vědět. Ty vaše perly ale stále nemáme. Byl jsem si skoro jistý, že je taky vzali strážníci.

To nevadí, Robert je venku. Franc se na Roberta, který doposud mlčel, usmál.

Úkol jste splnil. Co jsem vám dlužen?

Počkejte, já se tak snadno nevzdávám. Necháte mě chvíli o samotě ve vaší kuchyni? Potřebuji si utřídit myšlenky.

Samozřejmě.

Max se po cestě pokoušel seznámit s Robertem, jenže zjistil, že je to úplně stejný magor jako Franc. Ti se opravdu hledali. Když došli do bytu, nechali ho v kuchyni a šli něco dělat do sklepa. Max se rozhlídl, jestli se něco nezměnilo. Bohužel ne. Zamračil se na urny na skříní a ty se k němu otočily zády. Alespoň si myslel, že jsou to záda. Další možnost totiž byla ta, že byly zády celou dobu a teď zaměřily svou pozornou přímo na něj. Raději si otočil židli ke dveřím na dvorek. Tak, teď už jen odstínit všechny zvuky. Ale nedařilo se mu to. Pořád ho rušilo nějaké tiché škrábání. Zkusil být absolutně zticha. Zadržel i dech, aby určil odkud škrábání vychází. Vycházelo z pod dveří. Byla tam malá netěsnost. Klekl si na všechny čtyři a pak si lehl na podlahu. Za škvírou se něco mihlo a zvuk utichl. Byla to jen myš. Zase se posadil, teď už v úplném tichu, a pomalu se propadal do své šedé zóny. *Tak počkat...*

Max skočil ke dveřím na dvorek a prudce je otevřel. Uviděl už jen ocásek mizející v díře v plotu. Rozběhl se a odrazil, aby ho přeskočil. Na druhé straně však místo na pokrčené nohy dopadl na chlapa, celého zabaleného do nějaké hadry a oba se svalili na zem. Už se chtěl omluvit, když chlap začal utíkat. No vida, pomyslel si Max a vyrazil za ním.

Zřejmě byl rychlejší, protože neznámý dokázal přelézt jen dva další ploty, než ho strhnul na zem. Najednou měl zakuklenec v ruce nůž, ale Max taky. Čepele se srazily a oba od sebe odskočili, aby si rozmysleli další tah. Neznámý měl celé tělo omotané maskovací látkou z kůže gorona, která ho činila prakticky neviditelným, pokud se držel ve stínu. Max sledoval jak drží nůž a jaký zaujal postoj. Poznával výcvik cechu zlodějů. Takže to bude jednoduché. Spustil napřaženou ruku a když jeho protivník v domněnání že boj je u konce polevil v pozornosti, vyrazil nebožákovi kopem nůž z ruky, podtrhnul mu nohy a kolenem si ho přitiskl k zemi. Pak se ale chytil za levé rameno a skřivil bolestí ústa. Pekelně ho pálila včerejší rána od škava. Asi bude muset na převaz. Zloděj se vzpouzel jen do chvíle, než mu z hlavy strhl kuklu. Byl to ještě kluk, tak sedmnáctiletý. Jasně, starý trik s

cvičenou myší. Prohledal ho a našel váček s perlami. Jó, chamtivost se nevyplácí. Kdyby zmizel hned po činu, Max by ho nikdy nechtyl. Ale zloděj chtěl pravděpodobně víc. Za zídkou mezi domy se ukázala Liborova hlava.

Tak už ho máte?

Vypadá to tak.

Mám zavolat Hlídku?

Bud' tak hodný.

To už začali vycházet další nájemníci a když zjistili, že má chmaták u sebe i jejich maličkosti, které postrádali, ochotně se ujali jeho "výslechu", než přišel strážník a odnesl si ho. Občanská společnost umí být někdy pěkný prevít.

Největší radost měl ovšem pan Franc. Ze samé vděčnosti dal Maxovi jako odměnu dokonce dvě perly a řekl mu, že kdyby někdy cokoliv potřeboval, je jeho velkým dlužníkem. Max ale z celého srdce doufal, že do tohoto domu už nikdy nevstoupí. Pomalu kráčel po Osové zpět do kanceláře. Bylo tak kolem páté odpoledne, Sofi už bude jistě hotova s čopem. A zítra se konečně pustí do případu Ortega. Když šel po schodech nahoru, koulel si v dlani s perlami a přemýšlel jestli má jednu hned prodat, nebo dát do sejfu obě. V předpokoji si Sofie malovala nehty. Jakoby mimochodem se ho zeptala jak to šlo. Řekl jí že případ byl zdárně vyřešen, ale že kdyby ještě někdy přišel pan Franc, tak ho má vyhodit. Sofie si udělala poznámku a pozorovala Maxe jak jde do své kanceláře. Napočítala do tří a když uslyšela řev, spokojeně vešla za ním. Max se díval střídavě na nástěnku a na ni a v očích měl vraždu. Uprostřed čopu byl lísteček s nápisem Matěj. Kolem bylo z připínáček vytvořeno srdíčko. A podél okrajů nástěnky bylo asi 50 lístečků se stejným nápisem – Zaměstnancům platíme včas!

Kapitola čtvrtá – Noční můra v Hobson street

S úderem šesté se na ulici rozsvítily plynové lampy a obchody začaly zavírat. Poté co se se Sofií pohádali, usmířili a Max jí slíbil další zálohu na mzdu za poslední tři měsíce, se Sofie rozloučila a odešla domů. Max se chvíli díval z okna na západ slunce, který za kouřem z komínů v cechovní čtvrti působil takřka mysticky.

Vyčistil čop a další půl hodinu se ho pokoušel zaplnit známými fakty. Uprostřed byl škvav se silnou linkou k domu Ortegů. Z něj vybíhaly další linky. Pan a paní Ortegoví, Matěj a pro pořádek připsal na tabuli i sebe. Propojil se s paní Ortegovou, protože ona ho k případu původně najala. Pak tam ze zlomyslnosti připsal i Sofii a propojil ji se sebou a s Matějem. Usmál se, protože vznikl pěkný kroužek. Jen Ortega a škvav nebyli s nikým propojeni. Spojil je tedy z legrace tenkou nitkou spolu. Pak zvedl obočí. Obě !

Že byl škvav umístěn do domu Ortegů záměrně za nějakým účelem, o tom Max nepochyboval. Co mohlo být tím účelem, o tom měl několik teorií.

Teorie 1, obchodní válka:

Tak známá a bohatá rodina má spoustu nepřátel. Ve městě žije několik bohatých rodinných klanů, které si vzájemně v různých obchodních záležitostech konkurují. V tom případě by cílem byli všichni Ortegové. Tahle teorie se Maxovi nelíbila, protože byla na vysvětlení moc jednoduchá, ale na prokázání příliš obtížná. Zavánělo to šlapáním na paty těm nevlivnějším lidem, se kterými by měl raději dobré vztahy. Prozkoumá ji až jako poslední.

Teorie 2, zneškodnění konkrétního cíle:

Kdo s koťátkem přicházel nejvic do styku? Pro koho byl pan Puclík celý život? Přece pro paní Ortegovou. Tahle teorie se mu líbila. Ale že by se jí chtěl zbavit vlastní syn? I kdyby ano, šlo by to přece udělat mnohem jednodušeji.

V mysli mu hlodala ještě druhá varianta teorie 2. Je tady ten naříznutý trám u zvonu. A vůbec celý případ jako vyšitý pro něj. Ztracené kotě, potom démon, na které je on největší odborník ve městě. Znova si vzpomněl na ty slova "jde si pro tebe". Asi už z toho blázní. Napsal na papírek malým písmem, teorie 3, past na mě.

Teorie 4, zahraniční vliv

Ač nerad, musel vzít do úvahy i spojení s Dobrovinou. Matěj měl výcvik, pracoval v přestrojení, dokázal škvava zneškodnit a pak zmizel. Úplně jako by tam byl na něj připravený. Zavání to špiony a politkou. S tím by si nerad něco začínal.

Co vlastně škvav způsobil? Celkem nic. Ano, zabil pár sloužících. Ale to snad účelem nebylo. Nikdo z rodiny nezemřel, Max také ne, žádný chaos, panika, život jde dále. Na chvíli ho napadla ještě pátá možnost, že škvava podstrčili novináři, aby měli o čem psát. Sice ji zavrhl, ale neochotně, protože jako jediná dávala smysl. Co škvav mohl způsobil? No to už je zajímavější otázka. Ale pro někoho jiného. Určil si úkoly podle důležitosti.

1. Zjistit kdo kotě položil ke dveřím domu Ortegů.
2. Zjistit kde, a taky kdo je Matěj. Někdo přece musí něco vědět.
3. Informovat se, jestli se nemá poblíž konat nějaká událost většího, či mezinárodního významu.
4. Proklepnout zběžně nepřátele Ortegů

Plán se tedy pachatelům nezdařil. A to taky znamená, že se můžou pokusit dosáhnout svého cíle jinak. Jenže dokud neví co bylo cílem, nemůže nikoho varovat. Leda že by nastražil sám past. Ano, vždyť má teď přece přístup do novin. Když to dobře vymyslí, vyláká je ze skrýše a donutí, aby udělali chybu. A pak jeho past sklapne. To vypadá jako plán.

Max se protáhl a sáhl do šuplíku pro láhev jerodovy modré. Byla prázdná. Sofie se tu zřejmě celý den nudila, protože si byl jist, že ráno tam byla ještě nejméně polovina. Nebo to bylo včera ráno? Nevadí, stejně chtěl jít ke Slanečkovi. Oblékl se, zavřel všechna okna a zamkl dveře. Bylo asi sedm, když vyšel ven na Pekařskou. Kdyby se dal doprava, na první křižovatce by zabočil na Svěcenou a za chvíli by byl před dveřmi Zeleného Slanečka. Rozhodl se ale nejdřív zajít domů a schovat si perly do domácího trezoru. Takovou vzácnost přece nebude tahat v kapse do hospody. Dal se proto doleva, přešel Osovou a na druhé křižovatce zabočil na Hobsonovu, kde bydlel.

Nepotkal skoro žádné lidi. Jen několik známých žebráků. Byla hodina Vě, jak jí soukromně říkal. Vě jako večere. Obchody už jsou zavřené, lidi právě došli z práce a musí taky zregenerovat. Na noční život je ještě brzy. Rád se při hodině Vě procházel. Ve městě byl takový nezvyklý klid. Jeho kroky se rozléhaly ztichlou ulicí a z oken zářila tepla domova na nejrůznější způsoby. Chvillemi zaslechl tichý smích, různé hovory i hádky, křik dětí i štěkání psů. Dnes však bylo něco jinak. Měl nepříjemný pocit, že na ulici není sám, i když široko daleko nikdo nebyl. Zkontroloval jestli má nůž na svém místě a pokračoval dále jakoby nic ke svému domu. Lampa kolem které zrovna procházel náhle bez zjevné příčiny zhasla. Viděl už své dveře, ale až k nim tonula ulice ve tmě. Pro jistotu nůž vyndal a pevně stiskl. Udělal další krok, ale když ucítil zježení chloupků vzadu na krku, nečekaně skočil stranou, překulil se, zaklel, protože zase zapomněl na zraněné rameno a napřáhl ruku k ráně, očekávaje útočníka. Jenže nikde nikdo. Nehybně zíral do tmy a zmateně zkoumal své instinkty, které ho málokdy zradily. Na protější straně ulice se otevřelo okno. Rozvalil se v něm nějaký tlouštík a se slovy

Víš co, vlez mi na záda !

si zapálil cigaretu.

Max se zastyděl, že tak zpanikařil. Zřejmě toho na něj bylo dnes už moc. Vstal a vykročil ke dveřím do svého bytu. Dokonce i lampy se zase rozsvítily. Asi jen nějaká vzduchová kapsa v plynovém potrubí, které je zásobuje palivem. Našel klíč a vešel do společné chodby. V domě bylo asi 10 bytů a on bydlel ve druhém patře. V polovině schodiště na něj jakoby náhodou narazila paní Musilová, která šla na půdu pověsit prádlo. Určitě čekala za dveřmi, až někdo půjde, pomyslel si Max, a pomohl jí s tím těžkým košem další dvě patra nahoru. Když odcházel, řekla mu, že ho tu odpoledne někdo hledal. Bohužel si nedokázala vzpomenout jak vypadal. Hm, řekl si Max, sešel o patro níž a konečně otevřel dveře svého bytu. Klobouk i plášť pověsil po hmatu na věšák a také po hmatu zapálil olejovou lampu. Zjistil, že stojí na lístku, který mu někdo strčil pod dveře. Lístek nebyl v obálce, jen složený a voněl po jahodách. Stálo v něm:

Nezastihla jsem vás doma a proto vám nechávám alespoň vzkaz. Jste ve vážném nebezpečí. Podrobnosti vám sdělím, až se sejdeme. Za žádnou cenu nesmíte dnes usnout. Přijďte v deset ke Slanečkovi. A hlídejte si záda. S pozdravem, přítel.
PS: heslo je jahoda

Tak tím to zabila, zasmál se Max a přemýšlel, proč ho pořád uhánějí takové podivínky. Přitom Kris by stačilo mrknout a nezbavila by se ho do konce života. I když, možná právě proto nemrkne. Max vešel do obýváku a vytáhl z kapsy perly. Ve světle lampy se leskly rudě. Položil je na misku na stůl a odsunul stranou skříň. Odkryl tak malý sejf zabudovaný do zdi. Zámek se otevíral kombinací

číselníku a klíče. Sundal klíč z krku a zasunul ho do dírky. Pak začal vytáčet desetičíselnou kombinaci. Když byl v polovině, lampa, kterou postavil na polici, zhasla.

A zase tu byl ten pocit jako na ulici. Někdo další s ním byl v pokoji. Max se pomalu otočil a přehlédl scénu. Na stole jako dva uhlíky svítily perly. Přecejen, byly trochu magické a tak v sobě zřejmě dokázaly chvíli uchovat světlo. Na polici viděl obrys lampy. Sáhl do kapsy pro sirky a v té chvíli si vzpomněl, že si tam nakonec dal i perly, než začal otevírat sejf. Pomalu otočil hlavu ke stolku. Uhlíky se pohnuly. Stokrát můžete na takové situace trénovat a připravovat se. Když opravdu nastanou, jste zase to malé dítě, které se bojí tmy a strach ho úplně ochromí. Maxi myslí. Mysli ! Přibližující se oči ho hypnotizovaly. Něco udělej, sakra. Hejbej se !

Na druhé straně pokoje se objevily další oči. A další, jakoby prošly stěnou. Max sevřel ruku v kapse a rozdrtil krabičku sirek. Jasně, vadí jim světlo - a hluk, vzpomněl si na ulici. Jako ve snu, strašně pomalu zvedal ruku se sirkou a škrkl o to co zbylo z krabičky. Přitom zařval, jak nejvíc dovedl. Sirka ho na chvíli oslepila. Hodil ji před sebe. A pak druhou. Házel před sebe hořící sirky, dokud nespoteboval všechny. Přitom pořád řval, i když už mu na dvěře tloukli sousedi, kteří mu přišli vynadat. Radši si ale nechali vše pro sebe, když otevřel dveře a uviděli jeho výraz. Zůstal jen jeho kamarád Marek, který měl starost co s ním je. Bydlel hned naproti. Když mu Max vše řekl, prohledali celý byt, ale našli jen propálené díry na koberci. Marek řekl, že kdyby se zase něco dělo, má zavolat, ale když odcházel, tak se tak divně díval.

Bylo kolem deváté. Max zapálil v bytě všechny lampy a několik krytých svíček. Odhrnul závěsy, aby do pokoje šlo světlo i z ulice a znova se podíval na lístek. Nebezpečí, nesmíte usnout, kryjte si záda. Pomalu se uklidňoval. Nebezpečí bylo jeho druhé jméno, ale takhle se už dlouho nebál. Co to sakra bylo? Sáhl po encyklopedii. Každou chvíli ale zvedal oči a obhlížel pokoj a všechny lampy, zády opřený o stěnu se sejfem. Nemohl se soustředit na hledání. Nic, zvedl se a šel za Markem, jestli by s ním nešel na pivo ke Slanečkovi. Ten už se sice chystal jít spát, ale na jedno prý zajít můžou, když Max zve.

Marek Daz byl Maxův kamarád už dobrých deset let, prakticky od chvíle, kdy se přestěhoval na Hobsonovu. Hned první den, jen co odjeli stěhováci, byl Max v krámě. Když se pak vracel, spletl si dveře a dobýval se k Dazům. Otevřel mu Marek s basebalovou pálkou v ruce a Max ho zpacifikoval, v domnění, že je to zloděj. Když pak z kuchyně vyšla paní Dazová v zástěře, zpacifikoval i ji. Divné mu přišlo až to, když zjistil, že jeho byt je mnohem více a lépe vybaven než před hodinou. Potom se tomu večer zasmáli. Pro Dazovy byl Max podivín s úžasnými historkama, který je často bral do zajímavé společnosti.

Vyšli ven, kabáty zapnuté, protože už začínala být v noci zima. Bylo to dobré, lampy svítily. Max vyprávěl co ten den zažil. Marek se vyptával, zejména na ten vzdušný vír, o kterém se v práci hodně mluvilo. Mezitím došli ke Slanečkovi. Hospoda zvenčí vypadala takřka nenápadně, když nepočítáme velikou rybí hlavu přibitou nade dveřmi, které z pusy visely obří kostky. U vchodu stál vyhazovač Domo, který jim pokynul a otevřel dveře vstříc přátelské atmosféře plné hovoru, smíchu, kouře a šoupaní židlí u hracích stolů. Pověsili kabáty a sedli si k volnému stolu pro čtyři.

Tak jak to máš s Kris? Zeptal se Marek když ji uviděl za barem.

Prosímtě, ta neví že existuju. Odvětil Max a taky se na ni podíval.

Kris na něj zpoza baru zamávala.

Měl bys jí někam pozvat.

Myslíš někam do baru? Zasmál se Max.

Hm. Co třeba na oběd?

Max zapátral v paměti, kdy naposledy normálně obědval. Nevzpomněl si. Ukázal Kris dva prsty a ta přikývla. Za chvíli už se neslo pivo.

Řekni, až budeš odcházet Maxi, pošeptala mu, když ho před ně postavila. Něco pro tebe mám.

Dali si pak ještě jedno a Max už pomalu zapomínal na prožitou hrůzu. Vytáhl dokonce dopis od "jahody" a ukázal ho Markovi. Ten si ho se zájmem přečetl a pak koukl na hodiny.

Hele, za chvíli je deset. Schválně jestli se ukáže.

Myslím že ne. Takové dopisy mi chodí pořád. Většinou dostanou na poslední chvíli strach a nebo je to od začátku vtip.

No já nevím, působí to na mě celkem naléhavě. Třeba už tu někde je.

Marek se začal rozhlížet po ostatních hostech. Max si ostatní hosty prohlédl už při příchodu a všechny znal, takže byl v klidu. Objednal si třetí pivo a koukl směrem ke stolu, kde se hrály kostky. Sáh si do kapsy, kde měl stále perly. Přemýšlel jestli by mu je vzali do zástavy za žetony. Proč by nevzali?

Vstal, ale než udělal první krok, otevřely se dveře a dovnitř vešla vystrašená dívka se svícem v ruce. Rychle v davu našla pohledem Maxe a rozběhla se k němu. Vtom všechny lampy v hospodě zhasly. Nastala panika. Maxovi se vracel známý pocit. Ale dívka držela svícen, který hořel. Jediné světlo ve tmě. Doběhla udýchaně k němu.

Rychle, chyťte mě za ruku. Jo a heslo je jahoda.

Maxovi připadalo, že jahoda ví co dělá, kdežto on ne a tak dočasně přestal být pánem situace. Chytil ji za ruku. Byla příjemně jemná a proti jeho hrozně malá. Nečekaně silně ho stiskla a postavila svícen na stůl.

Sednout.

Max si sednul, ani nevěděl jak. Zdálo se, že světlo ze svícnu vidí jen on, protože ostatní hosti, dokonce i Marek, se stále hádali kdo koho drží za co, převraceli židle i stoly a neustále přes sebe padali. Celé dění ve tmě za sebou vnímal podivně zastřené, až zpomalené. Dívka postavila svícen doprostřed stolu a sedla si naproti němu. Za jejími zády uviděl známý pohyb žhnoucích červených očí.

Druhou

Podal jí i druhou ruku a hleděl jí s hrůzou přes rameno.

A teď se mi dívejte do očí.

Ale tam...

Vím o nich. Dívejte se na mě a bude to v pořádku.

Podíval se jí do očí a ona začala odříkávat jakousi modlitbu. Podle intonace a některých známých slov Max poznal, že je to stará Nadirština.

Vy jste inkvizitor?

Ano, ale nedělejte si starosti, nepracuji pro organizaci.

To mě tedy moc neuklidnilo, slečno...

Marie. A už mlčte. Zkuste na nic nemyslet.

To se vám lehko řekne.

Vím, že máte výcvik. Jen si vzpomeňte.

Bla bla.

Max, který chtěl mít vždy poslední slovo se ušklíbl a zmlkl. Samozřejmě že měl výcvik. Přesně na takové situace. Ale jak to mohla vědět ona?

Díval se jí do očí. Měla je docela hezké. Vlastně na inkvizitorku byla vůbec nějaká moc hezká. Výcvik tedy zatím nezabral. Ale aspoň nemyslel na tu tmou kolem a co se v ní skrývá. Spíš na to co skrývá Marie pod šaty. Plesk. Dostal facku, nebo alespoň představu facky, až se mu hlava otočila kolem dokola. Naštěstí ne ta skutečná. Že by mu četla myšlenky?

Říkala jsem vám, že nemáte na nic myslet. Teď sledujte svíčku.

Plamen svíčky náhle zesílil. Osvětloval dobře celou místnost. Za Marií se táhl stín až ke dveřím. Cosi se v něm skrývalo. Max se neodvažoval podívat. Zhypnotizovaně hleděl do plamene. Pohyb hostu kolem se skoro úplně zastavil. V mysli se mu začaly vynořovat různé obrazy.

Špičatá hora. Velká spálená pláň. Stěna hory praská a zevnitř se valí pekelné hordy.

Obraz se změnil. Zatmění slunce. Padající hvězda. Narození dítěte.

Obraz se zase mění. Pokoj, podivně známý. Vysypané sklo z oken. Podlaha je poseta cáry masa a krví dvou dospělých lidí. Chapec sedí koutě a nepřítomně se kolíbá dopředu a dozadu.

Mladý muž, ano je to Max, vystupuje po schodech do chrámu, aby se naučil boji s démony. Náhle se plamen zamihotal. Max uviděl sám sebe, jak znovu a znovu vráží posvěcenou dýku do srdce Huldruma, pekelného generála, který vedl útok na město Raka. Ano, pomstil tehdy smrt svých rodičů. Ale proč to teď musel vidět?

Objevil se ještě jeden obraz. Huldrum leží na podlaze jeskyně. Z otvoru ve zdi vylézá o něco menší démon. Sedá si k němu na zem a tiskne mu ruku. Pak zvedne hlavu a dívá se směrem, kterým odešel Max. V očích má takovou nenávist, až z toho mrazí.

Max odtrhl zrak od svíčky a roztrásl se mu ruce. Marie je však držela pevně. A tón jejího hlasu ho uklidňoval. Zvláště když zničeho nic přešla na tykání.

Teď mě pozorně poslouchej. Dcera démona, kterého jsi zabil, přežila konec války. Vystopovala tě a proklela kletbou Noční zhouby. Jakmile usneš, sežere tvé tělo a tvou duši odnese přímo k ní.

Nechtěla bych vědět co s ní pak provede.

To já taky ne. Ale ta kletba, napadla mě i když jsem nespal.

Je každým dnem silnější. Brzy už nebude potřebovat abys usnul. Dokonce ani aby byla noc. Sežere tě klidně na náměstí uprostřed davu lidí.

Jde zabít?

Noční zhouba nejde zabít. Odhání ji jen sluneční světlo, nebo světlo téhle svíčky. Ale až zesílí, ani to nepomůže. Jediná možnost jak přežít, je přesměrovat kletbu na někoho jiného.

Jak to myslíš?

Když je noční zhouba vypuštěna, musí přinést nějakou duši. Ale dá se svést na falešnou stopu.

Existuje rituál, hodně černé magie a tak.

A čí stopa by to byla?

No, prostě někoho jiného. Marie začínala vypadat netrpělivě.

Musí být i jiná možnost.

Žádná o které bych věděla.

Kolik mám času?

Máš maximálně týden, pak už tě nic nezachrání.

Musím okamžitě vyrazit za svým Mistrem.

Ne! Ted' se potřebuješ vyspat. Spi!

Max chtěl protestovat, ale zjistil, že náhle tvrdě usnul a nechal tedy protesty na později. V hospodě se v tu chvíli opět všechny lampy rozsvítily. Hosté se začali zvedat z podlahy a oprašovat. Marek bezradně koukal na spícího Maxe, který odolával všem pokusům o probuzení. Nakonec přemluvil jednoho známého, aby mu s ním pomohl a dotáhl ho k sobě domů. Uložil ho v pokoji pro hosty.

Před dveřmi celou noc, nikým nespátřena, seděla Marie se svým svícnem a tiše zpívala jazykem, kterým už nikdo z lidí nemluvil.

A tam někde venku číhalo, zatím ne dost silné, zlo.

Kapitola pátá - Výprava za mistrem

stjejdo

...

stjejdo vstávej

Max pomalu otevřel oči a uviděl obrovský zamyšlený obličej Markova malého synka. Ten se celý rozzářil, když si všimnul, že je Max vzhůru, a pronesl:

stjejda udělal e-e

Pak odběhl do kuchyně, zřejmě za maminkou. Max se rychle probral a snažil se zorientovat kde je a proč tu vlastně je. Při pohledu na pozvracenou podlahu si vzpomněl, že byli s Markem večer v hospodě. Vzpomněl si i na jahodu, tedy Marii. Ale jak se dostal sem to ne.

Do místnosti vešla Markova žena s kýblem a hadrem a sdělila mu, že si má po sobě uklidit. Řekl dobré ráno, na což pronesla něco jako pche a odešla zpátky do kuchyně. Až pak si na hodinách všiml, že už je poledne. Rychle umyl podlahu, omluvil se a přesunul se do svého bytu. Smutně přejel nohou po ohořelém koberci.

Co to Marie říkala? Že kletbu je možné přesměrovat na někoho jiného? Byl si jistý, že takovým činem by o svou duši přišel tak jako tak. I když, musel se zastydět, na chvíli ho napadl pan Franc. Ne, musí to jít jinak! Mistr bude vědět. Max sebral ze sejfu nějaké peníze a rychle vyrazil do kanceláře.

Měli otevřeno i v sobotu, takže tam Sofie od rána byla. Při vstupu ho zpražila přísným pohledem, jako kde se fláká, ale než něco stačila říct, už ji začal komandovat. Má hned zajít koupit 2 lístky na dnes večer na cestu do Mano. A nějaké zásoby.

No to nemyslíš vážně! Já jdu večer do divadla.

To je v pořádku, ten druhý lístek není pro tebe.

A tak to jo.

Sofie se oblíkla a když už byla ve dveřích, ještě rychle Maxovi sdělila, že mu ráno přišel balíček.

A kolem desáté tu byla nějaká ... slečna ...

Sofie se významně na Maxe podívala, ale jeho reakce byla nulová.

A ta ... slečna ... ti tu nechala tohle.

Ukázala na stůl, kde stál svícen. Max okamžitě přiskočil ke stolu. Skoro až něžně svícen zvedl a přitiskl si ho ke hrudi. Když Sofie odešla koupit lístky na vzducholoď, stále ještě zíral na vršek, kde podle ní vůbec nic nebylo.

V kanceláři našel na stole malý balíček. Odložil na chvíli svícen a prohlédl si balíček ze všech stran. Zpáteční adresa chyběla. Přičichl, ochutnal provázek, ale nic. S výkřikem yolo za provázek zatáhl. Bohužel uzel nebyl na klasickou mašli a tak ho tím ještě víc utáhnul. No to se podívejme na filutu, pomyslel si, a nožem provázek hladce na několika místech přeseknul. Rozbalený papír odhalil malou dřevěnou krabičku, která nešla otevřít. Krabičku dal zatím na bok a rozevřel krátký přiložený dopis.

Maxi,

setkali jsme se za nepříznivých okolností přede dvěma dny. Považoval jsem vás za amatéra, který vše jen zkomplikuje, ale i díky vám se mi podařilo spáče zneškodnit. Informoval jsem se na vás a myslím, že vám mohu věřit. Musíme si promluvit o dalších krocích. Budu potřebovat vaši pomoc. Při boji jsem však byl těžce raněn, takže jsem se musel ukrýt do bezpečí. Nebojte se, přežiju, je o mě dobře postaráno. Doufám, že o vás taky. Nehledejte mě, ozvu se vám za tři dny sám. Předtím bych si vás ale rád otestoval. Dokážete otevřít krabičku, aniž byste ji zničil? Jestli je pravda, co jsem o vás slyšel, tak ano.

PS: Pozdravujte vaši šikovnou asistentku.

Ještě toto, jako by nestačil ten noční děs. Takže Matěj se našel. Sofie bude mít určitě radost. Zdá se, že se konečně dozví o co v tom všem jde. Trochu smutně pohlédl na čop a své provázky vztahů, který rázem ztrácel smysl. Tři dny, to už bude zpátky od Mistra. Tedy pokud to vyjde.

Max sevřel svícen v levé ruce a zahleděl se do plamene. Najednou před sebou uviděl tvář Marie. Byla to jen představa, nebo byla skutečná? Dívala se na něj, jakoby čekala co řekne. Když nic neříkal, promluvila ona.

Nelekej se. Jsem skutečná. Mohu s tebou takto komunikovat.

Uf, to jsou věci, pomyslel si Max. Ale protože už v životě viděl mnohé, rychle se přizpůsobil. *Marie, chtěl jsem tě najít. Letím večer vzducholodí do Mano a mám i lístek pro tebe. Poletíš se mnou?*

Myslela jsem si, že máš nějaký plán. Tak kdy a kde dáme sraz?

V 5 u brány letiště.

Budu tam.

Obraz postupně vyblednul a zmizel. Max stále ještě v údivu nad novým vynálezem přemýšlel, jak by se to dalo využít. O to by byl velký zájem. On by si rozhodně jeden koupil, aby mohl řídit Sofii na dálku. Nebo si promluvit se vzdálenými přáteli. Nebo s Kris. Kdykoliv by chtěl. Jak to asi funguje? Vzdálil od plamene hlavu a pak ji pomalu přibližoval. Nic. Opět se nahnul dozadu a pak rychle dopředu až k plameni. Přejel po něm rukou.

Objevil se obrázek Marie jak stojí u okýnka a kupuje si pizzu. Obraz byl jakoby zespondu. Jako by jí visel u pasu. Á, takže musí mít druhé zařízení, zřejmě něco menšího. Radši nic neříkal, aby se neprozradil. Marie si sedla na lavičku a pustila se do pizzy. Pak uviděl jak se přibližuje její obrovská ruka a zvedla ho k očím.

Maxi? Ono se to nepřerušilo?

Přerušilo, ale zkouším, co to umí.

Jak dlouho už jsme spojeni?

Jen chvíli. Co je to za vynález?

To tě nemusí zajímat. Kdyby něco, spojím se s tebou. Měj svícen stále u sebe. Konec.

Obraz zmizel, a i když zkoušel totéž co předtím, spojit se mu už nepodařilo.

Když došla Sofie, Max mlčky hleděl na krabičku před sebou. Ano, měla po obvodu sotva znatelnou rýhu, která zřejmě označovala víko. Ale neměla žádný zámek a víko nešlo sundat. Tedy při použití běžné neničivé síly. Tu ničivou si Max šetřil až na třetí den, protože neotevřenou ji rozhodně nemínil nechat. Co o mně mohl slyšet, když usoudil, že to otevřu?

Sofie, co se o mně povídá?

Kde jako?

No mezi lidma.

To záleží koho těma lidma myslíš.

Tak třeba co o mně říkají tvé kamarádky?

Mé kamarádky o tobě mají přísný zákaz mluvit.

Sofie si vybavila, jak ji pořád Barbara přemlouvá, aby je seznámila. Tohle rozhodně Max vědět nepotřebuje.

Ach jo, s tebou je někdy řeč. Máš ty lístky?

Tady je máš. Kdy se vrátíš?

Počítám, že do tří dnů budu zpět. Vypadá to, že ten Matěj, co jsme ho potkali u Ortegů, se za námi pak staví.

Max podal Sofii dopis. Ta si ho s velkým zájmem přečetla a když došla k ps, celá zčervenala.

Tak on je chudáček zraněný.

Vždyť to já jsem taky.

No jasně, chlapi. Pořád si stěžujete, kde vás co bolí. Pofoukat nechceš?

On je ale taky chlap.

Ano, on je Chlap!

Sofie zřejmě rozlišovala několik druhů mužů, jen podle důrazu na první písmeno. Je zajímavé jak dokáže několikaminutové setkání ovlivnit kritické myšlení.

Sofie teď byla ale dobře naladěna.

Ohledně těch mých kamarádek, většinou říkají, že ti ten klobouk a vesta sluší. A pak je tady ještě široké pole diskusí o tvém zadku.

Teď zčervenal Max.

To asi nebude ono. Prý se o mě něco říká, co mi má pomoci otevřít tu krabičku.

Zkoušel sis na ni sednout? Zasmála se Sofie.

Chvilí společně bádali nad krabičkou. Sofie zkoušela do škvíry strčit pilník na nehty, ale nebyl dost tenký. Své snahy ukončila s tím, že je to nějaká blbost.

Max dal Sofii instrukce na dobu, kdy nebude ve městě. Nepřijímat žádné nové případy, kromě extrémně dobře placených, které snesou odklad a nebudou zahrnovat kočky. Kupovat noviny a sledovat co se děje, zejména ohledně Ortegů. Taky se má poptat, jestli se v domě Ortegů nemělo v budoucnu dít něco významného. Co je významné, necht' posoudí sama. Kdyby přišel ten novinář ze Stoky, tak ho ujistit, že na případě se usilovně pracuje. O nočním děsu jí neřekl. Není třeba aby si dělala starosti. Prozradil jen, že jede navštívit svého starého Mistra, na horu Mau, která se nachází u města Mano.

Byly už čtyři a tak se rozloučil, vzal svícen, krabičku a vyrazil ještě domů, zabalit si na cestu. Sofie ho sledovala z okna a když zašel za roh, rychle nasypala rybě krmení tak na týden dopředu, podlila kytky, že misky skoro přetékal, pak popadla kabelku, zamkla a taky se rozeběhla domů.

Já ti dám, že ten druhý není pro mě!

Přistaviště vzducholodí se nacházelo na západním okraji města. Velká odbavovací hala byla sama o sobě triumfem moderní techniky, ale oči zvědavců poutaly pouze obří stroje, ukotvené za ní. Majestátně shlížely na to mravenčí hemžení pod sebou a trpělivě čekaly, až přijde jejich čas a zamíří zpět do oblak.

Sofie si vzpomněla, jak jako malá holčička čekala s rodiči na přílet první vzducholodě. Sešlo se tehdy snad celé město. Když se ona vzducholod' konečně ukázala na obzoru a začala se zvětšovat, celé město se s křikem utíkalo schovat do sklepů a trvalo několik dní, než se ti nejodvážnější k letišti vrátili a prohlédli si tu příšeru zblízka.

Pokrok nezastavíte. Dnes se již létá po celém kontinentě zcela běžně a vzduchoplavba je považována za jeden z nejbezpečnějších způsobů dopravy. Nejbohatší měšťané dokonce používají své malé soukromé modely, které jsou asi dvakrát rychlejší, než běžné dopravní stroje pro veřejnost. Sofie už několikrát letěla. Většinou s Maxem za nějakým případem. Jen jednou s kamarádkami do hlavního města na koncert Frederika la Gonča. Tak se tam střískaly, že prošvihly koncert i zpáteční let a vracely se stopem. Ale stálo to za to!

Blížila se pátá hodina a Sofie ukrytá ve stínu parčíku sledovala vchod do odbavovací haly letiště. Věděla od Maxe, že se tam má v tuhle dobu sejít. Hodiny na věži Půlnočního probuzení začaly odbíjet a z haly vyšel Max. Vypadal nervózně. V jedné ruce držel svícen a ve druhé kufr. Na sobě měl cestovní plášť prošívaný tajnými kapsami a neodmyslitelný klobouk. Sofie ustoupila ještě víc do stínu pod strom, ale Max se stejně neřval jejím směrem. Pozoroval někoho, kdo přicházel po chodníku. No jasně, pomyslela si. Ta slečna. Co to ... on jí snad políbil ruku! A teď se do něj zavěsila. Sofie zlověstně přimhouřila oči.

Když Max s Marií vešli do haly, rychle nahodila paruku bílých vlasů s drdolem, velké babičkovské brýle a vyrazila za nimi. Divadlo nedivadlo, z té slečny měla špatný pocit. Poletí taky. Navíc si už koupila lístek, když kupovala ty dva pro Maxe.

V hale bylo rušno. Nějací Akkad'ané nedokázali pochopit, že do vzducholodě nesmí s hořící pochodní. Hádali se s ostrahou a mávali pochodněmi, které pro ně měly v tomto čase jakýsi náboženský význam. Až když je ostraha pokropila vodou, zklidnili se. Ale zase si lehli na zem a překáželi všem v normálním pohybu. Cestující se je snažili obcházet a tvořily se fronty. Byl to pěkný zmatek. Sofie se vydala přímo přes ně k odbavovacímu prostoru a překračovala je. Přitom jakoby nechtěně jednomu zavadila o jeho nádobíčko. To jste měli vidět jak vyskočil.

Jejich vzducholod', která startovala v šest, už se vznášela na rozletové dráze, upoutaná kotvícími lany a se spuštěnými schůdky. V podstatě žádnou dráhu nepotřebovala. Mohla by startovat kolmo nahoru. Ale lidé měli rádi, když se nejprve rozjela dopředu a stoupat začala až postupně. Dávalo to tak nějak smysl a lepší pocit z celého letu. Max s Marií už nastupovali po schůdkách na palubu. Vzducholod' měla vnější palubu, po které jste se mohli procházet a pozorovat krajinu, podobně jako na lodi. Samozřejmě kolem zábradlí byly zavěšené sítě, aby nikdo náhodou nevypadl. Byly tam i vnitřní prostory, kde jste mohli sedět, ukryti před větrem nebo jinými rozmary počasí a dát si nějaké občerstvení. Často tam také hrála živá kapela.

Na vrcholku schůdků stál kapitán, předpisově vousatý a ošlehaný a každého osobně vítal. Sofie zahlédla, že se s ním Max pustil do řeči, ukazoval na obří vrtule na zádi a kapitán mu něco vysvětloval. Nebyl by to Max, aby se za chvíli společně nezačali smát. Dokázal každou situaci obrátit v žert. No, skoro každou. Zařadila se na konec fronty, která rychle postupovala. Když přišla

řada na ni, dloubla místo podané ruky kapitána do žeber a pronesla
Jak to jde, sokolíku?
Zůstal jako opařený.

Většina pasažéru si šla najít dovnitř místa k sezení, ale Sofie zaujala strategickou pozici na zádi, kde obvykle nikdo nechtěl být, protože tam byl velký hluk od vrtulí. Zato byl odtamtud dobrý výhled na celou palubu. Čekalo se až nosiči naloží poslední zavazadla. Když se tak stalo, vytáhli schůdky a zvon oznámil, že se bude startovat. Personál na dráze odvázal lana a vzducholod' se mírně zhoupala. Odvážlivce, co zůstali na vnější palubě jako Sofie, to odhodilo na bok, kde je naštěstí zachytila síť. To to pěkně začíná, pomyslela si a urovnala paruku. Brýle už nenašla.

Max s Marií byli zřejmě vevnitř, protože je nebylo nikde vidět. Sofie opět zaujala místo mezi vrtulemi, ale raději se tentokrát chytla zábradlí. Z přídě na ní někdo mával. Podívala se pořádně a poznala kapitána. Co může chtít? Zamávala taky. Zdálo se, že ho to nějakým způsobem nabudilo, protože začal mávat ještě víc. Vída ho, sokolíka. Mávla na něj, jako že nemá zájem a otočila se k němu zády. Kapitan si povzdechl. Varoval ji. Pokrčil rameny a dal pokyn k nastartování motorů. Levá i pravá vrtule nad Sofiinou hlavou udělaly tuc tuc a začaly se zvolna otáčet. Vzducholod' se začala sunout kupředu po rozjezdové dráze. Sofie cítila jak jí vítr čechrá paruku a nadzvedává šaty. Měla co dělat aby obojí udržela. Možná to není to nejlepší místo, pomyslela si těsně předtím, než se vrtule rozjely naplno. Pak už jen pozorovala svou letící paruku, snášející se k zemi. Šaty naštěstí udržela, ale jen tak tak. Pomalu se přesunula podél zábradlí do bezpečnější zóny. To byl zase nápad. No nic, bude muset improvizovat. Zamířila na toaletu, kde bylo naštěstí volno. Cestou stihla sebrat nějakou tašku nepozornému dítěti. Zamkla dveře a prohledala baťůžek. Svačina, kapesník, pastelky, náhradní ponožky, nějaký časopis. Nepoužitelné. Na dně bylo ještě velké zabalené lízátko z obchodu pana K. Zoufale se rozhlédla kolem, ale jediné co uviděla, byla rulička toaletního papíru a ručník. V tu chvíli někdo zalomcoval klikou.

Obsazeno, moment.
To je v pořádku, počkám.

Za několik minut se otevřely dveře a z toalety vyšel čantajský emír s dokonale bílým turbanem a velice vzácnou ozdobou na čele.

Již je volno.

Prošel kolem překvapené Marie a zamířil k osamělému stolku v rohu místnosti. Marie se nedokázala zbavit dojmu, že něco na tom muži nebylo v pořádku. Když pomineme to, že vyšel z dámské toalety, což se může stát, musel to být jeho nakreslený modrý knír. Holt někomu není dáno, usmála se a vešla do uvolněné místnůstky.

Vrtule si pobrukovaly známou píseň a za oknem ubíhala krajina. Kapitán Žán Luk stál na můstku a usmíval se. Občas zvedl sluchátko do strojovny, na konstrukci, nebo na pozorovatelnu a zeptal se jestli je vše v pořádku. Bylo. Jen několik pasažérek si stěžovalo, že došel toaletní papír a chybí ručníky. Personál byl ale připraven a vše rychle doplnil. Dokonce se prý podařilo utišit i to brečící dítě. Podíval se nahoru. Večerní obloha byla až k obzoru bez mráčku. Možná by mohl. Ano. Už dlouho nebyla tak klidná cesta. A on už dlouho nebyl tam nahoře. Předal řízení prvnímu důstojníkovi, prošel mezi pasažéry, kde se dočkal pozdravů ze všech stran, a zamířil po žebříku na konstrukci. V ní bylo upevněno hlavní těleso vzducholodi, které neslo gondolu, díky nadlehčující síle hélia. Bylo rozděleno na několik oddílů. Kdyby došlo k protržení jednoho, ostatní by stále byly schopny udržet vzducholod' ve vzduchu. Pozdravil se se členy posádky, kteří řídili stoupání a klesání, dle jeho pokynů z můstku. Přistoupil k napnuté látkové stěně a položil na ni ruce. Pak šel ještě blíž a opřel se o ni celým tělem. Cítil jak jeho stroj dýchá, jak mu tluče srdce. Muži na

konstrukci znali tenhle jeho rituál a nechali ho o samotě. Kapitán si se svojí Stříbřenkou, jak jí říkal, povídal. Tedy povídal hlavně on. Ona poslouchala a jen tu a tam tiše vzdychla.

Na můstku zazvonila linka, která vedla na pozorovatelnu, umístěnou úplně nahoře, na konstrukci. Člověk který tam seděl měl sledovat okolí a dávat výstrahu, aby se nesrazili s jinými vzducholoděmi. Také se staral o signalizování na zem nebo s dalšími pozorovateli ze strojů, které je mýjely. První důstojník zvedl sluchátko a poslouchal novinky.

Kolik?

Tři.

A pod jakou že vlajkou?

Dobroviny.

Zřejmě státní návštěva. Nepanikařte. Signalizujte obvyklé pozdravy.

Důstojník zavěsil a vyhlédl z okna. Na východě uviděl tři menší černé tečky, které jim podle všeho budou křížovat dráhu. Dal pokyn strojovně ke zpomalení, aby se jim bezpečně vyhnul.

Za deset minut linka na pozorovatelnu opět zazvonila.

Tak co je?

Otočili to přímo k nám.

A co hlásili?

Zastavte a vzdejte se.

A doprdele. Kde je kapitán?

Mazlí se se Stříbřenkou.

První důstojník zavěsil a zavolal na konstrukci ať okamžitě zpraví kapitána, že je loď v ohrožení. Stroje Dobroviny byly ale už moc blízko. Když přišel útok, kapitán nebyl na můstku. Né že by to k něčemu bylo. Boj byl rychlý. Odstřelili vrtule a proděravěli jednu sekci s heliem. Tím se stala vzducholod' neovladatelná a pomalu se snášela k zemi. Nepřítel ji obklíčil, zaháknul a odtáhl na bezpečné místo k přistání.

Z megafonu přitom stále někdo opakoval

Vzdejte se a vydejte nám Maxe Gutschpinda. Nic se vám nestane.

Kapitola šestá - Přepadení ve vzduchu

Kris nervózně přecházela mezi stoly ve Slanečkovi a rovnala ubrusy. Už nejméně potřetí.

Jasně Maxovi řekla, že s ním potřebuje mluvit. A on se stříská jako doga, až ho museli odnést. A kdo byla ta osoba co tam s ním seděla? Tsss. Taková flundra...

Dnes nepřišel ani na oběd. Celý rok ji uhání, a když mu chce dát konečně šanci ji někam pozvat, najednou nemá zájem nebo co? No to by se na to podívala.

Počtvrté srovnala ubrusy, ale pak je znechuceně zmuchlala a hodila do kouta. Vzala klíče, venku zamkla a řekla Domovi, že si jen něco rychle zařídí, ať nikoho nepouští. Rychlým krokem došla až před Maxův dům, kde se na chvíli zastavila, aby se vydýchala. Trochu se jí to rozleželo v hlavě. Přecejen, je to detektiv. Třeba řeší nějaký důležitý případ. Už chtěla odejít zpátky, když si všimla pohybu za záclonou Maxova bytu. No když už je tu, tak za ním zajde. Vyšla po schodech a bez rozmyšlení zaklepala. Dveře byly ale pootevřené a svým zaklepáním je otevřela úplně. Opatrně vstoupila dovnitř.

Maxi? Udělala ještě pár kroků směrem do obýváku, když se za ní dveře zaklaply.

Ale, ale, ale. To je nečekaná komplikace. Řekl neznámý hlas u dveří.

Kdo jste? Kde je Max? Řekla automaticky Kris, než jí došlo, že by se měla bát.

Kdo jsem vás nemusí zajímat. Mužův hlas byl hrubý, což bylo také slovo, kterým by se dal dotyčný popsat. Všimla si, že drží v ruce velkou břitvu a střídavě ji otvírá a zavírá.

No tak, Morgo, neděs dámu. Jsme přece gentlemani. Druhý hlas přicházel z Maxova obýváku a patřil menšímu štíhlému muži, v dobře padnoucím tmavém obleku a klobouku s bílým proužkem.

Nestůjíte tam jak tvrdé y. Pojd'te dále. Usmál se na ni a políbil jí ruku.

Mé jméno je Tatič a zde můj přítel, kterého jste již měla čest poznat, se jmenuje Morgo.

Vy jste Maxovi přátelé? Zeptala se s nadějí.

My jsme, abych tak řekl, v tomto směru zatím nevyhranění. S panem Gutschpindem nás pojí jisté jednání. Zda poté budeme, nebo nebudeme jeho přátelé, záleží především na něm.

Aha, no nerada bych vás rušila. Kris se otočila, ale ve dveřích do pokoje stál gentleman číslo dvě a nevypadal, že by chtěl uhnout.

Víte slečno, a tady to právě začíná být zajímavé. Jelikož jste nás už vyrušila, vstoupila jste tak říkajíc do celé věci jako jeden z účastníků. Prosím posad'te se a počkáme na pana Gutschpinda společně.

Takže Max tady není? Vy jste se sem vloupli?

Vloupli, takové škaředé slovo. Styd'te se, slečno. My používáme jen hezká slova. Jako například navštívili.

Ale bez Maxova vědomí. Jste u něj doma, bez jeho vědomí. Kris cítila neodbytnou potřebu začít volat o pomoc.

My bychom tomu spíše říkali překvapení. Ano, chceme pana Gutschpinda překvapit. Vid' Morgo? Morgo otevřel břitvu a začal si s ní upravovat nehty.

Jak říkáš.

No vidíte, vše je v nejlepším pořádku. A teď, kdybyste dovolila, zeptal bych se vás na pár otázek.

Ale já nic nevím. Musím se už vrátit, nechala jsem otevřenou hospodu.

Á, nejde náhodou o proslulého Zeleného Slanečka?

Ano.

Tatič vytáhl malý notýsek a zalistoval v něm. Zastavil se na jedné stránce a po chvíli vzhledl.

Takže mám tu čest se slečnou Kristýnou Herynkovou, toho času svobodnou, bezdětnou, věk 24 let, bytem Krátká 740, kde žijete společně s matkou?

Kris cítila jak se propadá do židle. Jak tohle mohl vědět?

Ano. Špitla.

Náhle do okna přiletěl kamínek. Tatič sebou trhnul a vyhlédl ven.

Pak otevřel okno a na někoho venku zavolal, ať jde nahoru.

Za chvíli se ozvalo zaklepání a do bytu se vkradl kluk v otrhaném oblečení, asi dvanáctiletý. Něco Tatičovi zašeptal a přitom po očku pozoroval Kris. Tatič mu dal minci, zřejmě vyšší hodnoty, protože klukovi zasvítily oči.

Kuju vašnosti.

Vyběhl ven rychlostí blesku.

Vypadá to, že Max právě odletěl vzducholodí na sever. Náhodou nevíte kam a proč letí?

Nevím, opět špitla Kris.

Nedá se nic dělat. Jste ve špatnou dobu, na špatném místě. Budeme vás muset ...

Pomó...stačila zakřičet Kris, než jí Morgo zezadu zacpal pusku kapesníkem napuštěným chloroformem. Chvíli jí ho tam podržel, a když se přestala cukat, strhnul závěs, zabalil ji do něj a hodil si ji přes rameno.

Tak můžem.

Sešli po schodech, aniž někoho potkali a venku nasedli do připravené drožky. Kamala byla po Atě druhé největší město Bjornhajmu a navíc byla blíž hranic, takže měla dobrovinskou ambasádu i s vlastním menším přístavem vzducholodí. Právě tam měla naše dvojice, tedy spíše trojice, namířeno. U brány ukázali nějakou kartičku a byli okamžitě vpuštěni. Ani ne za deset minut už mířil nejrychlejší poštovní holub na východ a chvíli poté vzlétla malá rychlá vzducholod' směrem na sever.

Max byl v odletové hale už v půl páté a raději si u přepážky zkontroloval, že jsou jeho lístky platné. Dozvěděl se, že všechny tři lístky, které byly dnes zakoupené na jeho jméno, jsou platné. Aha ! Přehlédl zběžně halu, ale Sofii nikde neobjevil. No však ona se dříve nebo později ukáže. Hlavně aby se ukázala Marie. Zkusil zase použít svícen, ale bez efektu. Ještě byl čas. Koupil si Smetánku, což byl časopis o vyšší společnosti, který si často kupovali cestující. Za letu ve výšinách měli totiž dojem, že stoupají také na společenském žebříčku. Prolistoval pár stránek, ale pak se vrátil na první. Titulek zněl:

Ztratil Ortega důvěru panovníka?

Jak se vzápětí dočetl, měl za dva týdny Kamalu navštívit samotný Císař a v sídle Ortegů udělovat nějaká vyznamenání za zásluhy. Byli pozvaní všichni významní hlavouni. Po tom politováníhodném incidentu se ovšem udělování přesouvá do městské opery. Max složil noviny a podíval se na hodinky. Blížila se pátá. Vyкроčil před halu, kde se měl setkat s Marií. Hrál ho přitom dobrý pocit, že konečně zná motiv vraha v případě Ortega.

Marie byla přítulnější než dříve, což ho velmi potěšilo. Hned se do něj zavěsila a cestou přes halu vedli příjemný rozhovor o tom co celý den dělala. Jako by mu za pár dní ani nehrozila brutální smrt roztrháním a sežráním duše. Jedním okem si všiml skupiny Akkaďanů, kteří stáli v rohu haly a zapalovali pochodně. Na chvíli Marii přerušil a šel upozornit ochranku, že v hale jsou cestující, kteří se budou pravděpodobně pokoušet dostat na palubu s otevřeným ohněm. Ať s tím něco dělají. Pán z ochranky se šel skupiny zeptat, co to má znamenat a strhnul se kolem toho docela velký povyk. Ale to už Max s Marií odcházeli dveřmi na vzletovou dráhu vzducholodí a zamířili ke schůdkům té jejich. Byli první. Nahoře je s úsměvem přivítal všemi větry ošlehaný kapitán, který se jim představil jako Žán Luk. Další pasažéři se ještě zdrželi v hale, a tak se Max s kapitánem pustil do řeči. Marie se zatím procházela po palubě a tvářila se nejistě. Říkala předtím, že ještě nikdy neletěla, ale nemyslel si, že by to mohl být problém. Teď když ji viděl, jak se křečovitě drží zábradlí, i když jsou ještě na zemi a přivázaní, už to trochu jako problém vypadalo. Zeptal se kapitána, jestli tu nemá něco na uklidnění. Dostanou prý vše uvnitř, když řeknou stewardovi.

Dole pod schody se už pomalu tvořila fronta, takže se s kapitánem, který se ukázal jako veselý chlapík, rozloučil, a zamířili do útrob lodi. Obsluha jim dala nějakou vodičku. Marie ji vypila, opřela se v křesle a řekla, že to zkusí zaspat. Max vyrazil ještě ven, vyhlížet Sofii. Ale nechtěl ji vystrašit. Všiml si jí okamžitě a musel se držet, aby se nahlas nerozesmál. Měla ty puntikované šaty po babičce a paruku z případu Drahouš. Šlo o bankovního lupiče, který se převlékal za stařenku a když přišel na řadu u okénka, vždy řekl – všechny peníze sem do kabelky, drahouši. Myslel si, že se zabavená paruka ztratila. Ale zdá se, že ji jeho asistentka zkonfiskovala pro sebe.

Sofie stála na konci fronty a on dělal, jako že ji nevidí. Připojil se ke kapitánovi, který už pasažéry nevítal, ale obhlížel na přídi oblohu. Chtěl vědět, jestli už vzducholodě přešly na plynový pohon, nebo jedou stále na páru. Kapitán se rozesmál a povídá:

Synku, nesmíš tak věřit všem novotám. Podívej, plyn ti možná ohřeje oběd a osvětlí vám ve městě ulice. Ale tam nahoře, když chceš vrtuli pořádně roztočit, potřebuješ páru. Celý kotel páry. Tak to vždycky bylo a vždycky bude. Pohánět ji plynem, no to jsi mě dostal. To musím říct našim topičům jako dobrý vtíp.

Max namítl, že i plyn má sílu, vždyť přece zvedá celou loď do vzduchu. Ale bylo to spíš jen takové zamumlání, protože dobře věděl, že je to úplně jiný plyn, než ten, který svítí v lampách na ulici. Pasažéři už proudili na palubu a tak se vrátil dovnitř k Marii, která vypadala, že spí. Nenápadně jí koukl k pasu, jestli neobjeví druhé komunikační zařízení, které bylo propojené se svícnem, ale nic neviděl. Zřejmě ho měla v tašce, na které měla položenou ruku. Vyndal z pod sedadla svůj malý kufřík a otevřel ho. Původně si chtěl vytáhnout něco na čtení, ale nakonec vytáhl Matějovu krabičku a dal si ji na klín. Co se o mně může ještě říkat? Mám nějaké zvláštní schopnosti? Jistě, mám zostřené smysly. Zvedl krabičku k ústům a olízl ji. Podle všeho byla z normálního dubového dřeva. Přičichl k ní. Dřevo. Přiložil k ní ucho a jak přitom otočil hlavu, zjistil že Marie ho upřeně pozoruje.

Co to děláš?

Snažím se vyřešit jednu hádanku.

Kdes to vzal?

Od přítele. Aspoň myslím.

Mám z toho špatný pocit.

Jakto?

Nevím, ale myslím, že bys ji měl dát pryč.

Ale no tak, vždyť je zavřená. A já ani nevím jak ji otevřít.

No rozhodně ji neotevírej!

Řekni mi...

Marie však náhle prudce vstala a běžela směrem k toaletám. Vzducholod' totiž před chvílí vzlétla a trochu se přitom rozhoupala. Max chápavě pokýval hlavou a schoval krabičku zpět do kufru. Vytáhl Smetánku a nalistoval si rubriku Výpravy do cizích světů, kde byl na pokračování komix Trosečníci. Za chvíli se vrátila Marie, zjevně v dobré náladě a když nikde neviděla krabičku, usmála se ještě více. Opřela se Maxovi o rameno a koukala z okna.

Nakonec ten let není tak hrozný.

Ty jsi vážně nikdy neletěla?

Tam odkud jsem tyhle stroje nemáme.

A odkud vlastně jsi?

Marie nechala otázku bez odpovědi, jako už několikrát předtím, když se o ní snažil vyzvědět něco víc.

Jaký je ten tvůj Mistr?

Uvidíš, určitě si budete mít hodně co říct. Je to taky bojovník s démony. Ten nejlepší co znám.

Marie se přivinula k Maxově ruce.

Tak to se na něj těším.

Max po chvíli zjistil, že tentokrát bude muset na toaletu on a omluvil se. Když vstal, všiml si nového pasažéra v rohu. Musel se kousat do rtů a zatínat nehty, aby se okamžitě nerozesmál. Byla to Sofie. Hlavu omotanou záchodovým papírem, zepředu nalepené barevné lízátko, modrý namalovaný knír a kolem těla ručníky propíchané pastelkami, aby na ní držely. Zvláštní, že si toho nikdo nevšiml. Prošel kolem ní a přitom pozdravil.

Dobrý den, vaše veličenstvo.

I vám.

Max vběhl na toaletu a hned jak zavřel dveře, začal se plácát do kolen a smíchy brečet. Když se konečně uklidnil, zjistil, že na něj civí několik uražených pánů. Ukázal na vysvětlení za sebe a pak univerzální posunek, kterým ani on sám pořádně nevěděl co chtěl říct. Pánové se zatvářili, jako že mu nevěří, umyli si rychle ruce a nechali tam podivína samotného. Když se pak vracel a opět míjel Sofii, pronesl:

Báječný let, Blahorodí. Nemyslíte?

Ano, velice příjemný.

Myslím, že se vám tady utrhnul kus turbanu.

Přitom jí podal kousek papíru, ukořistěný z pánských toalet.

Maxi, tys mě poznal, že jo?

Na tom lízátku už máš přilepené tři mouchy.

Dopr...

Ó promiňte, nerad bych vás zdržoval.

Max s šibalským mrknutím emíra opustil a vrátil se k Marii. Sofie se snažila nenápadně sundat mouchy, ale za chvíli jí došlo, že zůstat v převleku ztratilo smysl. Max už o ní ví, a co si pomyslí ta slečna je jí jedno. Zvlášť když ji jako emíra neustále obtěžovaly dvě jiné slečny od vedlejšího stolku. Zamířila tedy opět na toaletu, ovšem v chodbě narazila na kapitána.

Pozor, to jsou dámy! Pánové jsou zde, vaše veličenstvo. Vidíte ten obrázek?

Ó, děkuji, sokolíku.

Kapitánovi zacukalo víčko. Ten hlas. Chvíli přemýšlel, co to mělo znamenat, ale pak zakroutil hlavou a vydal se po žebříku vedoucím nahoru na konstrukci. Zkontroluje Stříbřenku. Když zmizel z dohledu, Sofie vykoukla z pánů a přesunula se na dámy. Vyhodila lízátko i ručníky a smyla si knír. Ven vyšla už ve svých původních šatech a s vlastními černými vlasy. Když si sedala zpět, snažily se jí dvě slečny od vedlejšího stolu přesvědčit, že je to tam už obsazené. Udělala na ně huš a daly pokoj.

Max už hodnou chvíli pozoroval z okna obzor. Tři vzducholodě, které se tam objevily a mířily přímo k nim, nevěštily nic dobrého. U okna před ním seděli manželé středního věku s malým synáčkem. Ten si vzducholodí za oknem všiml taky.

Mami

Ticho Patriku

Ale mami

Říkala jsem ti, že máš být ticho. Tys mi nerozuměl? A ty mu taky nic neřekneš!

Poslouchej maminku, Patriku.

Ale tati

Jestli nebudeš poslouchat, nedostaneš večeři.

Hm

Kluk se ještě jednou podíval na přibližující se stroje, zvážil svůj hlad a se vzdorným výrazem alespoň na sklo rozplácl nos. V té chvíli lodě vypálily salvu střel. Kluk odtrhl nos a podíval se znova na rodiče.

Mami

Ale přehlušil ho výbuch na zádi. Zřejmě od vrtulí, jak správně vyhodnotil Max, neboť jejich vzducholod' záhy zastavila. Když se dveřmi začal valit dým, nastala všeobecná panika. Několik lidí se konečně podívalo z okna a tak se celkem rychle vyjasnilo, že jsou obklíčeni nepřátelskými stroji. Útok se zatím omezil jen na zničení vrtulí na zádi. Zdálo se, že ti venku vyčkávají. Max usilovně přemýšlel. Vzducholodě byly zřejmě z Dobroviny. Ne však armádní. Spíš tajná služba. Štíhlé, rychlé, vybavené moderními zbraněmi. Na každé tak dvacet profesionálů na tajné operace. Byl si skoro jistý, že tahle tajná operace se týká jeho. Nemohli se nalodit, protože trupy lodí byly od sebe stále dost daleko a blíže se kvůli rozměrné konstrukci Stříbrenky nemohli dostat. Zřejmě je nějak donutí přistát. A skutečně zahlédl z okna na protější palubě muže s něčím jako velké harpuny. Raději odstoupil a doporučil to i všem kolem. Právě včas. Harpuny prorazily bok lodi a po průrazu rozevřely ramena, takže byly pevně uchyceny a dokázaly je vléct kam bylo třeba.

Cizí vzducholodě zamířily směrem k blízkému kopci a tu jejich táhly za sebou. Stav ostatních pasažérů se pohyboval od odevzdanosti až po hysterické výstupy. Děti brečely, ženy naléhaly na muže ať něco dělají a muži jim odpovídali, co asi tak můžou dělat. Max se zeptal stewarda, jestli mají na palubě nějaké zbraně. Samozřejmě neměli. Takové přepadení ve vzduchu se za celou krátkou historii letecké dopravy ještě nestalo. Max tedy mrknul na Sofii a podal jí nůž, kterých měl po kapsách několik. Oba otevřeli okna na opačných stranách a odřízli dvě harpuny. Lod' se zakymácela, ale byla tažena dále. Když pořádně vykoukli z okna, zjistili, že v trupu je zaklíněno z každé strany ještě nejméně dalších deset, většinou na místech kam by nedosáhli. Odstranění harpun ale nezůstalo bez povšimnutí. Na jednu palubu vyšel chlapík s megafonem.

Nepokoušejte se o odpor. Nechceme vám ublížit, pokud nebudeme muset. Po přistání si pouze odvezeme Maxe Gutschpinda. Vydejte nám ho a nic se vám nestane.

Dobrovinský přízvuk v hlášení byl více než zřejmý. Zatímco byla jejich lod' tažena na určené místo, uvnitř probíhala živá debata, jestli toho Maxe vydají, nebo se bude bojovat. Většina pasažérů byla pro vydání. Jen několik, tedy konkrétně jeden muž a dvě ženy, hájili pozici, že by se vydávat nemělo. Hlasování je ale umlčelo. Teď zbývalo jen zjistit, kdo z nich to je. Podezření padlo na muže, který byl proti. Ten se ale bránil, že pouze hájil své principy a že vůbec není jisté, jestli by i po vydání byli ostatní ušetřeni. Tomu chlapovi to pálí, pomyslel si Max, který hlasoval pro své vydání. Dvě ženy, které byly také proti, byly ony ctitelky emíra, protože se domnívaly, že je to on a proto tak záhadně zmizel. Když prozradily své důvody, začali si i další pasažéři vzpomínat, že u toho stolku seděl někdo v turbanu a teď mezi nimi není. Společně se rozhodli, že prohledají lod'. Nikoho ani nenapadlo podezřívát pravého Maxe, protože ho měli všichni celou dobu na očích. Navíc se prokázal falešným průkazem totožnosti na jméno Čestmír Nářez, který sebou právě kvůli

takovým situacím vždycky nosil. Ještě že nekontrolovali jména na letenkách.

Max se Sofií a Marií se nabídl, že prohledají horní konstrukci, kam se nikomu nechtělo šplhat. Když vylezli do prvního patra, měli konečně chvíli si oddechnout a probrat situaci.

Co budeme dělat, Maxi? Zahájila debatu Sofie.

Nejdřív mi řekni, co tu děláš ty.

Nó, musí na tebe někdo dávat pozor, né? A chtěla jsem taky vidět toho tvého Mistra.

O tom si ještě promluvíme. Marie, nemůžeš se přes to své zařízení s někým spojit a zavolat pomoc?

Marie si sáhla do kapsy, ale zarazila se a vytáhla prázdnou ruku.

S jakým zařízením?

No s tím do kterého mluvíš, když se spojíme přes svícen. Svícen!

Max vyděšeně vyskočil.

Zůstal dole. Počkejte tady.

Když zmizel po žebříku, ozvalo se odněkud z prostoru mezi vaky z heliem za jejich zády:

Haiaiaiaiaia

Vyskočila jakási postava, kterou Sofie okamžitě nakopla mezi nohy a Marie ji srazila loktem k zemi. V euforii si plácly, ale pak se zase na sebe začaly mračit. Sofie se sklonila ke skučící postavě.

Á, sokolík!

Cože?

Je to kapitán.

Nojo, teď už ho taky poznávám.

Kapitáne vstávejte.

Éch

Co vás to napadlo na nás takhle vyskočit?

Jaujajau

No tak, vstávejte.

Obě slečny pomohly Žán Lukovi na nohy.

Děkuji. A vy jste tu samy?

Když Max slezl ze žebříku, zjistil, že se situace poněkud změnila. Měl ji totiž pod kontrolou první důstojník, který v sobě objevil dobrovinské kořeny z matčiny strany a i několik pasažérů si vzpomnělo, že tam mají příbuzné. Teď všem tvrdili, že se není čeho bát, že se jistě vše vysvětlí jako nedorozumění a určitě se nikomu nic nestane, protože vojáci z Dobroviny jsou správní hoši. Max jim sdělil, že nahoře zatím nikoho nenašli, ale že to ještě nemají celé prohledané a tak se tam vrací. Taky že je tam pořádná zima a tak si přišel pro teplejší oblečení. Když si přendával věci z kufru do menšího batohu, nikdo mu už nevěnoval pozornost, protože zrovna vyvedli z kotelny topiče, který u sebe neměl průkaz totožnosti a na otázku jak se jmenuje, odpověděl že Max. Pravý Max zabalil svícen i krabičku a rychle zmizel. Všiml si, že klesají a taky že slunce už zapadá. Hodil batoh na záda a zamířil nahoru po žebříku. Nahoře měl trochu problémy, ale někdo mu podal ruku a vytáhl ho do prvního patra konstrukce. Překvapěně koukal do tváře kapitána.

No teda. Děkuji.

Maxi. Ozvala se Sofie. Napadl nás, ale pak se to vysvětlilo. Myslel si, že jsme přepadly jeho loď. A jste v pořádku pane kapitáne?

Max automaticky předpokládal, že když Sofie říká, napadl nás, znamená to, že útok byl odražen a zlikvidován.

Ano, jsem v pořádku, pane Gutschpinde. Ale má loď není. Když nás zasáhli, cítil jsem jak se zatřásla. A jak sténá. Je zraněná a vystrašená.

Všichni si za zády kapitána vyměnili významné pohledy.

Poslyšte, kapitáne, je odtud nějaká možnost úniku? Dolů nemůžem, vypadá to, že loď ovládá váš první důstojník a hodlá ji vydat nepřítelům.

Ten parchant.

Můžeme něco udělat? Tedy kromě boje s posádkou, polovinou pasažérů a pak se stovkou dobrovinských vojáků?

To nezní špatně, Maxi. Zasmála se Sofie. Rozhodně jako něco, co by stálo za vyprávění.

Počkejte, počkejte... počkejte. Povídá kapitán. Jedna možnost by tu byla.

Ano? Uslyšel trojhlasně.

Tak tedy, zatím jsme to nikdy nedělali, ale vrchní část vzducholodě se dá oddělit. Například v případě požáru na palubě.

A co pak bude s palubou?

No ta spadne dolů.

A co ti všichni lidi tam?

Museli bychom se oddělit ve chvíli, kdy dosedneme na zem.

To zní jako plán. Ještě mi řekněte, co se stane pak. Budeme moct řídit let?

Bez zátěže vystoupáme prudce vzhůru. Plyn se roztáhne. Můžeme ho vypouštět a získat tak pohon dopředu. Máme i manuální ovládání ocasních křidélek, takže určitou možnost manévrování. A noc nás skryje. Neuvidí kam letíme.

Kapitán se zdál být tou představou stále více nadšen.

Výborně, Sokolíku. Poplácala ho Sofie po zádech.

Tak to jste byla celou dobu vy?

Kdo jiný!

Mám tu nahoře nějaké muže. Jsou věrní. Práví vzduchoplavci. Pravděpodobně neví co se děje dole. Nechte to na mně, vše domluvím a připravím.

Dobře, jděte na to.

Max se tím pádem jen tak mimochodem ujal vedení. Marie celou dobu mlčela. Teď se k ní Max obrátil.

Děje se něco?

Myslíš kromě toho, že nás přepadl jakýsi cizí stát, lezu tady po žebříku za letu, peru se s kapitánem a teď budeme zkoušet nějaký manévr, který nikdy nikdo nezkoušel a asi při něm všichni umřem?

Nó...

A k tomu tvému Mistrovi asi vůbec nedoletíme, že?

Dneska asi ne.

To je naprosto skvělé!

Tak teda promiň, ale děláš, jako bych za to mohl.

Na tváři Marie přeběhla celá řada emocí, ale nakonec se ustálila na mírné a trochu smutné.

Promiň Maxi, je toho na mě moc. Můžu s něčím pomoci?

Max, který čekal hádku a už se uvnitř rozjížděl, se včas zarazil.

To je v pořádku. V téhle chvíli mě nic nenapadá. Leda bys měla nějakou tajnou zbraň na sestřelení 3 vzducholodí. Pokusil se situaci odlehčit. Marii se na okamžik na tváři mihl stín, nebo se mu to jen zdálo? Ale když se podíval pořádně, bylo to pryč a hleděla na něj velkýma bezelstnými očima.

Proč mi vlastně pomáháš? Chci říct, co na tom záleží, jestli nějakého nedůležitého detektiva sejme kletba?

To ti teď nemůžu říct. Sklopila oči.

Vrátil se kapitán ještě s jedním mužem. Vše bylo připraveno na odpojení. Stačí dát signál.

Rozhodující okamžik se rychle blížil. Přeletěli horu a loď pomalu dosedala do údolí za ní. Slunce již skoro zapadlo. Když ucítili otřes, jak se gondola dotkla země, dal Max znamení a kapitán s oním mužem se rozeběhli na opačné konce konstrukce, kde signalizovali ještě dalším dvěma lodníkům, že manévr započal. Max i jeho dvě společnice se pevně chytily zábradlí. Kolem nich v posledních slunečních paprscích pomalu přistávaly tři vzducholodě. Vypínaly motory, vyhazovaly kotvy. V tom se hlavní těleso Stříbřenky i s konstrukcí, která ho obepínala, jako by utrhlo a zamířilo prudce vzhůru. Rychle se zmenšovalo a poté je již pohltila tma. Na zemi zanechala gondolu plnou pasažérů, která se velice pomalu převrátila na bok. Přes všeobecnou paniku se ale naštěstí nikdo vážně nezranil. Kapitáni dobrovinských lodí byli celou událostí tak zaskočení, že než vyslali jednu loď na pronásledování, uplynula dobrá půl hodina. Ale neměli šanci. V té tmě je nedokázali najít a vrátili se s nepořízenou.

Kapitola sedmá - Dlouhá noc

Let torza Stříbřenky byl klidný a tichý. Klouzali nocí směrem na sever, alespoň pokud mohli věřit kapitánovi a jeho navigačním schopnostem. On jediný byl z toho všeho nadšený. Ostatní už tak moc ne. Spolu s nimi zůstali nahoře dva lodníci a jeden pozorovatel v koši.

Hlavní těleso, které nadnášelo vzducholod', bylo upevněno v ocelové konstrukci, na které se dalo sedět. Nedalo se po ní ale moc chodit, protože poryvy větru tu byly silné a zvláště za tmy hrozil každý neopatrný krok pádem do neznáma. Navíc bylo v takové výšce docela zima. Tísnilo se tedy ve střední části, kde byl malý přístřešek s příkrývkami. Max to nakonec nevydržel a řekl, že potřebuje být chvíli sám a utřídit si myšlenky. Uvázal si svícen na provázek, zavěsil si ho na krk a vyrazil po úzkém ochozu na záď. Byl tam sice jeden člen posádky, který ručně obsluhoval kormidlo, ale byl to ten vzácný typ člověka, který svým intenzívním mlčením budil dojem, že na kilometry daleko nikdo není.

Max si sedl a spustil nohy skrz mřížoví do prázdna. Pak si udělal trochu pohodlí a opřel se zády o stěnu nádrže s heliem, která byla to jediné, co je drželo ve vzduchu. Zvláštní pocit. Navzdory tomu, že odešel hlavně proto, aby nemusel sedět mezi těma dvěma, skutečně si chtěl i utřídit myšlenky. Proč je přepadli? Tedy, zřejmě proto, že chtěli jeho. Ale proč ho chtěli? Něco snad ví? Může někoho ohrozit? Chtěli ho vyslechnout, nebo umlčet? Nebo snad nějak využít? Skoro litoval, že jim unikli. Teď má jen kupu dalších otázek, ale žádné odpovědi. Jistě, chvíli před odletem z Kamaly zjistil, jak to bylo u Ortegů. Ale to nemůže nikdo jiný vědět. Přece mu nečtou myšlenky. *Marie!* Jak ale věděli, kterou vzducholodí poletí? A ta rychlá reakce. Nikdo by neměl být schopen je dostihnout. Ne bez nějaké okamžité komunikace na dálku. *Tak počkat.* Zvedl svícen před sebe. Malý modrý plamínek stále hořel na třech hrotech, tam kde bývají svíčky. Hořel, dokonce i když byl svícen zabalený v kufru. Max vzal z kapsy cigaretu a pokusil se připálit si. Samozřejmě, nechytla. *On to totiž vůbec nebude plamen,* říkal si, *ale spíš nějaká ta věda.* Co ho mátló bylo, že plamen nikdo jiný kromě něj neviděl. V tom bude ještě něco jiného. Rozhlídl se a hledal Noční zhoubu. Nikde nic. Možná, že ani do takové výšky nemůže. Napadlo ho, že zbytek života stráví jako vzduchoplavec. Usmál se při té představě. S Žán Lukem by se jistě spřátelili.

Podíval se na Kchárla, který seděl u kormidla. Představoval zosobněnou nehybnost, apatii, strnulost, konec. Takhle by měl dopadnout? Tak to ani omylem. Tohle nemá v povaze. Je bojovník. Znovu zvedl svícen před oči. Než Marii obviní, že je špión Dobroviny, a že na celé té historce s prokletím něco nehraje, musí si být jistý. Projde celý dnešní den v šedé zóně. Někde mu muselo něco uniknout.

Hned jak zavřel oči, šlo to úžasně snadno. To dělá asi ten řídký vzduch. Před ním se roztáhla časová linka dnešního dne. Jasnější body na ní označovaly silné emocionální zážitky. Tak to vezmeme od začátku. Probuzení... né! V kanceláři, našťvaná Sofie. Proč byla našťvaná? A jo, sobota. A on jí nechal celý den samotnou bez informací. Počkat, tady je to místo. První vzdálený rozhovor s Marií. To by mohlo být zajímavé. Vstoupil do obrazu a najednou byl opět za svým stolem v kanceláři a zíral na svícen. Spustil čas. Slyšel se jak mluví. Ale neviděl ji, ani neslyšel její odpovědi. Jak je to sakra možné? Navíc jako by ho stále něco rušilo. Už chtěl ten vhléd ukončit, když si uvědomil, že ho ruší něco co leží na stole. Otočil hlavu a vytřeštil oči. Byla to krabička od Matěje. Tedy byla a zároveň nebyla. Byla popsána zářícím písmem a obetkána sítí linek. Tak takhle to myslel. To je ta věc, co se o mě ví, a díky čemu mám být schopen ji otevřít. Návod je možné vidět jen v šedé zóně. Znamená to, že Matěj taky podstoupil tréning na hoře Mau? Možné to je, ale rozhodně né v době,

kdy tam byl Max. Znal všechny své spolužáky.

Vynořila se mu vzpomínka, která přerušila vizi skříňky v kanceláři. Seděl spolu s dalšími ve stínu rozkvetlého mandlovníku a Mistr přecházel mezi nimi. Měli za zády zvednout několik prstů a on hádal kolik to bylo. Nezmýlil se ani jednou. A pak jim poprvé řekl o šedé zóně. O světě vjemů a smyslů. O tom, že vnímáme mnohem více informací, než dokáže netrénovaný mozek zpracovat. Všechny se ale ukládají do naší šedé zóny, což je taková nekonečná paměť. Pokud se naučíte získat k ní přístup, je možné se ke vzpomínkám vracet, jako byste se vraceli do minulosti. Největší umění je pak takzvaná Živá zóna, kdy si uvědomujete v reálném čase vše co vnímáte. I těmi smysly, o kterých ani nevíte, že je máte. Vyžaduje to ale zvláštní nadání a i poté mnohaletý trénink. Mezi žáky nebyl nikdo, kdo by toho byl schopný. Několika z nich se však s pomocí Mistra podařilo otevřít nevyužívané smysly a alespoň se tomuto umění přiblížit. Jedním z nich byl i Max.

Otevřel oči. Krabičku nechal v přístřešku pro posádku. Napadlo ho, že by možná nebylo bezpečné ji otvírat v téhle výšce, protože mu může kdykoliv vypadnout a už ji neuvidí. Počká až někde přistanou a bude mít na vše klid a hlavně pevnou půdu pod nohama. Pluli sice o dost pomaleji než s motory, ale kapitán slíbil, že to bude stačit přinejmenším na dohled k Mano. Existovala malá pravděpodobnost, že dobrovinské napadne je tam čekat, ale poblíž Mano byla vojenská tvrz s posádkou a mnoho pozorovatelů, takže by jim něco takového jen ztěžilo prošlo. Spíš odletí zpět přes hranice s nepořízenou.

Max si protáhl ztuhlé svaly. Ze zdvořilosti poděkoval Kchárlovi za společnost, ale ten se ani nehnul, ruku stále ve stejné pozici na rukojeti kormidla. Neuvěřitelný člověk. Maxe zajímalo, jak asi vypadá, protože k němu seděl zády. Zvedl se a pomalu ho obešel. Nehybnou tvář ozářil měsíc, který zrovna vyšel zpoza mraků. Max chtěl vykřiknout, ale měl hrdlo sevřené hrůzou. Místo očí kormidelníka na něj zíraly dva vypálené důlky. A v nich, jako dvě malé jiskry, zářilo to, před čím utíkal. Vzpomatoval se a natáhl před sebe ruku se svícnem, jehož jas teď jakoby zesílil. Hlava kormidelníka se poprvé pohnula. Otočila se k Maxovi a otevřela ústa. Ozval se hluboký, chrčivý zvuk, jakoby si něco, co nikdy nemluvalo, zkoušelo poprvé v životě hlasivky. Max udělal krok zpět a doplnil to nesmyslnou výzvou.

Odstup!

Chrčení z úst bývalého člena posádky konečně našlo správný tón.

Přišla jsem si pro tebe.

Odstup silo nečistá, ve jménu...

Tolik bohů a když je potřebujete, nemůžete si na žádného vzpomenout. Z úst se ozval hluboký chrapot, který vzápětí Max rozpoznal jako smích. To ho rozčílilo.

Zatím na mě nemůžeš. Mám tenhle svícen. Vidiš? Strčil ho příšeře pod nos.

Ano. Ale ne nadlouho.

Mrtvolná ústa se zformovala do kruhu a prostřední plamen svícnu zhasnul. Bylo to zároveň něco jako poslední výdech, protože záře v očích Kcharla pohasla, ruka sklouzla z kormidla a tělo se naklonilo na stranu. Pak se jako ve zpomaleném filmu zhroutilo na konstrukci, kterou propadlo do tmy pod nimi. Max v šoku zíral na zbývající dva plamínky, najednou jakoby menší. Volné kormidlo sebou trhlo a trhlo i vzduchodolí. Ta zamířila prudce doprava a k zemi. Duchapřítomně k němu skočil a snažil se vyrovnat let. Přesto, že byl úplný laik co se týče kormidlování, jakš takš se mu to

dařilo. Za chvíli k němu přiručkoval kapitán a už zdálky křičel, co se to děje. Max mu vysvětlil, že Kcharl spadl a že to vzal za něj. Kapitán si sundal čepici a pronesl tichou modlitbu. Pak převzal kormidlo a otřesy okamžitě ustaly. Pokynul Maxovi ať se vrátí za ostatními, že to teď přebírá on. Max mlčky uposlechl. Po cestě přemýšlel, jak to vysvětlí zbývajícím posádce a hlavně Sofii. Ta však v přístřešku ve středu vzducholodi nebyla. Vydala se s jedním lodníkem na pozorovatelnu, vystřídat muže nahoře. Marie se s ním střetla pohledem, ve kterém viděl že tuší, že se něco stalo. Pak si všimla svícnu. Rázem ji přes tvář přelétl výraz děsu. Max přikývnul a sedl si těsně k ní, aby mohli mluvit v soukromí. Ani to nebylo třeba, protože druhý zbývajícím lodníkem se za chvíli zvedl a šel něco zkontrolovat na před. Osaměli.

Co se stalo?

To ta noční zhouba. Posedla kormidelníka a mluvila se mnou.

Mluvila? Jsi si jistý, že to byla ona?

Určitě. Říkala, že už brzy mě ten plamen nebude chránit. Pak zfoukla prostřední.

Marie vypadala zmateně, jakoby takový vývoj nečekala.

Takže mám už jen dva dny?

Cože? Marie působila nepřítomně.

Říkám, když zbývají dva plamínky, znamená to, že mám dva dny a pak už mě nic neochrání?

É, asi ano. Ukaž mi to.

Max jí podal svícen. Prohlížela si ho ze všech stran několik minut. Tu a tam otočila s nějakým kroutítkem nebo páčkou a přitom si pro sebe mumlala, že to vůbec nechápe. Vše čeho docílila bylo, že krajní plameny trochu zesílily, ale prostřední už se jí zažehnout nepodařilo.

Popravdě Maxi, nevím kolik ti zbývá času. To slyším poprvé, že by noční zhouba takhle s někým promluvila. Zdá se, že si s tebou hraje. Pokud myslíš, že má tvůj Mistr nějakou čarovnou zbraň, měli bychom se k němu dostat co nejrychleji. A hele, už svítá.

Ukázala do dálky na záři, která pokrývala obzor. Ale nebylo to svítání.

To je hora Mau. V noci takhle září. Mají tam nějaké krystaly a zrcadla. Přes den ukládají světlo, aby ho mohli v noci vypustit a být majákem pro všechny poutníky, kteří se touží ukrýt před tmou. A kdy spí?

Nepotřebují spánek. Stačí jim půl hodiny hluboké meditace denně a jsou odpočatí a svěží.

I tvůj Mistr? On nikdy nespí?

Ne. Max našpulil pusy. Aspoň jsem ho nikdy neviděl spát.

Vzducholod' se naklonila předí mírně dolů. Shora se ozvalo, že klesají. Znělo to jako Sofie. Přiběhl k nim jeden lodník a řekl, ať se něčeho chytí, nebo ještě líp, přivázu. Klesání zrychlovalo. Přistání by mohlo být tvrdé. Max přivázel Marii ke konstrukci a pak i sám sebe. Bezděčně ji vzal za ruku. Stiskla mu ji.

Pětset metrů, hlásila seshora Sofie. Lodník zmizel na zad', zřejmě vyrovnat náklon.

Třista metrů. Hora Mau se poněkud přiblížila a svou záři jim odhalila, že míří přímo do lesa. Padají, bylo to správné slovo.

Dvěstě metrů. Ozval se skřípot, a kus konstrukce odpadl. Zřejmě ho odhodili schválně, aby zmírnili rychlost klesání. Skvělý nápad, pomyslel si Max.

Sto metrů. Už pod sebou viděli vrcholky stromů. Vpravo bylo nějaké menší město. Viděli pouliční lampy. Ale nikdo neviděl je, protože byly 3 hodiny ráno a všichni spali.

Padesát metrů. Nejvyšší stromy už byly skoro na dosah. Za chvíli to přijde. Před nimi nebyla žádná

mýtina, jen hustý les.

Když zavadili o první strom, praskání dřeva je vylekalo. Mysleli si, že se láme vzducholod', ale ta se jen stočila a naklonila na bok. Pak už slyšeli jen skřípot ohýbaného kovu. Házelo to s nimi ze strany na stranu, až se jim provaz zařízil do ruky. Jejich pohyb se náhle zastavil a byl slyšet takový podezřelý zvuk, jakoby se napínala nějaká obří pružina. Pak je to i s celou vzducholodí prudce mrštilo zpět a Max narazil hlavou do něčeho tvrdého, takže na chvíli ztratil vědomí. Budiž mu ke cti, že se takřka okamžitě sám probral. Visel na provaze, v pravém úhlu k původní poloze. Celá vzducholod' byla otočená na bok, zaklíněná mezi stromy ještě několik metrů nad zemí. Už se jen mírně pohupovala.

Haló, jste všichni naživu?

Ne.

Myslím, že ne.

Já jo.

Dva mužské hlasy lodníků a to poslední byla Sofie. Kapitán a Marie se neozývali. Max tasil nůž z rukávu, chytil se větve a uvolnil se z provazu. Pak se na ni vyhoupl a přelezl ke kmeni, kde se dalo sedět. Obhlížel situaci. Oči už mu přivykly na tmou a tak měl dobrý přehled o celém díle zkázy. Ve směru odkud přiletěli zela mezi stromy brázda s polámanými korunami. Zastavily je až dva mohutné duby, které kdyby mohly mluvit, jistě by dunivým hlasem říkaly – neprojdeš! Odmrštily vzducholod' bokem a ta se zaklínila mezi nižší stromy. Kusy konstrukce a látky ležely všude po cestě. Podíval se na místo, kde byla přivázaná Marie. Provaz byl přetržený. Ale dole na zemi neležela. Zkusil na ni zavolat, ale nic. Jen shora se od Sofie ozvala poznámka o tom, že si ani nedokáže uhlídat holku.

Zdalo se, že je jediný nezraněný, takže se opatrně vydal ostatním na pomoc. Levou ruku při šplhání raději šetřil, protože rána od Škava ještě nebyla úplně zahojená. Přesto se posupně ke všem třem dostal a spustil je pomocí lana na zem. Jeden lodník měl zlomenou nohu v lýtku, druhý asi otřes mozku, protože se mu motala hlava a Sofie měla vykloubené rameno. Řekl jí, že bude počítat do pěti a při dvou ji s ním trhnul. Nejdřív zařvala, pak mu dala facku a nakonec pusy. Ovšem jen na tvář, aby si nemyslel. Spustil ji taky na zem a slezl za ní. Ošetřili společně Renému nohu a Matyášovi hlavu. Padl na to pěkný kus Sofiiných šatů. Pak se přesunuli kousek stranou, kdyby torzo vzducholodi chtělo pokračovat v pádu, tak aby nepadalo na ně. Max rozdělal ohniště, udělal si malou pochodeň a šel hledat stopy po Marii a kapitánovi.

Ušel tmou asi padesát metrů ve směru ze kterého přiletěli, když uslyšel šepot. Byl to podivný hlas. Slovům, ve kterých byla naléhavost, nerozuměl. Ani nedokázal určit ze kterého směru přichází. Točil se na místě a přitom šlápl na větvičku, která praskla. Šepot okamžitě ustal

Haló. Je tu někdo? Odvážil se Max zavolat.

To jsem ráda, že jsi naživu. Za zády se mu vynořila Marie.

Přežil ještě někdo? Tedy, chci říct, jsou všichni v pořádku?

Více méně. Postrádáme jen kapitána a tebe. Co se stalo?

Nevím, byl to strašný zmatek. Přetrhlo se lano a já spadla. Zachytily mě větve. Mám pár škrábanců, ale jinak dobrý. Strašně jsem se bála.

A neviděla jsi kapitána?

Ne. Zavrtěla pomalu hlavou.

Ani jsi před chvílí neslyšela nic divného?

Co divného?

Asi to nic nebylo. Marie, támhle jsme udělali tábor. Můžeš jít k ostatním? Já se ještě porozhlédnu po kapitánovi.

Tak dobře. Bud' opatrný Maxi.

Marie odešla k ohni, odkud se ozvaly projevy radosti a Max vykročil dále ve směru polámaných stromů. Svítil si pochodní ze strany na stranu a volal kapitána jménem. Okolní les se tvářil, jakoby žádný kapitán nikdy neexistoval. Max se na něj zamračil. Ať to rozebíral z kterékoliv strany, vycházelo mu, že nejrozumnější bude vrátit se k ostatním a počkat s hledáním do rána. Nesnášel když logika zvítězila nad přáním a tohle byl přesně ten případ. No co se dá dělat. Ostatně, pokud je kapitán naživu, je pravděpodobné, že uvidí oheň a přijde k nim. Možná už tam je.

V táboře ale nebyl a ostatní byli zklamaní, když viděli Maxe vracet se samotného. Souhlasili však s ním, že nejlepší bude počkat do rána. Pak se vydají do nejbližšího města a seženou pomoc. Polehali si na improvizovaná lůžka z mechu a kapradí, ovšem kromě Maxe, který raději držel hlídku. Stejně nesměl usnout.

Do rána se už nic neobvyklého nestalo. Jen asi kolem páté přeběhla kolem liška, okouknout co je to za světlo. Když se pohnul, vylekala se a pelášila pryč. Max se tiše zasmál, že vzala do zaječích, ale pak se opravil. Lišky přece berou do liščích. Z nudy si vytáhl z batohu krabičku od Matěje a začal si na ni kreslit čáry, které viděl v šedé zóně. Darem přítele Fixa. Za chvíli mu ale došlo, že si je přesně nepamatuje. Navíc tam byly i znaky a ty si nepamatoval vůbec. Jakoby se samy bránily zapamatování. Jak to udělat. Počká na Mistra, který umí nazírat do šedé zóny v reálném čase? Nějak to musí jít. Podíval se na ostatní. Spali, zmožení únavou. Marie se převrátila na druhý bok a něco zamumlala. Rozhlídl se kolem sebe svým pozorným ostřížím zrakem. Už pomalu svítalo. Les vypadal bezpečně. Navíc kdy zase bude mít příležitost být v takovém dokonalém prostředí a rozpoložení.

Dal si krabičku na kolena, položil na ni zlehka ruce a zavřel oči. Vybavil si vzpomínku minutu starou. Viděl sám sebe, ale hlavně viděl čistě a jasně přední stranu krabičky. Kromě čar byl na ní nápis v runách. Znamenal něco jako "Tady je začátek". Podíval se pozorně a síť linek tam skutečně začínala jedním koncem. Vrátil se zpět do reality. Všichni stále spali a slunce už vykukovalo nad obzor. Otočil krabičku dnem vzhůru a opakoval postup. Opět si vzpomněl na události minutu staré, a objevil, jak už v podstatě očekával, na dně další nápis ve smyslu "Tady je konec". Musí tedy zřejmě přejet prstem po síti čar a skončit na tomto místě. Tentokrát si obrazce vštěpoval do paměti hodně pečlivě. Podíval se i na boky, ale tam byly jen jednoduché linky, které spojovaly víko a dno. Snad má vše.

Neprobral se hned. Rozhlídl se kolem sebe, jen tak ze zvyku. Východ slunce, tuhle vzpomínku si musí uchovat. Tady byl snad ještě krásnější než ve skutečnosti. Podíval se po svých spících společnicích. No tak počkat. Podíval se blíž. Marie nespala. Pozorovala ho. A sakra. Rychle se vrátil do reality. Hlavně žádné prudké pohyby. Schoval krabičku do batohu, pomalu vstal a protáhl se. Pak se otočil. Všichni stále spali, jako miminka. I Marie. Dobře to hraje. Raději se na ni moc dlouho nedíval a vydal se na obchůzku. Kapitán se neukázal. To znamená, že buď vypadl mnohem dříve, nebo už nežije. Musel se rychle rozmyslet co udělají. Dva lodníci jsou zranění. Na tu nohu by se měl co nejdřív podívat doktor. Nejlepší bude udělat nosítka a vydat se do nejbližšího města. Vyhlídl si pár vhodných větví a uřízl je nožem se zubatým ostřím, který měl připnutý zevnitř kabátu. Co se týče nožů, byl vůbec dobře vybaven. Kdyby ho nedejbože někdo prohledával, a byl by důkladný, našel by jich u něj minimálně patnáct, plus mínus dva o kterých si sám nebyl jistý, kde je přesně má.

Max přitáhl větve do tábora a jal se řezat látku z obalu vzducholodě, na které měl původně spát. Jak dělal hluk, probudil postupně všechny společníky. Jako poslední se protáhla Marie a zamrkala, jak ji slunce pošimralo ve tváři. Všichni se zajímali co to Max vyrábí a jestli se objevil kapitán. Z novinek, že už to kolem prohledal a není po něm ani stopy byli zklamaní. Po chvíli dohadování

souhlasili, že na nosítkách ponosou Reného a zamíří k nejbližšímu městu. Podle mapy, kterou Max vytáhl ze svého bezedného batohu a podle několika orientačních bodů na obzoru odhadli, že jsou asi pět kilometrů od Šuše, malého města poblíž hranic s Dobrovinou, kde je také vojenská posádka. Určitě je bude nesmírně zajímat, co prováděly dobrovinské vzducholodě na našem území. Po nezbytných ranních úkonech a chutném čaji, opět z Maxova batohu, který jim dodal síly, vyrazili na cestu, každý držíce jednu stranu nosítek. Zakrátko narazili na lesní cestu a těch pět kilometrů ušli ani ne za dvě hodiny. Ve městě se kolem nich okamžitě vytvořil dav zvědavců a přivolaný strážník je odvedl na služebnu. Policejní doktor je prohlédl, ošetřil jim rány o něco kvalitněji a Reného nechal odvézt do nemocnice. Pak s nimi místní komisař sepisoval protokol. Nejprve jim nechtěl věřit. Ale když se všechny výpovědi shodovaly, nechal zavolat velitele vojenské posádky a ten si je převzal. Kromě Matyáše, který v průběhu sepisování protokolu zkolaboval a tak byl taky odeslán do nemocnice. Zároveň vyrazili vojáci zajistit trosky vzducholodi a hledat kapitána.

A zatím v lese u vyhaslého ohniště seděl kapitánův duch a měl hlavu v dlaních. Při ztroskotání byl připoutaný ke kormidlu. Ať se snažil sebevíc, nedokázal zabránit katastrofě. Jeho láska, jeho Stříbřenka tu ležela s protrženým břichem. Slyšel jak z ní vyprchává život. Vešel až tam, do jejího srdce, trhlínou v trupu, ale už tam nebylo nic. Žádný šepot, žádné chvění vzduchu, jen hromada pokrouceného kovu a potrhané látky. Nedokázal snést ten pocit ztráty a zemřel žalem. Jeho tělo zůstalo uvnitř vzducholodi a tam ho taky našli vojáci, když pokáceli stromy, ve kterých byla zachycena.

Duch vše pozoroval a když Stříbřenka dopadla na zem a definitivně se rozlomila, uviděl, že z ní stoupá nějaký mihotavý obrys. Je to možné? Ano, duch vzducholodě v její původní nádheře, bez známky poškození, se vznášel nad troskami. Kapitán, náhle šťastný, vykročil směrem k ní a když vstoupil na její palubu, bylo vše najednou tak, jak má být. Lesem se rozletěla vlna klidu a míru. I vojáci zastavili na chvíli práci a rozhlíželi se zmateně kolem. Mihotavou vzducholod' odlétající za novým dobrodružstvím ale neviděli.

Kapitola 8 – Ve spárech byrokratů

Šuš. V encyklopedii má tohle slovo několik významů. Překvapivě na prvním místě je uvedeno jako nadávka, používaná široce mezi lidem bjornhajmským. Teprve až na nějakém pátém místě je město Šuš, v severovýchodním kraji pomodřanském, čítající asi pětadvacet tisíc obyvatel, jednu vojenskou pevnost a v neposlední řadě také budovu úřadu tajné služby.

Bylo po poledni a Max pomalu začínal tušit původ oné nadávky. Už po patnácté líčil celý včerejší let nějakému člověku, co vůbec nevypadal, že by ho to zajímalo. Spíš vypadal jako někdo, kdo má za úkol vás naštvat k nepřičetnosti. Max se ale jen tak vyvést z míry nenechal. Tedy, když si to pohlídal. Poté co je vojáci předali tajné službě, je rozdělili a vyslýchali v oddělených místnostech. Nevěděl co je s Marií ani Sofií. Zraněné lodníky prý ošetřili v nemocnici a provedli jen předběžný výslech. Nasírač man, jak si ho Max tajně pojmenoval, se zdál zklamaný. Už dvě hodiny svou obět' bombardoval otázkami na nesmyslné detaily, ale Max byl stále vyrovnaný a konzistentní. Občas se otevřely dveře a dovnitř vešel další muž, kterého si Max pojmenoval Listonoš. Sklonil se k Nasírači, něco mu pošeptal a předal lístek, na kterém nebylo nic napsáno. Toho si Max nenápadně stačil všimnout v zrcadle, kterým byla pokryta jedna stěna. Nasírač se pak zadíval na lístek, vítězoslavně zvedl oči k Maxovi a zeptal se na další nesmyslný detail z celé cesty. Po třech hodinách výslechu už Max usoudil, že by bylo dobré s celou věcí trochu pohnout. Měl jeden tajný trumf. A kromě toho taky tušil, že za zrcadlovou stěnou sedí nějaký hlavoun.

Tak nenápadně, jak to jen šlo, se naklonil nad stůl a vyhrnul si rukáv právě tolik, aby se ukázalo tetování na jeho předloktí. Bylo poměrně komplikované, ale tak charakteristické, že ho musel znát každý. Když si ho Nasírač v nádechu mezi dvěma otázkami všiml, zakuckal se a přestal mluvit. Zoufale se zadíval na svůj odraz v zrcadle. Max zaslechl vzdálené odsunutí židle a za chvíli už napochodoval Listonoš, tentokrát s lístkem na kterém něco bylo. Oba se vytratili a nechali Maxe samotného. Ten pro jistotu vstal a přešel k zrcadlu. Rukou s vyhrnutým rukávem si prohrábl vlasy a urovnal límeček. Kdokoliv, kdo se na druhé straně díval, nemohl přehlédnout zubatou démoní tlamu, skřížený meč s pistolí a číslo 37. Udělalo mu radost, když zaslechl odsouvání dalších židlí. Vrátil se klidně ke stolu a posadil se. V ten samý okamžik se otevřely dveře a dovnitř vešel zcela zjevný Hlavoun. Vzadu se krčil Nasírač a nesl dřevěnou bednu s Maxovými zabavenými věcmi.

Pane Gutschpinde, velice se omlouvám za to malé nedorozumění.

Nic se nestalo, pane Rutbergu. Max si vybavil, že toho muže zná.

Jistě chápete, že tak závažnou událost, o které jste přinesl svědectví, jsme si museli ověřit. Takové bezprecedentní porušení všech mírových dohod je od Dobroviny neodpuštělné. Okamžitě budou zahájeny příslušné kroky.

Jaké kroky? Provokoval Max.

Příslušné. Zde jsou vaše věci.

Jeho bývalý vyslýchající s očima upřenýma do země položil krabici na stůl a zmizel. Max zběžně prohlédl obsah a potěšilo ho, že uviděl stále neotevřenou Matějovu krabičku. Hned vedle jeho osmnácti nožů. Ten devatenáctý nenašli. Max si nože vložil zpět do všech tajných kapes a přitom schoval své tetování. Rutbergovi se viditelně ulevilo. Jednotka 37 byla za války s démony proslulá svou krutostí. Dá se říct, že jí všichni vděčí za zachování civilizace, protože to byla především jejich zásluha, že se portál zavřel a lidi vyhráli. Dostali pak i nějaké státní vyznamenání a různé výhody. Nikdo se ale o minulosti nechtěl moc bavit. Dokonce ani bývalí členové 37, když se náhodou potkali.

Když obyčejný člověk zjistil, že jste patřil k téhle jednotce, cítil takový zvláštní neklid. Jakoby závan hrůz války, která byla opravdu strašlivá. Jakoby na nich ulpělo nějaké prokletí. Max se ušklíbl, když si uvědomil, že v jeho případě by měli pravdu.

Zeptal se na jeho společnice. Rutberg se zatvářil zoufale, protože se té otázky obával. Marii k němu vzápětí přivedli a zdála se v dobré náladě, ale Sofie byla zatčena pro napadení a ublížení na zdraví. Jejího vyšetřovatele prý museli odvézt do nemocnice se zlomeným nosem a natrženým obočím. A protože již byla o jejím zatčení odeslána zpráva do hlavního města, nemůžou ho jen tak zrušit. Musí se počkat, až dorazí ty správné papíry. Max pohlédl na své předloktí, ale Rutberg zakroutil hlavou na znamení, že ani zásluhy tu nepomohou.

Můžu ji vidět?

Samozřejmě, hned to zařídím.

Šéf tajné služby odběhl.

Maxi, je ti jasné, že se musíme do zítřka dostat ke tvému Mistrovi?

Bohužel je. Budu ji tady muset nechat.

A nás pustí?

Vypadá to, že ano. Mám jisté konexe.

Jak se tam dostanem?

Zřejmě budeme muset jet na koni.

Návštěva v Sofiině cele byla rychlá. Celou dobu u nich stál strážník, takže si nemohli říct žádné podrobnosti. Max jí jen sdělil, že pojedou dále sami a nechal jí tam nějaké peníze, aby se mohla vrátit do Kamaly, až ji pustí. Pak vyrazili do města shánět koně. Na ulicích bylo rušno, všude otevřené obchody a stánky plné nejrůznějšího zboží. Trhovci se překřikovali, aby nalákali zákazníky a nebo se s již nalákanými dohadovali o ceně či kvalitě. Lidi kterých se ptali je nasměrovali k severnímu okraji města, kde byly stáje. Návštěvníci města, kteří přijeli na koni, si je tam nechávali ustájit, ale údajně mělo být možné si i koně půjčit.

Poznali, že se blíží k cíli, protože zesílil zápach. Jako každé místo, kde je hodně zvířat pohromadě, nabízely stáje širokou škálu pachů. Marie řekla, že počká venku, což se dalo pochopit. Max vešel dovnitř a poněkud omezil citlivost svého čichu. Po chvilce ho vypnul úplně. Zaklepal a vešel do malé kanceláře s nápisem Pronájem a ustájení koní, Šieljok a syn. Syn byl zřejmě v terénu, protože v kanceláři seděl jen starší bělovlasý pán.

Co si přejete?

Mám zájem pronajmout si dva spolehlivé koně na cestu k Mau.

K té hoře? To je přes třicet kilometrů.

Ano. Vrátili bychom je pozítří. Nebo pokud máte u hory pobočku, necháme je tam.

Nene, u hory nic nemáme. Budu potřebovat váš průkaz a něco cenného do zástavy. Pronájem koně činí 10 reálů za den. To máme krát šest, 60 reálů, nebo 3 Ki, jak chcete.

Berete šeky?

Pan Šieljok se široce avšak neupřímně usmál.

*Tak co, ptala se venku Marie, když se Max vrátil s protaženým xichtem.
Moc drahé, nemáme na to.
Hm, víš, já stejně na koni jezdit neumím.
A to mi říkáš až teď?
Myslela jsem, že bych se to nějak rychle naučila. Vzducholodí jsem taky předtím neletěla a nakonec to bylo docela zábavné.
To přece vůbec nemůžeš srovnávat.
Proč ne?
Ty si děláš srandu, vid'?' Prosímte, co vás v té organizaci vlastně učí?
No, jak bojovat s démony. A různé jiné, tajné věci.
Jak žít obyčejný každodenní život ne?
Ne, to není důležité. Předpokládá se, že to známe, nebo se naučíme v praxi při plnění úkolů.
A kolik už jsi plnila úkolů?
Tohle je můj první.
Áha.
Tak čím teda pojedem?
Asi budeme muset jít pěšky.*

Koupili na tržišti nějaké jídlo a poté se vypravili směr Mau. Měli štěstí, protože zároveň s nimi vyjel stejným směrem z města vůz s prázdnými sudy od piva. Vzal je dozadu na korbu. Na prvním křižovatce ale odbočoval a oni potřebovali rovněž. Poděkovali majiteli a vyrazili teď už skutečně pěšky zbývajících patnáct kilometrů. Hodiny ubíhaly, nohy začaly zpomalovat a večerní tma už bohužel opět vtíravě vykukovala zpoza obzoru, za který se pomalu klonilo slunce. Max vytáhl z batohu svícen, na kterém plály dva zbývajících plamínky. Zastavil a podíval se na sever, kde se s posledním mizejícím slunečním paprskem rozzářila hora Mau. Miloval ten pohled. Strávil tu po válce několik let a nikdy se mu neomrzelo. Jako veliká pyramida světla určovala směr, a jako maják lákala pocestné do své bezpečné náruče. Marie se také zastavila a sledovala horu. Její pohled však byl zamračený, jako vytesaný do kamene. Ale jen chvíli. Pak povolil a opět se jí vrátil uvolněným úsměvem.

*Už tam skoro jsme, že?
Ano. Ještě tak kilometr a budeme u úpatí.
A půjdeme hned ke tvému Mistrovi?
Né, počkáme dole do rána. Je tam tábor pro pocestné.
Dobře.*

I když je vidina hory vedla s novou energií v nohách, přesto jim trvalo ještě dobrou hodinu, než se přiblížili na dohled tábora. Z dálky bylo slyšet hudbu a zavoněla i čerstvá pečínka. U brány je přivítal vysmátý mnich, s dýmkou něčeho cizokrajného v jedné a pohárem vína ve druhé ruce. Nasměroval je do budovy, kde byla volná lůžka a umývárna. Jen co se trochu opláchlí, vyšli ven, prohlédnout si tábor a zapojit se do zábavy, protože uvnitř v noclehárně nikdo nebyl. Max až zoufale toužil promluvit si s někým jiným než s Marií, která poledních několik hodin převážně mlčela. Teď se na něj ale obrátila.

*Maxi, co je to tady? Myslela jsem, že mniši jsou zbožní a asketičtí.
Tady dole je jen tábor pro pocestné ze všech koutů světa. Mniši žijou na Hoře.
Ale ten u brány...
Jo, bratr Tok. Ten to má povolené. Zasmál se Max.
Byl tady už za mě. Pak se zamyslel.*

*A ty nejsi zbožná a asketická?
Já? No u mě je to složitější. Teď zrovna ne.*

Marie se zasmála a připojila na konec tančící řady lidí, která zrovna probíhala kolem. Najednou jako by to byl někdo úplně jiný, než celou cestu sem.

Venku bylo plno poutníků. Někteří mířili k hoře, někteří na jiná místa a byli tu i obyvatelé okolních měst, protože tady bylo každou noc veselo. Max dokonce zahlédl pár lidí, které viděl na náměstí v Šuši. Místo ovoce teď prodávali pivo. U velkého ohně bylo nejživěji. Hrála tu kapela, bůhví odkud a spousta lidí tančila. Jak se zdá, putování začalo poslední dobou lákat i mladé dívky. Když tu Max zamlada pobýval, tolik jich tu rozhodně nikdy nebylo. To by si pamatoval. Posunul si klobouk a vyzval k tanci jednu pěknou černovlásku. Po tanci mu pošeptala, že má stan na východní straně tábora a jestli chce, můžou tam hned zajít. To už mu bylo jasné, že to není poutnice. Vymluvil se, že se chce ještě napít a pak sledoval jak se zavěsila do jiného muže, se kterým zanedlouho zamířili pryč. Zřejmě na východní stranu.

Muzika utichla a před kapelu vystoupil mladík s flétnou. Hovor pomalu ustal. Mladík se nadechl a začal hrát. Starobylá píseň všem zamlžila zrak. Bloudili myšlenkami směrem k domovu, vzpomínali kdo na ně kde čeká, na své sny, které už dávno vzdali a sliby které nesplnili. Ten mladík měl talent. A nejbliž k němu stála Marie, se slzami v očích, nehybná, jako zkamenělá. I když skončil a začala zase hrát veselejší hudba, stále tam stála. Max šel za ní.

Jak se bavíš?

To bylo tak ...

Krásné?

Hluboké. Některé vzpomínky mají zůstat skryté.

Ano, taky jsem vzpomínal. Na vše co jsem ztratil, nebo pokazil. Ale život jde dále.

Ty to nechápeš!

Tak mi to vysvětlí. Všechno se dá nějak zvládnout.

Ne. Nic nechápeš. Něco se nemělo stát. Ale už je stejně pozdě.

Po chvíli dodala.

Příliš pozdě. Jdu spát.

Max ještě chvíli seděl u ohně, než pivo prošlo jeho ledvinami a vyhnalo ho na okraj tábora. Když byl hotov, zjistil, že ho někdo pozoruje. Byl to ten mládenec co hrál na flétnu. Ve světle z hory mu ve tváři hrály podivné stíny. Pokynul mu rukou a už se chtěl vrátit k ohni, když mladík vykročil směrem k němu. Nebylo to jen zdání, jeho tvář pokrýval stín, ve kterém svítily dva červené body. Max bleskurychle sáhl do batohu pro svícen a v natažené ruce ho vystrčil před sebe. Mladík, respektive to co ho ovládalo, se zastavilo dva metry od něj a naklonilo hlavu na stranu. Pak zvedlo k ústům flétnu a jednou ostře hvízdlo. Na svícnu zhasnul druhý plamínek. Pak to ukázalo prstem na Maxe a zasmálo se hlubokým smíchem z jiného světa. Náhle se ozvaly hlasy několika poutníků, kteří si taky přicházeli ulevit. Stín z mladíkovy tváře zmizel a on zůstal jen zírat. Max mu chtěl něco říct, ale než otevřel pusou, mladík vykřikl a rozběhl se pryč. Poslední plamínek neslyšně plápolal a vypadal, že dlouho nevydrží. Zítra se vše rozhodne. Musí se na to vyspat. Vydal se k domku, kde si s Marií rezervovali postele. Byla k němu otočená zády a zabalená do deky. Lehl si na své lůžko a za chvíli už tvrdě spal. Marie se otočila a dívala se na něj. Zítra se vše rozhodne.

Kapitola 9 – S mistry nejsou žerty

Stejné noci, kousek dále na východ, v hraničním městě Plonku, se opět sešli oba gentlemani s klobouky, které jim zakrývaly obličej. Servírka už automaticky přinesla koňak a na nic se neptala, když zaplatili dvojnásobek ceny. Věděla že mince, které jakoby zrovna vyšly z razírny, stačí jen trochu zašpinit a budou jako staré. Když od pultu vstal přioopilý Jožka a potácivým krokem vyrazil k jejich stolku, s jasným úmyslem je obtěžovat, jako pravá profesionálka odpoutala jeho pozornost čerstvě natočeným püllitrem a přivedla ho zpět. Bylo jí jasné, že s těmahle pánama by se i malá hospodská rvačka rychle zvrhla v několikánásobný pohřeb, protože na ně venku čekali vojáci. Jožkovi to jasné nebylo a tak mu do toho piva předtím pro jistotu nasypala trošku prášku na spaní. Pánové si zatím mlčky vychutnávali koňak. Jak velela tradice, mluvilo se až po první skleničce.

V Kamale vše běží jak má?

Ano, akce opera je připravena.

Výborně. Co ten lovec?

Zatím se neukázal. Pouze kontaktoval detektiva.

Víme. Pokusili jsme se ho chytit a zjistit více informací. Vyklouzl nám.

Ten incident se vzducholodí? To bylo trochu přehnané, nemyslíte? Bylo dost těžké uklidnit armádu, aby nezasáhla.

Po akci opera už to bude stejně jedno. Najít lovce je priorita. Jen on nám to ještě může překazit.

A vy myslíte, že detektiva přesvědčíte, aby spolupracoval?

Kdyby nechtěl, máme na něj jistou novou páku.

No jak myslíte, my bychom to řešili postaru, ale nechávám ho vám. Zdá se že u nás nad ním někdo drží ochrannou ruku.

Už jste přišli na to, proč se spáček probudil předčasně?

Ještě si nejsme jistí, ale vypadá to, že tu máme nový jednorázový průnik.

Muž naproti zvedl hlavu a světlo mu osvítilo část tváře, poznamenané jizvou.

Cože, ted'?' Po dvaceti letech?

Jak říkám, ještě to nevíme jistě.

Muž s jizvou se bezděky chytil za levé předloktí. Pak si nalil plnou sklenici a zcela proti protokolu ji do sebe obrátil.

Informujte mě. Pokud je to pravda, mohlo by to znamenat velké potíže. Musím se poradit s našimi.

Vstali a takřka bez povšimnutí opustili lokál. Pouze servírka okamžitě přispěchala pro nedopitou láhev, aby ji nesebral nějaký místní ochmelka. To se prodá.

Ráno v táboře pod Mau nekokrhá kohout, ale zazní jedna mohutná rána do gongu. Buďte si jisti, že to probudí i největšího spáče, protože se roztřesou nejen budovy a postele, ale i celé vaše tělo. Maxovi se zrovna zdálo, že sedí s Kris u řeky a hezky se na sebe usmívají. A zrovna, když ji vzal kolem pasu, začalo zemětřesení a obloha se roztrhla. No jasně, na to buzení tady úplně zapomněl. Otočil se směrem k lůžku, kde spala Marie, ale bylo prázdné a dokonce i ustlané. Musela vstát dříve. Její věci tu však zůstaly. Max se rozhlédl, jestli není někde nablízku a opatrně natáhl ruku k její tašce. Vyrušil ho však Mariin nadšený hlas, takže rychle začal dělat, že se protahuje.

*Ty koláče tu dělají prostě úžasné. Na, vem si. Vzala jsem jich víc.
Děkuji, jsi milá. Jak se ti spalo?
Po té včerejší noci v lese to byla pohádka.
A kdy jsi vstávala?
Chvilí před tebou. Včera mi někdo říkal o tom gongu. Chtěla jsem vstát než zazní.*

Společně se nasnídali, posbírali všechny svoje věci a vyrazili ke schodišti vedoucímu nahoru. Začínalo velikou kamennou bránou, zdobenou výjevem z historie. Hora byla vlastně obří pyramida. Jen neměla špičatý vrchol jako ty čantajské, ani schody nevedly přímo, ale dookola. Podél nich byly příbytky mnichů. Čím výš, tím výše postavených. Úplně nahoře byla rovná plocha s krystaly a další zařízení, sloužící k jejich nabíjení a soustředění energie. Taky tam byl vstup do nitra hory. Tam ale poutníci nesměli. O tom co se skrývá uvnitř se šířily jen zvěsti. Marie pohlédla nahoru.

*Teda takhle zblízka se zdá ještě vyšší. Kolik je to schodů?
Přesně 4271. A ne, nemá to žádný symbolický význam. Prostě to tak vyšlo, když ji stavěli.
Půjdeme až nahoru?
Skoro. Sen Sej je v řádu poměrně vysoko postavený. I když ne úplně nejvyšší.
A kdo je nejvyšší?
Ši Fu. Je už starý. Určitě přes sto let. Ale jeho duchovní síla je neuvěřitelná. Traduje se, že to on zapečetil pekelné brány. Jen díky tomu jsme nakonec zvítězili.
A toho neuvidíme?
K tomu by nás asi nepustili.
Kdo by nás nepustil?
No přece strážce.
Tady jsou strážce?*

Vyšli asi sto schodů, když proti nim jedna taková stráž sestupovala. Vysoká žena s přísným pohledem a se světlými vlasy zapletenými do copu. Na sobě měla koženou vestu s kovovými proužky a kalhoty, v ruce mandar, neboli narovnaný srp a na zádech malou kuši. Marie jí ustoupila z cesty a pozdravila. Strážkyně jí pokynula hlavou a pokračovala dolů.

*Proč měla tu zbraň v ruce?
Kdybychom zaútočili. Jsou ostražití. A smrtelně nebezpeční.
Ale co tady hlídají?
Mistry. Když jsou v hluboké meditaci, nesmí je nikdo rušit. A taky krystaly. Víš jak rychle by je lidi rozkradli, kdyby tady nebyly strážce?
Ne.
Hodně rychle!
Ale vždyť jsou velké a těžké.
Za pár hodin by tu nic nezůstalo. Věř mi.*

Vyšli zhruba do třetiny pyramidy, když se Max musel zastavit a vydýchat. Marie vypadala, že má sil stále dost. Ukázal jí svícen a pověděl, co se stalo s flétnistou. Jen přikývla, jako by na tom už nezáleželo. Jen co zahrnuli za další roh, málem narazili do dvojice starších mnichů. Max se omlouval, ale oči jednoho z nich se rozzářily a ukázal na něj dlouhým kostnatým prstem.

*Rajka!
Mistr Šu.
To je let. Kde se celou dobu touláš?
Žiju v Kamale. Dělán soukromého detektiva.*

*A co tě k nám přivádí? Nějaký případ?
Jdu navštívit Sen Seje. Je nahoře?
Jistě. Rád tě uvidí. Zrovna včera o tobě mluvil u večere.
Mockrát děkuji. Ted' spěcháme, ale pak se za vámi stavím.
A své děvče mi nepředstavíš?*

Marie se začervenala

Ale to není ...

Mistr Šu se rozesmál a i s druhým mnichem pokračovali dolů po schodech. Na rozloučenou zamávali. Když zahruli, otočila se k němu Marie.

*Rajka?
Tak mi tu říkali, když jsem byl student.*

Pokračovali nahoru a Max vyprávěl o tom, jak si na začátku tréningu museli zvolit svého duchovního rádce. Měl mít podobu zvířete a přicházet vždy ve snu. Všichni už měli dávno zvoleno, jen jemu se pořád ne a ne nic zdát. Nakonec si půjčil atlas zvířat a dlouho do noci v něm listoval. Usnul na obrázku rajky. A skutečně se mu pak o ní zdálo. Ale nikdy mu nic neporadila. Musel se naučit poradit si sám.

Byli skoro nahoře. Výhled byl prostě úžasný. Na jihu viděli Šuš, kde zůstala uvězněná Sofie, na západě Mano, kam původně letěli. Dokonce viděli i několik linkových vzducholodí, které tam zrovna přistávaly nebo vzlétaly. Cesta normálně trvá jen pár hodin. A oni na ní byli už dva dny. Kamala byla skrytá za kopci daleko na jihu. Ale bylo odtud vidět moře na severu. Nebo si to aspoň Max chtěl myslet, že ten odlesk v dálce je moře. Na východě byly hory a za nimi Dobrovina. Jejich věčný rival. Něco určitě chystají a Max v tom bude hrát důležitou roli. Tím si byl jistý. Zatím unikl, ale na jak dlouho? Jestli přežije dnešní noc, musí se zítra dostat zpět do Kamaly, na schůzku s Matějem. A pak společně odhalit, kdo a proč stojí za akcí v opeře, která bude podle všeho už ve čtvrtek. Povzdechl si. Když se otočil, stál před ním jeho Mistr.

Max poklekl a Marie raději taky, protože nevěděla jak se chovat. Mistr Sen je ale vybídl, aby vstali a pokynul jim, aby šli za ním. Bydlel o patro výš, než si Max pamatoval. Asi povýšil. Vyšší věk se na něm podepsal. Přibýlo mu vrásek, zbělalo mu kromě vlasů i obočí a chodil trochu nahrbený. Také byl zasmušilejší než býval. A jako by ani nebyl překvapený, že Maxe vidí, což se potvrdilo, když vešli do jeho příbytku a dozvěděli se, že o nich ví už od chvíle, co přistáli v Šuši a zatkli je. Pokáral Maxe, že bylo velice hloupé, nechat se takhle uvěznit.

Když mu představil Marii, držel jí Mistr stisknutou ruku o vteřinu déle, než je obvyklé. Starý chlípák, pomyslel si Max. Ale pak zvažněl. Řekl Mistrovi ve zkratce proč přišli. Že na něm leží kletba zvaná Noční zhoubu, kterou seslala dcera generála Huldruma. Při zmínce o generálovi Mistr jakoby zestárl o dalších sto let a v místnosti se sešeřilo. Trvalo to jen chvíli. Omluvil se Marii, že si potřebuje se svým studentem promluvit o samotě. Nechali ji v předpokojí a odešli do meditační místnosti. Když zaklaply dveře, řekl Mistr, aby mu Max ukázal svícen.

*Tady je. Zůstal tam už jen jeden plamen. Vidíte?
Je mi líto Rajko, ale nevidím ho.
To snad není možné. Takže ho nevidí nikdo, jenom já?
Ty a Noční zhoubu, jestli je pravda co jsi mi říkal. A ta slečna co přišla s tebou.
Marie.
Ale něco ti povím. Sice nevidím plamen, ale v Živé zóně skoro nevidím ani ten svícen. I tvé rameno*

je napůl průhledné.

Tam mě škrábl Škav.

V tom případě to on na tebe přenesl kletbu. Je jen jedna magie, kterou nedokážu v Živé zóně vidět, a to je démonická. Ten svícen, ani plameny nejsou z tohoto světa. A protože jsi prokletý, tedy jednou nohou už u nich, vidíš je z lidí jen ty.

A Marie.

Ano, inkvizitoři zřejmě pracují na něčem co ani já neznám. Pošli mi sem teď tu slečinku.

Max se zdrcen vrátil do předpokoje a sdělil překvapené Marii, že s ní chce Mistr mluvit. Tak nějak čekal, že mu Mistr řekne, že je to vše jen nějaký omyl, nebo mu dá něčeho napít a bude vše jako dřív. Ale on mu v podstatě jen potvrdil nejhorší obavy. Když Marie odešla, sedl si do křesla a koukal před sebe. No, není nač čekat. Aspoň se podívá, co je uvnitř.

Vytáhl z batohu krabičku a dal si ji na klín. Věděl, kde je začátek, protože si tam už dříve udělal křížek. Položil na něj ukazováček pravé ruky. Zavřel oči a vrátil se do okamžiku jen chvilku předtím. Uviděl sebe s prstem na místě, kde síť linek začínala. Dobrá, takže teď dopředu až k okraji, pak doleva do poloviny, pak zase dolů a otočit. Probral se a pomalu jel prstem jak si pamatoval ze šedé zóny. Když dojel ke konci zapamatovaných tahů, krabičku otočil a opět se do šedé zóny vrátil. Linka pokračovala přes dno na druhou stranu a pak zase přes víko. Povzdechl si a pokračoval stejným postupem dále. Něco se dělo, krabička se začínala nepatrně chvět a to ještě nebyl na konci. Taky měl pocit, že se mu v rukou začíná zahřívát. Při posledním náhledu se snažil zapamatovat co nejvíc čar, aby se dostal až na konec. Měl co dělat, aby tah dokončil, protože krabička už se viditelně třásla a začala zářit. Síť linek byla najednou vidět i v normálním světě. Ze spáry pod víkem vycházelo světlo. Víko náhle odletělo a zarazilo se do stropu. Z krabičky vyplula světelná pulzující koule. Zastavila se před Maxem ve výšce jeho hlavy a pomalu ho obkroužila. Nad jeho ramenem zpomalila a začala podezřele rudnout. Náhle sebou však trhla, zmodrala a obrovskou rychlostí proletěla dveřmi do mistrovsky meditační místnosti.

Maxe by nikdy ani nenapadlo těmi dveřmi projít bez dovolení, ale tohle byla vyjímečná situace. Rozběhl se a dveře vyrazil. Naskytl se mu hrůzný pohled. Uprostřed pokoje stál veliký rudý démon, křídla rozepjatá a jednou nohou s vytaženými drápy držel Mistra přišlápnutého k podlaze. Zřejmě se do něj zrovna chystal zabodnout kopí. Teď však znehybněl s rukou napřaženou a zíral na modrou kouli, která se k němu blížila vzduchem. Hluku, který způsobily vyražené dveře si ani nevšimnul. Max rychle pohledem zkontroloval Mistra. Měl hlubokou ránu ve tváři, roztržené roucho nasáklé krví, ale zatím dýchal. Marii nikde neviděl. Snad se někde ukyla.

Světlo se přiblížilo a démon, zřejmě zmaten, sundal z Mistra nohu a udělal krok zpět. Nebyl tak velký jak se původně zdálo. Klanové tetování připadalo Maxovi povědomé. A taky podle černých vlasů poznal, že je ženského rodu. Vlály jí, jako by byly živé. Byl jimi fascinovaný. Nebyly jen černé, ale šířily kolem sebe temnotu. A v ní byly zapletené malé červené korálky. Démonka si ho všimla. Mrštila jeho směrem kopí takovou silou, že kdyby se bleskově nevyhnul, byl by na dvě půlky. Sebral ze zdi meč a vykročil směrem k ní. Zachechtala se a její vlasy náhle přestaly vlát. Vytvořily kolem ní závoj temnoty, ze které okamžitě vylétla černá chapadla směrem k němu. Na konci každého byl pár rudých očí. *Houby korálky, to je Noční zhouba.* Ten strach z jeho bytu byl zpět. Naštěstí teď viděl s čím má do činení a dokázal s ním bojovat. Chapadla mu omotala nohy a další se blížila k jeho rukám a krku. Sekl mečem a jedno, které mu drželo nohu, uťal. Zkroutilo se a zatáhlo zpět. Noha ho příšerně páčila, ale to mu dodávalo sílu a pocit, že je stále naživu. Uťal pár dalších. Postor vyplněný tmou se zavlnil a zamávala v něm křídla. Jedno mohutné mávnutí a pak vyrazilo asi dvacet nových chapadel. Tak to je konec, pomyslel si. Než však doletěla k němu, postavil se jim do cesty jeho létající přítel z krabičky.

Koule modrého světla, teď už velikosti lidské postavy, Maxe obklopila. Chapadla narazila na jeho okraj a páčila se jako škvarky. Démonka zařvala, temnota kolem ní se stáhla a ona strhla ze zdi obrovskou palici pobitou hřebíky. Udělala dva rychlé kroky směrem k Maxovi, přitom se rozpřáhla a dala všechnu energii do smrtící rány, mířící na jeho hlavu. Palice pronikla modrým štítem, ale přecejten jí to trochu zbrzdilo, takže Max stihl hlavou uhnout. Schytl to do boku a odhodilo ho to na stěnu. Stále byl při vědomí, ale některá jeho žebra určitě ne. Postavil se s velkými obtížemi na nohy a zvedl meč k obraně. Sotva ho udržel. Démonka se napřáhla podruhé, když tu zavravorala a zařvala bolestí. Za ní stál Sen Sej s mečem, kterým jí přetnul šlachy na noze. Klesla na koleno a otočila k němu hlavu s výrazem opovržení a nenávisti. Mistr sekl podruhé a kus jejího křídla spadl na zem. Maxova chvíle přišla. Sebral poslední zbytky síly a vrhl se kupředu. Zabodl jí meč do hrudi až po jílec. Rozpřáhla ruce, pustila palici a svezla se k zemi. Temnota z jejích vlasů se vytrácela a když zmizela docela, podívala se na Maxe. Ve chvíli kdy zavřela oči naposledy, pochopil, že to byla Marie.

Kapitola 10 – Cesty a cestičky

Jak to myslíte, že nemůžu z postele?

Vaše zranění jsou příliš velká. Strávíte u nás nejméně dva týdny.

To nepřipadá v úvahu. Zítřka musím být v Kamale.

To nepřipadá v úvahu.

Sestra zvedla bradu a rázným krokem odešla z místnosti. Poslední, co si Max pamatoval, než po boji bolestí omdlel, bylo jak do mistrova pokoje vbíhají strážé. První co si pamatoval, když se probрал, byl nemocniční pokoj, a také to, že už je večer. Měl ovázaný hrudník, kde měl prý zlomené tři žebra a propíchnutou levou plíci. Na ruce měl několik desítek stehů a prý musel dostat transfúzi. Taký měl údajně otřes mozku. Nechápal proč ho nechtěli nechat odletět domů. Vždyť to byla jen povrchová zranění.

Zatím pouze zjistil, že je v Mano a že jeho Mistr je v některém sousedním pokoji. Když sestra odešla, posadil se. Byl sice pod sedativy, ale okamžitě ho zasáhla prudká bolest v hrudníku, takže si zase lehnul. Asi budou fakt zlomená. Hlavou mu probleskl okamžik, když ho démon zasáhl palicí. Najednou se mu to všechno vrátilo. Marie. Vždyť on zabil Marii. Cítil jak se propadá do černé propasti. Zatřepal hlavou a sebral se. Jak jen mohl být tak slepý. Měla to v plánu celou dobu. Jen ho využívala, aby se dostala k Mistrovi. Můj bože, Mistr. Leží někde vedle. Musí s ním mluvit. Vždyť on mu v podstatě přivedl vraha až na práh jeho domu.

Znovu se posadil. Tentokrát bolest čekal, takže to vydržel. Odhrnul peřinu a svěsil nohy z postele. Jak je měl přeleželé, dostal do levého lýtka křeč. Zatnul zuby, dokud nepolevila. Hrozně pomalu se postavil. Pak si zase hrozně pomalu sednul, potože stál pravou nohou v nočníku. Zavrčel a zavřel oči. Počítal do dvaceti. Obvykle stačilo na uklidnění tak pět, ale tentokrát bylo třeba potlačit opravdu velké rozčilení. Když se uklidnil, utřel si nohu do prostěradla, našel pantofle a župan a opatrně, krok za krokem, došel ke dveřím na chodbu.

Večere.

Ozvalo se hned za nimi, než se otevřely dokořán. Samozřejmě zrovna když se chystal vzít za kliku, takže dostal ránu do nosu. Zapotácel se a jak se snažil něčeho chytit, převrhnul na sebe hrnec s horkou polívkou. Dnes opravdu nebyl dobrý den.

Přiběhly sestry a následně i doktor, který nařídil, aby pacienta k posteli přivázali, když nehodlá poslouchat. Bezmocný Max byl i přes protesty přivázan a z toho vysílení brzy usnul. Zdál se mu sen. Byl na známé louce, pod oním mandlovníkem, kde kdysi trénoval s Mistrem. Byl tam sám. Posadil se na místo, kde vždy sedával Mistr a najednou zjistil, že sedí vedle něho.

Maxi, nelekej se, tohle není sen.

Opravdu? Ale vypadá to jako sen.

Je to vize, do které jsem tě připojil. Potřebuju s tebou mluvit.

To jsem nevěděl, že umíte takové věci. Proč jste to nikdy nepoužil dřív?

Dřív to nebylo tak důležité. Ležím vedle v pokoji, ale nemůžu k tobě. Přivázali mě.

Mě taky.

Oba se na sebe podívali a pak se od srdce zasmáli. První světlý okamžik v jinak pochmurném dni.

A opravdu to není sen?

Ne, věř mi. Nejdřív máš ale určitě nějaké otázky ty. Ptej se.

Je toho tolik. Co mé prokletí? Při souboji jsem si všiml, že Noční zhouba zmizela.

Ano, byla dočasně zahánána díky bludičce.

Bludičce?

Ta koule světla. Přece sis jí musel všimnout.

Jo ta. Co to bylo?

Pochází také ze světa démonů. Je to jejich přirozený nepřítel. Když sem pronikli oni, přišli za nimi i tihle tvorové. Říkáme jim bludičky. Když jsou poblíž démona, zaútočí na něj.

A proč mi ji Matěj poslal? Tušil snad, že mě bude ohrožovat další démon?

On ne, ale já to tušil. Poslal jsem ti ji po něm já. Respektive jsem to zařídil přes jeho léčitelku v Kamale. Myslel jsem, že ji hned otevřeš. Jenže tys očividně vůbec své schopnosti v šedé zóně nerozvíjel, co jsme se neviděli.

Měl jsem moc práce.

Řečičky, jsi líný a vždycky jsem ti to říkal, Rajko.

Max na chvíli zmlknul.

A co Marie?

Myslíš Anxept, dceru generála Huldruma? Ty sis nevšiml té podoby?

Cože, to byla ona? Při prvním setkání mi řekla, že právě dcera generála na mě seslala kletbu.

Chytré. V podstatě ti řekla pravdu. Jen ti zamlčela, že je to ona. Pod svícnem bývá největší tma.

Důvěřuj, ale prověřuj.

Zase ty vaše přísloví.

Lidová moudrost, Rajko.

Oba se opět na chvíli odmlčeli.

Proč chtěla zabít vás? Otce jsem jí zabil já.

To sice ano, ale několik dní předtím jsem já zabil její matku.

Ach tak. Je mi to líto, Mistře. Všechno je to moje vina.

Nakonec jsi to napravil.

S vaší vydatnou pomocí. A bludičky. Kde vlastně je?

V tobě.

Cože, jak ve mně?

Max se začal vytrácet.

Klid. Soustřed' se a vrať se.

Už je to dobré. Jak to myslíte, že je ve mně?

Nemáš se čeho bát. Je čistě energetické podstaty. Jako malý blesk.

To jste mě moc neuklidnil.

No tak spíš jako stín blesku. Je prostě někde v tobě, nebo poblíž. Tak malá, že ji nevidíš. Už se od tebe nehne, když sis ji ochočil.

Já že si ji ochočil? Na nic takového si nepamatuju.

Nosil jsi ji zavřenou několik dní u sebe a pak jsi ji osvobodil. Tím se vytvořilo pouto.

Aha.

Oded' ti vždy pomůže, pokud by ses zase vyskytl poblíž démona. Ale pouze proti jejich kouzlům. Jak vidíš, proti hrubé síle si musíš stále poradit sám.

Max se chtěl zeptat co udělali s tělem Marie, ale nakonec si uvědomil, že to snad ani nechce vědět. Vzpomněl si na něco jiného.

Říkal jste, že jste tušil, že by k takovému útoku mohlo dojít. Jak?

Maxi, tohle je tajné, takže o tom nesmíš s nikým mluvit. Ví to jen pár zasvěcených. Došlo k novému průniku.

Počkejte. Jakože ...

Když před dvaceti lety démoni poprvé pronikli do našeho světa a my je s obrovskými ztrátami zatlačili zpět, postavili jsme nad bránou horu Mau. Světlem, které za dne sbíráme a pomocí kamenů transformujeme na správnou frekvenci, ji blokujeme, aby jí nemohlo už nic projít. Ale oni za těch dvacet let nezaháleli. Sice jen na krátko, ale přece, otevřeli další bránu jinde. Pak se jim zhroutila. Stačilo jí ale projít několik z nich, včetně Anxept. Obávám se, že je jen otázka času, než se jim ji podaří znovu otevřít a tentokrát možná už naplno.

Ale to přece musíme sdělit vládě. Všem vládám na světě.

Ony to ví, ale nechtějí vyvolat paniku.

Kolik máme času?

Možná rok, ale těžko říct.

Max zdrceně svěsil hlavu. Strašidlo konce světa bylo najednou zpět. Pak ho něco napadlo a s nadějí promluvil.

Ale od té doby máme lepší zbraně. Vynuli jsme nové technologie.

To oni taky. Změna podoby, komunikace na dálku. A to jsme určitě ještě neviděli všechno.

Max si vzpomněl na Behemoty. Obrovská opancéřovaná zvířata, která byla prakticky nezničitelná. Démoni přitáhli s celým arsenálem děsivých zbraní a potvor už tehdy. Co nového stihli připravit za dvacet let se ani neodvažoval domyslet.

Nebyli z tohoto světa. Kdybyste kopali sebehluběji, nenašli byste je. Jejich svět je daleko, snad na jiné planetě, nebo ještě dál. Jednou při boji pronikl bránou, která byla průchozí oběma směry, až k nim. Ten pohled nezapomene do konce života. Obloha temně rudá, a na ní zářily tři slunce, každé jinak veliké. A v noci neviděl žádné známé souhvězdí. Co však viděl byl ohromný pás, nebo prstenec, táhnoucí se od obzoru k obzoru a za ním Maják. Nenapadlo ho jiné pojmenování. Dva dlouhé kužely světla tam rotovaly velikou rychlostí. Byl daleko, ale přesto, jakoby ten objekt měl nad celým tím světem moc.

Nebyli tam dlouho. Jen drželi pozice u brány, aby mniši na druhé straně mohli připravit její zavření. Když se vrátili, vchod byl zapečetěn a jak všichni věřili, hrozba zažehnána. A teď to začne nanovo. Budou muset spojit síly s Dobrovinou a možná i s Akkádií a Čantajem. Jedině pak mají šanci. Řekl to i Mistrovi. Ten přisvědčil.

Ano. To je důvod, proč s tebou musím tak urgentně mluvit.

Týká se to Matěje?

Ano, ale týká se to vlastně všeho. Matěj je mistr tajných umění z Dobroviny. Odhalil prý spiknutí, které sahá až do nejvyšších míst v obou našich zemích. Chtějí zabít císaře !

Bože, to snad ne. To by znamenalo válku.

Přesně tak. Válku. Po tolika letech míru mezi našimi zeměmi. A zrovna teď, když si to vůbec nemůžeme dovolit. Musíš se spojit s Matějem a zabránit jim v tom.

Mitře, zítra se s ním mám sejít v Kamale. Ale nevidím žádný způsob, jak bych se tam mohl v tomhle stavu dostat.

A to je druhá věc, o které jsem s tebou chtěl mluvit. Víš, existují jisté cestičky, jak to udělat.

Něco v mistrově hlase, který si samozřejmě jen představoval v hlavě, způsobilo, že Maxovi naskočila husí kůže.

Nebudu doufám muset zemřít a znovu se narodit? Zasmál se nervózně.

No, popravdě, něco takového, ano.

Počkejte...

Jak bych ti to vysvětlil. Víš že existují duchové, že?

Ano, vím moc dobře. Několik jich znám. Konkrétně devatenáct.

Tak to nám ušetří spoustu vysvětlování. Duchovní tělo máš i ty, když jsi naživu. Za určitých okolností je možné ho oddělit a takzvaně vystoupit z těla. Vyžaduje to roky tréningu.

Které nemáme.

Naštěstí máme bludičku. Jestli si vzpomínáš, pochází ze světa démonů a dokáže stejně jako oni s naším duchovním tělem pracovat. Pomůže ti se odpoutat.

Takže se mám dostat do Kamaly jako duch? A co bude s mým tělem tady?

Domluvím s doktory, že tě nebudou celý zítřejší den budit.

No nevím, když jste nedomluvil ani aby vás odvázali.

Ehm. To je něco jiného. Jsem přivázaný na vlastní žádost.

A to jako proč?

Jak bych ti to vysvětlil. Ty škrábance od démona mě strašně svědí. Pořád jsem si je rozdíral.

Maxi ! Mistrova vize se rozplynula.

Do pokoje vešla, tedy prodrala se přes dvě sestry a zřízence, Sofie.

Co ti to provedli? No tak, nechte mě, nebo bude zle.

Zřízenci, kteří ji ze zadu chytali za ruce, o krok ustoupili. Jedna sestra vytáhla stříkačku a podívala se na druhou. Ta zavrtěla hlavou.

Sofie, tak rád tě vidím. Už tě pustili? Rozvážeš mě? Díky.

Když mu uvolnila popruhy, objala ho a Max tiše zaskučel, protože mu zmáčkla žebra. Pak jí musel vyprávět vše od chvíle, kdy ji nechali v Šuši až po souboj na hoře Mau. Sofie ho pořád přerušovala poznámkami a když došel k místu, kdy se Marie změnila v démona, tak vykřikla.

Já to věděla!

A pročs mi nic neřekla?

Říkala jsem, že s ní něco není v pořádku. Vůbec to tu neznala. Nic. Představ si, když jsem jí na vzducholodi vyprávěla, že dříve se tak daleko muselo jezdit na koni, zeptala se co je to kuň.

A tys ji...

Ano. Bylo to buď já nebo ona.

No, někdy s ní byla i sranda. Ale udělal jsi dobře. A co tu tak ležiš. Zvedej se, musíme do Kamaly.

Zítřka na nás bude čekat Matěj.

Obávám se, že nemůžu vůbec chodit.

No, ale jak to teda uděláme?

Max uvažoval, jestli Sofii prozradit plán s duchem. Teď, když si to promyslel, hned viděl jeho zásadní slabinu. I kdyby se jako duch dostal do Kamaly, nikdo ho neuvidí, ani Matěj.

Víš co, setkáš se s Matějem sama. Všechno od něj vyzvíš a vysvětlíš mu jak jsem na tom. Pak pošleš holuba a já rozhodnu co dále. Jen dej pozor, aby tě nikdo nesledoval.

Sofii se moc nechtělo Maxe opustit, když byl v takovém stavu, ale vidina, že bude s Matějem sama, jí rozhodování usnadnila. Ještě u něj chvíli poseděla a pak si šla vyřídit ranní letenku. Běžný let bez přeapadení trval kolem pěti hodin, takže bude před polednem v Kamale. Nevěděla, kdy přesně Matěj dorazí, ale předpokládala, že přijde do kanceláře. Takže tam na něj prostě počká. Snad bude čas umýt si vlasy a zakrýt kruhy pod očima. Minulá noc ve vězení ji trochu poznamenala. Ale zase se od spoluvězňů naučila nějaká nová sprostá slova, takže úplně zbytečné to nebylo. Nejvíc se těšila, až to bude všechno vyprávět kamarádkám a ty budou omdlévat hrůzou.

Max byl rád, že je rozvázaný, ale už se raději nepokoušel vstávat. Jen si trochu zvedl polštář. Donesli mu novou večeři, když tu starou si tak šikovně rozlil po podlaze, a dobře si pochutnal. Ani si neuvědomil, jaký měl hlad.

Kolem půlnoci se s ním zase spojil Mistr. Připustil, že plán s opuštěním těla měl nedostatky. Přesto však Maxe přemlouval, ať to zkusí. Tomu se ale nechtělo. Měl i trochu strach, jestli by se pak dokázal vrátit. Mistr se urazil a přerušil spojení. Pokoj se ponořil do ticha a naprosté tmy. Vlastně ne tak naprosté. U okna něco svítilo. Něco ... svítilo ... rudě.

Max vykřikl tak, že probudil pacienty ve vedlejších pokojích a ti taky začali křičet. Chvíli trvalo, než je noční personál s lampami všechny uklidnil. Jednu přinesli i Maxovi, když se prý tak bojí a nechali ho opět o samotě. Ve slabém světle si uvědomil, že na okně je miska s předměty, které měl po kapsách. Mimo jiné tam ležely i dvě perly, které dostal od France. Teď se jen tak lehce blýskaly. Proč je vlastně nedal do sejfu a tahá je všude sebou? Ucítil známé šimrání, které znamenalo, že se s ním chce Mistr spojit a vstoupil do vize pod stromem.

Co to bylo za pozdvižení? Stalo se něco?

Ale, jen jsem si myslel, že vidím Noční zhoubu. Naštěstí to byly jen takové magické perly, které mam sebou.

Jak magické? Co jsem ti říkal o zahrávání si s magií. Na to rozhodně nemáš kvalifikaci.

Je to odměna za práci. To vy neznáte, Mistře. Náhodou, já si s nimi nezahrávám. Chci je za něco vyměnit, víte? Mají velkou cenu. Jsou z Rudého moře.

Cože, to si snad ze mě děláš srandu. Ty máš sebou perly z Rudého moře?

No. Je to špatně? Nebo dobře? Zeptal se znejistělý Max.

Velice dobře. Ani nevíš jak dobře. Musím se ale s někým spojit. Brzy se ozvu.

Počkejte!

Co bys ještě rád?

Jak jste to myslel, když jste říkal, že bylo mé prokletí dočasně zahráno? To jako, že se zase vrátí?

Ach ano. Úplně jsem na to zapomněl. Noční zhouba musí mít svého nositele. Možná sis všiml, že byla zapletena ve vlasech Anxept.

Něčeho jsem si všiml. To byla ona?

Ano, chystala už finální útok. Proto tě Anxept nepovažovala za hrozbu. Mělo tě vyřídit prokletí.

Jenže ty jsi zrovna v tu chvíli aktivoval bludičku. To dost zásadně změnilo situaci. Bludička jednak zrušila spojení zhouby s démonem, jako jejím nositelem a jednak ji odehnala. Počítám, že hodně daleko. Bude si muset najít jiného démona, který bude dobrovolně souhlasit, že ji ponese. Ale i kdyby ho našla, máš teď ochránce, přes kterého se k tobě nedostane.

A to ji nejde nějak zničit?

Jak chceš zničit něco nehmotného?

Nevím, vy jste Mistr. A ty chapadla byly tedy hmotné až až.

Tohle je nad mé síly, chlapče. Jedině snad Ši Fu by mohl o něčem vědět. Ale jak říkám, teď jsi v tomhle směru v bezpečí.

Hm.

Ráno se ozvu. Dobrou noc.

Max ještě chvíli zvažoval, co se dnes dozvěděl a snažil se představit si možný další vývoj, ale pak toho nechal a ponořil se do říše snů. Zdálo se mu o Kris. Byla zamčená v nějakém nóbl pokoji a plakala. Ráno si říkal, proč se mu zdají takové blbé sny. Kdyby tam alespoň byl s ní, ale takhle?

V nejhlubší kobce skryté v labyrintu pod horou Mau mistr Ši Fu odložil zkrvavený zubatý nástroj a utřel si ruce do zástěry.

Zítřka budeme pokračovat. Už brzy promluvíš. Vím to.

Zhasl světlo, zavřel dveře a pomalu jeho kroky utichly.

Na zdi zařinčely řetězy, když se Anxept vyčerpaně svezla na podlahu. Max jí sice mečem probodl srdce, ale démoni, jak známo, mají dvě.

Kapitola 11 – Komplikace

Bylo úterý. Den kdy už se zaměstnanci nemohou vymlouvat, že ještě dospívají víkend, ani že už jsou myšlenkami v tom nadcházejícím. Ranní linka vzducholodí do Kamaly odlétala přesně na čas. Sofie tak trochu doufala, že uvidí Žán Luka, jak stojí u schůdků a vítá ji, ale stál tam úplně cizí chlap, který navíc ani neměl vousy. Povzdechla si a nastoupila. Noc strávila v letištní čekárně, kde se sice dalo i trochu prospat, ale žádné zvláštní pohodlí tam nebylo. Z letu zpátky si prakticky nic nepamatovala, protože v pohodlném křesílku v gondole vzducholodi usnula ihned. Vzbudilo ji až když se zastavily vrtule a přistáli v Kamale. Konečně doma. Nebylo ještě ani jedenáct. Rychle se skočila do svého bytu převléknout, namalovat a tak.

Chvíli po poledni už přicházela ke vchodu do kanceláře. Stál před ní nějaký muž. Na okamžik doufala, že je to Matěj, ale z blízka poznala policistu Vohubka, kterého občas potkávala na hlídce. Pozdravila ho a chtěla pokračovat, ale zastoupil jí cestu.

Slečna Rotvajlerová?

Ano. Děje se něco?

Půjdete se mnou.

To teda nepůjdu, musím okamžitě do kanceláře. Mám tam důležitou schůzku.

To mě nezajímá slečno. Mám za úkol odvést vás k výsledku na komisařství, hned jak vás uvidím.

Co kdybyste teď pár hodin dělal, že jste mě neviděl a večer s vámi půjdu kam budete chtít. Mrkla na něj.

Policista přemýšlel, což šlo snadno poznat podle vrásek na čele a vyděšeného výrazu. Narážku však zřejmě nepochopil.

Nepřipadá v úvahu. Hned teď. Jdem.

Sofie se rozhodla, že se nebude vzpouzet. Přece jen, je to jen výslech, ne? Po cestě vesele konverzovala a zdravila všechny, které míjeli. Zkrátka snažila se vzbudit dojem, že jen doprovází starého známého a vůbec, ale vůbec není zatčená, nebo tak něco. Napadlo ji, že to bude pravděpodobně nějaká dohra jejího skutečného zatčení v Šuši. Ale vždyť jí pustili, ne? Mistři z Mau se za ni přimluvili. A to je nějaká autorita. Tak co ještě můžou chtít?

Na komisařství bylo živo, jako vždy. Nechali ji chvíli sedět vedle nějakého hromotluka v poutech a pak si ji vyzvedl kdo jiný než Van Houten. Odvedl ji do své kanceláře. Hned jak si sedla, spustil.

Víte kde se právě nachází Max Gutschpind?

Proč to chcete vědět?

Tak víte nebo ne?

Vím. V Mano. V nemocnici.

To Van Houtena trochu vyvedlo z míry.

V nemocnici? Co tam dělá?

Je těžce zraněný.

Důvod?

Souboj s démonem.

Ach.

Zpočátku rozjetý komisař jakoby ztratil nit.

A vyhrál?

Kdo?

No Max.

Samozřejmě.

To je dobře. Ale k věci. Není tam náhodou s ním slečna Kristýna Herynková?

Kdo by to jako měl být?

Barmanka ze Zeleného slanečka.

Jo Kris! Sofie se zasmála. Neznala doteď její příjmení.

No tak ta tam s ním určitě není.

Jste si jistá?

Jako že jsou bohové nademnou. A proč myslíte, že by tam s ním měla být? Oni se zas tak dobře neznají.

Slečna Herynková byla naposledy spatřena před třemi dny, kdy podle svědků mířila do bytu pana Gutschpinda. A ten byl ve stejnou hodinu spatřen v doprovodu nějaké ženy na letišti.

Ale to byla Marie. O Kris vůbec nic nevím.

Jaká Marie?

To je dlouhý příběh.

Já mám času dost.

Sofie tedy inspektorovi vyprávěla zkrácenou verzi cesty k hoře Mau. Ten přitom jen nevěřičně kroutil hlavou. Na závěr poznamenal, že Max má opravdu zajímavý život. A to zajímavý řekl v tak velkých uvozovkách, že se málem nevešly do místnosti.

Pak ale nechápu ten nepořádek v bytě pana Gutschpinda a ve vaší detektivní kanceláři.

Ted' byla vyvedená z míry Sofie.

Cože, někdo se nám tam vloupal?

Vypadá to tak.

Můžu ji vidět?

Ano, zajedem tam a řeknete nám, jestli se něco ztratilo.

Jeli kočárem, taženým dvěma policejními bělouši. Měli na sobě nakreslený městský znak, takže kdyby je někdo ukradl, musel by je přemalovat. Zastavili na Pekařské před Maxovou kanceláří a následování dvěma strážníky vyšli po schodech do druhého patra. Vylomené dveře dávaly tušit, že měl někdo naspěch. V předpokoji bylo všechno rozházené, jakoby tam někdo něco hledal. Sofie doufala, že to nebyl Matěj. Zběžně si provedla inventúru a z nábytku nic nechybělo. Tedy některá křesla měla rozpárané sedačky, ale to spraví dobrý čalouník. Pan Šmakous, neboli jejich okrasná rybička, rejdil zběsile v akváriu, protože mu rozryli dno a pořádně ho vylekali. Škoda, že neuměl mluvit. Pod vysypanou zásuvkou našla nějaké své cennosti. Takže lupiči to nebyli. Ve druhé místnosti, kde Max přijímal zákazníky, bylo taky vše rozházené a chyběly cedulky na čopu. Když před pár dny odjížděla, tak tam byly. Jednalo se o podezřelé v případě Ortega. I když ted' bylo Sofii díky tomu, co jí Max v nemocnici vyprávěl, vše více méně jasné. Určitě jim kancelář probrali špióni z Dobroviny. Svěřila se se svým podezřením inspektorovi a ten řekl, že to musí ohlásit nadřízeným. O přepadení vzducholodi se už v Kamale vědělo. V novinách, které si koupila hned po přiletu, byl celý incident vylíčen jako diplomatický skandál a obě země si již poslaly několik protestních nót. V nich si Bjornhajn stěžoval na narušení leteckého prostoru a Dobrovina na křivá obvinění, protože o žádných vzducholodích, které by překročily hranice, nemá nic hlášeno. Oficiální verze ale i tak neodpovídala pravdě. Prý došlo ze strany Dobrovinských jen k nebezpečnému manévrování, v

jehož důsledku ztroskotal linkový spoj. Nikomu z pasažérů se naštěstí nic nestalo, až na část posádky, která odlétla neznámo kam na utrženém vršku. Nic o násilném zahákování, nic o požadavku vydat Maxe, nic o přistání v Šuši. Takže bohužel ani nic o ní. Škoda, už se těšila, že bude v novinách. Bylo by to poprvé.

Oficiálně nebyla zatčena, ale v kanceláři zůstat nesměla, protože to bylo místo činu. Takže ji inspektor propustil a přikázal s nikým o ničem nemluvit. Poslušna jeho příkazu o tom s nikým nemluvila, ale všechno to napsala Maxovi a urychleně nechala poslat poštou do Mano. Expres rekomando nejrychlejším holubem. Pak si šla sednout do kavárny naproti jejich detektivní kanceláři, s tím že bude vyhlížet z okna přicházejícího Matěje a pokusí se ho odchytit, než vejde dovnitř a upozorní na sebe strážníka. Kavárna se jmenovala Sladké pokušení a byla vyhlášena prodejem medového cukroví Gurmán, s nezaměnitelnou chutí. Sofie ale od Maxe věděla, že majitel má v jiné části města lázně, kde nabízí medové koupele a tak si raději tohle cukroví nechávala ujit. Majitel lázní totiž vozil odpadní med z koupelí rovnou dozadu do kavárny. Dala si jen kávu a sedla si k oknu. Tak se zabrala do pozorování ulice, že jí uniklo, když si k ní někdo přisednul. Musel si obližetně odkašlat, aby odvrátila hlavu od okna a podívala se na něj. Lžička jí vzápětí vypadla z ruky.

Tak jsem tady. Vy jste Sofie, že?

Dotyčná zaklapla ústa, sešla se pro lžičku a pak povídá.

Můžeme si tykat, ne? Matěji.

V té chvíli k nim přistoupil číšník.

Co si dáte pane? Máme tady skvělé medové koláčky.

Matěj už chtěl říct, že by tedy ochutnal, ale Sofie ho předběhla a objednala mu taky kávu. Číšník zklamaně odešel.

Takže, můžeme si tykat, ale proč si nemůžu dát ty koláčky?

To ti pak vysvětlím, až budeme venku. Teď mi řekni, jak ti je?

Byl jsem v péči velice dobré léčitelky, takže jsem se už prakticky zotavil a můžu zase do akce. Kde je Max? Myslím, že se tu sejdu s ním.

Sofie zpozorněla, když zjistila, že léčitelka byla ženského rodu, ale snažila se na sobě nedat nic znát.

Max bohužel není ve městě. Utrpěl těžká zranění a je v péči lékařů v Mano. Poslal mě, abychom to spolu všechno probrali, porovnali co víme a naplánovali co dále. Ale nejdřív mi řekni, to tys prohledával naši kancelář?

Ne, to byli Tatič a Morgo.

Kdože?

Výkonná síla dobrovinské tajné služby. Bezcitní, nekompromisní, s jistými speciálními schopnostmi pro speciální úkoly.

Nebezpeční?

Ano.

A co hledali?

Chtěli zjistit co Max ví, případně komu to řekl. A samozřejmě hledali i jakoukoliv stopu týkající se mě.

Sofie si vybavila čop se srdíčkem kolem Matějova jména. A sakra!

Našli něco?

Nevím co jste tam měli. Zamířili pak do Maxova bytu.

Můj bože, a Kris jim tam vlezla přímo do rány.

Ta servírka?

Ano. Prý se ztratila. Snad ji neto...

Unesli ji. Je na ambasádě, jako rukojmí. Kdyby Max dělal nějaké problémy.

Jak to všechno víš?

Mám tam tajný kontakt.

Číšník donesl kávu a jakoby mimochodem postavil na stůl i talířek s koláčky. Prý kdyby si to rozmysleli, můžou si dát. Sofie se na něj zamračila tak zle, že ho zase sebral a rychle odešel.

Začali pak probírat co ví. Matěj měl informace, že existuje spiknutí jistých vysoce postavených úředníků a generálů z Dobroviny i Bjornhajmu. Jejich cílem bylo vyvořit chaos, bezvládní, pocit ohrožení a v nepřehledné situaci převzít moc. Samozřejmě nechtěli spolu skutečně válčit. To přenechají prostému lidu, ve kterém opět vzklíčí stará nenávist. Až to zajde příliš daleko a lid je bude prosit, aby válka skončila, oni budou ti umírnění moudří vladaři, kteří budou krotit vášně a na nekonečných konferencích se dohadovat o tom, že se někdy příště dohodnou. To již ale budou mít obě země pevně v rukou. Aby plán vyšel, musí začít koordinovanou akcí na odstranění současných vůdců. Za Bjornhajm to byl Císař a část jeho nejbližších. Dobrovina je republika, takže tam měli parlament. Cílit jakéhokoliv politika by nepřineslo žádný výsledek, protože lidi stejně politiky nesnášeli. Cílem musel být symbol. Něco, nebo někdo, za kým lidi stojí, ke komu vzhlíží. Někdo, kdo jim přináší radost a pocit, že jsou lepší než ve skutečnosti jsou. Sofie už tušila, kdo by takovým symbolem mohl být. Od Maxe věděla, že se chystají zabít Císaře ve čtvrtek v opeře. Bude tam na představení Černá holubice, kde vystoupí světoznámá pěvkyně Laduna di Plava z Dobroviny. Jejich národní poklad. Podělila se o své myšlenky s Matějem a ten bouchl pěstí do stolu, až ostatní hosté nadskočili. Pak už tiše povídá.

No jasně. Že mě to nenapadlo samotného. Ted' už to do sebe všechno zapadá. Skvělá dedukce.

Sofie se začervenala. Zatím všechno vycházelo. Už si tykali, ted' si jí i váží. Je na čase podniknout první krok. Chytila ho za ruku, kterou nechal ležet na stole a se zoufalým výrazem ve tváři k němu vzhlédla.

Co ted' budeme dělat? Jsme jen sami dva, proti tak obrovskému spiknutí. Máme vůbec nějakou šanci, jak tomu zabránit?

Musíme mít. Osud světa záleží na nás!

Matěj ani nevěděl jak, a už ji taky držel oběma rukama.

Jen ty a já. Tak sami, tak opuštění.

Oba se opřeli lokty o stůl a nahnuli se k sobě.

Spolu to zvládneme. Mám plán.

Už se skoro dotýkali čely. Sofiiny oči se leskly.

S mužem jako ty mám pocit, že dokážu cokoliv.

Celá kavárna ani nedýchala.

Se ženou jako ty se i nemožné stává skutkem.

Sofie naklonila hlavu trochu na stranu a zavřela oči.

U vedlejšího stolku na ně ukázala malá holčička lžičkou špinavou od nedojedeného zákusku a do napjatého ticha nahlas pronesla.

Mamí, oni se budou líbat?

Všechny hlavy se otočily k oslovené mamince. Ta však pohotově odpověděla.

Ne, Moničko. A dojez ten dortík.

Následovalo několik minut trapného ticha, kdy se Sofie s Matějem tvářili, že tam nejsou, usrkávajíc své kafe a všichni ostatní se tvářili, jako že tam sice jsou, ale právě přišli. Ticho přerušila až lžička upuštěná na zem malou Moničkou. Jako startovací výstřel spustila hlasitý hovor u všech stolů. Zaniklo v něm následné popotahování a matčino peskování.

Sofie se vrátila k původnímu tématu.

Jaký máš plán?

Předpokládám, že do spiknutí je zapojeno jen několik málo lidí z okolí Cisaře. Když zjistíme, kdo to je, můžeme ho varovat.

Ale jak to chceš zjistit?

Musíme sledovat ambasádu. Máme dva dny. Snad něco odhalíme. A taky infiltrujeme operu.

Vždycky hledají kulisáky a uklízečky.

Cs, uklízečka.

Za vlast!

No jo, pořád. Poslyš, ale nějak mi to přestává dávat smysl. Jak chtějí zároveň zabít Cisaře i tu vaši pěvkyni, aby to rozpoutalo nenávisť mezi národy?

Určitě to mají nějak vymyšlené. To musíme taky zjistit. A hlavně to překazit.

Tak jdem na to. Zaplat, zlato!

Před městskou operou se tísnil hlouček lidí. Měli transparenty a jeden i troubu do které mluvil. Šlo o stávkou kulisáků kvůli nevyhovujícím pracovním podmínkám. Nenápadně kolem nich proklouzli a z vrátnice je velice milý vrátný nasměroval do druhého patra na personální oddělení. Celé oddělení tvořila jedna malá místnost, ve které seděl malý pán s ulízanými vlasy. Když se dozvěděl, že má Matěj zájem o práci kulisáka, vyskočil radostí skoro až ke stropu. Ale Sofii zklamal. Stavby uklízeček měli plné.

A nemáte tam něco jiného?

Bohužel. Volné jsou jen místa kulisáků. Ale tam bereme výhradně muže.

Proč?

Nemůžeme ženy nutit nosit těžké předměty. Jednak by je neunesly a jednak je na to zákon.

Tak neunesly?

Sofie chytila židli, na které pán seděl a zvedla ji i s ním nad hlavu.

Kam to chcete pane řediteli?

Prosím na zem. Nevěděl jsem, že jste z cirkusu. Pokud nám podepíšete, že to je na vlastní nebezpečí, můžete nastoupit třeba hned.

Kde to mám podepsat?

Když byly vyřízeny formality, dostali kartičky zaměstnance a šli se seznámit s prostředím. Jejich práce oficiálně začínala až v šest večer, ale bylo v podstatě jedno, jestli tam byli celý den. Nikdo je nevyháněl. Opera tvořila svět sama pro sebe. Svět, kde vám kolikrát stačilo jen tak být. Mnoho zaměstnanců trávilo své volno v budově, aby jim nic neuniklo. Potkávali nejrůznější postavičky, od opraváře s jednou nohou, přes šatnářku, která krmila salátem živou husu, až po houf baletek,

sbírajících mezi sedadly odpadky za ladného tance. Minuli i jedny dveře, před kterými stáli bodyguardi. Bodle vizitek zaměstnanci ministerstva vnitra. Uvnitř se zřejmě domlouval čtvrtek. Probírala se všechna bezpečnostní opatření a rozvrh toho, kdo kde bude sedět. Zaslechli něco o lóži 9, než k nim jeden z bodyguardů vykročil a naznačil jim, že mají pokračovat. Zamířili tedy chodbou do zákulisí. Chodba byla dlouhá a prázdná. Sofie využila příležitosti.

Jak jsi dělal ten chvat u Ortegů?

Myslíš tenhle? Matěj jí zkroutil ruku za zády a přitiskl čelem ke stěně.

Ne, ten druhý.

Jaký druhý? Pustil ji.

Přece tenhle. Tentokrát přitiskla ke stěně Sofie jeho, ale zády a nalepila se na něj.

Jo, ten je lepší. Uznal Matěj a vzal ji kolem pasu.

No vidíš, jak nám to jde. A jak to pokračuje dál?

Ted' bych ti normálně stisknul určité tlakové body a upadla bys do bezvědomí.

No to bych teda vážně chtěla vidět. Řekla Sofie a dala mu ruce kolem krku.

Matěj ji dlouze a vášnivě políbil a ona zavřela oči. Kdyby to trvalo ještě o chvíli déle, skutečně by asi ztratila vědomí.

Vyrušily je silící hlasy. Někdo taky mířil dozadu za jeviště. Rychle přiběhli ke dveřím a vešli do rozlehlé tmavé místnosti, která byla tak vysoká, že nebyl vidět strop. Tedy spíš nebyl vidět proto, že pod ním visela šílená změť provazů a visutých plošin. Za jevištěm nikdo nebyl, protože většina kulisáků postávala venku a ten zbytek měl přestávku. Vzápětí se ale za nimi dveřmi nahrnulo asi deset dohadujících se chlapů. Stávka zřejmě skončila. Sofie s Matějem se k nim přidali a seznámili se. Zejména o Sofii byl veliký zájem, protože před ní tam žena ještě nikdy nepracovala. Nakonec ji vyhecovali a ona zvedla nejtlustšího z nich na laně přes kladku do výšky několika metrů. V nejvyšším bodě si navíc dotýčný mohutně prdnu, takže z toho bylo opravdu veliké veselí. Sofie pak nenápadně mezi řečí sondovala, kde jsou šatny umělců, aby tam omylem nevlezla, když se bude Laduna převlíkat. Dozvěděla se, že slavná umělkyně přijíždí až zítra. Ale její kočka prý dorazila už před několika dny. Ha! Kočka! S Matějem na sebe významně koukli. Údajně to měl být nějaký vzácný druh, takže s ní přijeli i dva ošetřovatelé. Bude předána Císaři před zhlédnutím operního představení jako dar. Ted' už na sebe Sofie s Matějem nejen koukali, ale usmívali se a významně příkyvovali.

Pomaloučku jim začínala směna. Do zákulisí se stavil scénograf a přesně jim popsal co a kdy mají na jeviště nosit. Dvěma nováčkům dával nejdřív lehké úkoly, ale když viděl, jak jim to jde, zapojil je do představení naplno. Dnes se hrál Prodaný dědek. Byla to parodie nějakého staršího kousku, který Sofie neznala, s aktuálním sociálním přesahem. Zhruba v polovině hry hlavní postava utíká od nové rodiny, kam ji prodali, a ztrácí se v temném lese. Opona padla a kulisáci museli rychle postavit les. Poslední strom, který Sofie nesla, ale ne a ne zůstat stát. Pořád padal, takže ho musela přidržovat a když se opona zvedla, rychle se schovala za něj. Další dlouhé minuty musela v podřepu sledovat, jak se její kolegové pochechtávají a ukazují si na ni. Dědek mezitím odehrál svou etudu a zakončil ji slovy:

Kéž rána se dožiji a žádný vlk či liška podšitá neobjeví se znenadání.

V té chvíli se Sofii papírová kulisa stromku vysmekla a rozpleskla se před ní na zemi. Sál ztichl a pozoroval novou skrčenou postavičku. Nenapadlo ji říct nic jiného než "ňaf". Opona šla dolů a sál se válel smíchy. Její kolegové samozřejmě taky.

To je dobrý, to tam přidáme. Vykřikoval režisér, který vzápětí přiběhl do zákulisí.

Ale příště vás namaskujeme jako lišku.

To nepůjde. Já nejsem herec. Chystám tu kulisy.

Prdlačky. Každý dělá to, co je potřeba. A zítra máte tuhle roli. Ukážu vám potom, kde je maskérna.

Představení se dohrálo už bez dalších nečekaných událostí a na závěrečné klanění vystrkali i Sofii. Pak ji vzal režisér do jiného křídla opery, kde byly šatny herců a ukázal, kam má zítra přijít, aby jí oblékli kostým. Když opět s Matějem osaměli, shodli se, že se to vlastně hodí, protože až budou hledat tu kočku, aspoň budou mít krytí co tam dělají. Plán byl jasný. Najdou démonický dárek, Matěj ho zneškodní a celá konspirace se tím rozpadne.

Ale jak zjistíme, kdo je do toho všechno zapleten?

No, to bude problém.

A co kdybychom tu kočku vyměnili a pak až dojde k předání, sledovali, kdo začne panikařit?

Teda Sofie, zase máš dobrý nápad. Ale nejdřív musíme zjistit jak vypadá. Každý škvav totiž v kočičí podobě vypadá trochu jinak.

Byl už pozdní večer a v opeře se pomalu zavíralo. Všichni už šli domů, kromě těch co tam bydleli a nočního vrátného.

Tak šup šup, hrdličky. Tady nemůžete zůstat. Vyhnal se smíchem Sofii s Matějem ze dveří. Vydali se pomalu setmělým městem.

Máš kde spát? Zeptala se Sofie.

Matěj chtěl automaticky odpovědět, že spát nepotřebuje, že v noci hlídá ambasádu, ale včas se zarazil.

Nemám. Nevíš o něčem?

Nó, můžeš přespat u mě. Ale né aby sis něco myslel. Zahrozila mu prstem.

Já si vůbec nic nemyslím. Usmál se Matěj.

Odešli spolu ruku v ruce směrem k Sofiině bytu na Příčné ulici.

Kousek za nimi se vznášelo světýlko. Nejdřív to vypadalo, že je bude následovat, ale pak zakroužilo a zamířilo k dobrovinské ambasádě.

Kapitola 12 – žerty stranou

Ten samý den, ale mnohem dříve v nemocnici v Mano, dovezli Maxe na vozíčku do vedlejšího pokoje, kde ležel jeho Mistr. Přes celou tvář a čelo měl hluboký šrám namazaný nějakou odpornou masťou a byl za ruce přivázaný k posteli. Aby masť správně působila, musel mít obličej v absolutním klidu, takže nemohl ani pořádně mluvit. Naštěstí mohli pokračovat v telepatické komunikaci, i když sestřičkám bylo trochu divné, proč jen tak mlčky sedí a dívají se na sebe. Občas se nějaká přišla zeptat, jestli něco nepotřebují. Max vždy odpověděl že ne, a zase se upřeně zadíval na Mistra.

Takže Maxi, mluvil jsem se Ši Fueem a potřebujem ty perly.

Vy nevíte, co jsem si kvůli nim vytrpěl. Přece se jich teď jen tak nevzdám. Na co je potřebujete? Významně nám pomohou lokalizovat umístění nového průniku. Ale potřebujeme jich víc. Aspoň sedm. Nevíš kde by se daly sehnat další?

Náhodou vím.

Cena nehraje roli. Zaplatíme dvojnásobek aktuální tržní.

Obávám se, že s vlastníkem je těžká domluva. Ale udělám co budu moci. Hned jak se dostanu do Kamaly.

A jak se cítíš?

Nic moc.

Vzpomeň si na výcvik zrychlené regenerace.

Jenže škrábance na ruce a zlomená žebra, to je trochu rozdíl.

To je rozdíl jen ve tvé hlavě.

A proč se nezregenerujete vy?

Říkal jsem ti, že na démonickou magii nestačím. Škrábl mě démon, ze kterého magie přímo prýštila.

No a mě ten samý praštil palicí.

Ale to byla moje palice. Na té nic magického nebylo. Nevymlouvej se a mazej regenerovat.

Dobře Mistře.

Max se nechal odtlačit zpátky do svého pokoje a přesunul se na postel. Vzpomínal jak to tenkrát na tréninku dělali. Ano, měl celkově zlepšené hojení ran, takže býval zpět v akci trochu rychleji než ostatní, ale to se dělo tak nějak samo od sebe. Sám do toho procesu nikdy aktivně nezasahoval. Věřil, že jeho tělo ví co dělá. Snažit se vědomně zrychlit srůstání kostí, to pro něj bylo nepředstavitelné. Rozhodl se, že si aspoň zkusí trochu prokrvit nohy, aby mohl chodit. Jen co zavřel oči, otevřely se dveře a dovnitř vešla sestra s telegramem od Sofie. Max byl nedočkavý novinek a hned se na něj vrhnul. Jak se ale propracovával textem, čím dál více mu mrznul úsměv na rtech. Když se dostal k únosu Kris, svalil se na záda a zíral do stropu. Pak kontaktoval Mistra.

Ano?

Co mám udělat, abych opustil tělo a vypravil se do Kamaly jako duch?

Takže jsi změnil názor?

Musím tam hned něco zařídit.

Mistr mu popsal postup. Jak vyvolat bludičku, jak jí zadávat elementární příkazy, co dělat když neposlouchá a tak. Doposud nebyl zcela přesvědčen, že se někde v něm ukrývá, ale když se držel instrukcí, najednou ucítil zvláštní zašimrání a bludička mu vyletěla z nosu.

Nejdřív zběsile kroužila po místnosti, ale když jí dal příkaz, zastavila se metr od něj a v klidu se vznášela. Zkusil ji navigovat po pokoji. Jeho povely plnila pomalu ale přesně. Nezdálo se, že by jí nějak vadilo, že je ovládána, ale taky nevypadala, že je z toho kdovíjak nadšená. Zkusil i neurčité příkazy, vyžadující vlastní rozhodnutí. Například leť do libovolného rohu. Bludička zamířila neomylně do rohu naproti němu vpravo. Zřejmě byla pravičák.

Celá filozofie opuštění vlastního těla mu nebyla úplně po chuti. Až moc se to podobalo zakázané technice, kterou připoutával pan Franc duchy svých předků do uren. Rozdíl byl v tom, že on bude připoután k bludičce a bude se tak moct pohybovat pomocí ní. A samozřejmě tu byl ještě drobný rozdíl, že zůstane naživu. Normálně by do toho nikdy nešel. Ale Kris potřebuje zachránit. A pro ni by pravděpodobně položil i život. Tedy vlastně o tom takto detailně ještě nepřemýšlel. Pokud bude jen malá šance ji zachránit a život nepoložit, tak jí dá určitě přednost. Ať tak, či tak, byl odhodlán.

Dal bludičce pokyn, aby mu pomohla oddělit duchovní tělo od fyzického. Zavřel oči a zatnul zuby. Když se po minutě nic nedělo, znovu je otevřel. Zjistil, že se vznáší u stropu místnosti a zpanikařil. Začal divoce mávat rukama a to ho otočilo směrem k zemi. Pod ním, na nemocničním lůžku, ležel Max. Vypadal jako když jen spí. Také se pod ním vznášela bludička, kterou teď viděl v úplně jiném světle. Měla složitou vnitřní strukturu a sršela na všechny strany drobné výboje. Ale byly to spíš její smysly. Něco jako tykadla, kterými si ohmatávala svět kolem sebe. S Maxem u stropu byla spojena úzkým svazkem světla. Trochu se uklidnil a zkusil se pohybovat. Šlo to ztěžka, protože se mu do toho pletly návyky z fyzického světa. Jako duch nemusíte kráčet, stát vzpřímeně, chytat věci rukama a vůbec na vás nepůsobí zemská přitažlivost. Veškerý pohyb musíte řídit svou zkoncentrovanou vůlí. Když si to uvědomil, svěsil ruce a nohy volně do prostoru a najednou to bylo snadné. Plul po místnosti jako říditelná mýdlová bublina. Za chvíli si to začal i užívat. Výhled mu kazil jen bezvládně ležící Max na posteli. Už o něm uvažoval jako o tom druhém. Přitom to byl on sám. Existence mimo tělo byla svůdná. Co by se stalo, kdyby takhle zůstal? Žádné bolesti, žádné starosti, žádné nebezpečí. Ale ani žádné skutečné prožitky, žádná láska, žádná Kris! Málem zapomněl, proč to vlastně dělá. Tak co bylo další na seznamu? Průchod zdi.

Jako duch mohl věci kolem sebe rozdělit do dvou kategorií. Na ty co chtěl vnímat jako hmotné, a na ty ostatní. Při průchodu zdi bylo bezpodmínečně nutné, aby zeď zařadil do kategorie nehmotné.

Přenesl se ke zdi, ze všech sil myslel na to, že před ním nic není a pohnul se dopředu. Do zdi skutečně částečně vstoupil, ale připadal si, jako by se brodil bahnem. A to bahno navíc, jakoby tuhlo. Omyl, nebylo to bahno, ale beton. Najednou se nemohl pohnout vůbec. Už málem zpanikařil, když tu k němu sama od sebe přiletěla bludička a beton kolem něj se začal rozpouštět, až zmizel docela. Při pohybu dále cítil jen něco jak závan lehkého větříku. Zastavil se na druhé straně zdi, v mistrově pokoji. Ten na něj nadšeně zíral a tleskal nohama, protože ruce měl stále přivázané. I Max byl na sebe hrdý. Tohle prý trénují ti nejlepší nejméně dva roky. Pro velký úspěch se rovnou vrhnul na třetí finální krok, což je hýbání s předměty. Kupodivu s tím bylo problémů nejméně, protože stačilo svět vnímat zase jako normálně. Posouval po stole mistrův hrnek až k okraji. Když pak hrnek spadnul, chytil ho. Ale to neměl dělat. Okamžitě s celým jeho duchovním tělem zacloumala obrovská síla a společně s hrnkem dopadl na tvrdou zem. Na něj sice gravitace nepůsobila, ale na ostatní předměty ano. A on byl jen nějaký nehmotný obláček kouře. Mohl s menšími věcmi posouvat, když se urputně soustředil, ale držet něco trvale ve vzduchu, to bylo nad jeho síly. Mistr mu řekl, že to bude časem lepší, ale nějak si to po tom selhání nedokázal představit. Zatím se tedy musel spokojit s posouváním. Snad se to bude k něčemu hodit.

Když měl všechno vyzkoušené, na nic nečekal, a vyrazil přímo skrz zeď na jih. Byl ve druhém patře, takže se pro lepší pocit snesl níž, aby kopíroval úroveň ulice.

Najednou začal zpomalovat, až se zastavil úplně a ani s vypětím všech sil se nemohl pohnout dále. Ohlédl se a spatřil tenké napnuté vlákno, táhnoucí se zpět do druhého patra budovy za ním. No jasně, zapomněl na bludičku. To ona ho nese. Nemůže se od ní vzdálit příliš daleko. Zavolal ji a počkal až přiletí. Vydal jí příkaz, ať ho sleduje a opět zamířil směrem na jih. Už to šlo. Pohyboval se zhruba rychlostí běžícího člověka. Zkusil to i rychleji, ale víc zrychlit se mu nepovedlo. Vzpomněl si, že mu mistr říkal, že duch se dokáže pohybovat jen tak rychle, jako dokázal, když byl naživu. S takovou ale do Kamaly poletí celý den. Tak moment. Co kdyby skutečně letěl? Zahnul na letiště.

Prošel halou, ve které si ho nikdo nevšímal, a na rozjezdové dráze vystoupal po schůdkách na první vzducholod', která za chvíli startovala. Pro jistotu se chytil zábradlí a sledoval jak se rozjíždí. Z počátku to šlo dobře. Ale když nabrali plnou rychlost, zábradlí mu proklouzlo mezi prsty a on prosvístěl dozadu vrtulí, u které měl co dělat, aby ji bral jako nehmotnou. Zůstal stát na místě ve vzduchu, zatímco vzducholod' mizela v dálce. A sakra. Takhle to asi nepůjde. Vracel se zpět na letiště a přemýšlel, jestli by si nemohl vlézt do nějaké bedny a celou cestu se soustředit na to, že je reálná a že v ní je zavřený. Náhle ho upoutal nějaký podivný třpyt. Zadíval se pozorně a zjistil, že na dráze je ještě jedna vzducholod'. Tedy spíše obrys vzducholodi. Když přilétl blíže, vyvalil oči. Ve slunečních paprscích se blyštěla Stříbřenka. Respektive její duch. Postavil se na její palubu, chytil se zábradlí, pohládl trup a vše pro něj bylo pevné. Na tom by se už letět dalo.

Podívejme, jestlipak to není Max. Ozvalo se mu za zády.

Otočil se a spráskl ruce. Za ním stál Žán Luk, přesně takový, jak si ho pamatoval naposledy.

To snad není pravda. Víte kapitáne, že vy jste přesně ten a asi jediný, kdo mi teď může pomoci? Lítá vaše loď?

Samozřejmě, Stříbřenka je v dokonalém stavu. Kam si račte přát?

Cesta do Kamaly jim utekla jako nic. Max zjistil, že tahle loď je mnohem rychlejší, než takzvané zaživa, kdy musela při letu dodržovat bezpečnostní předpisy. Teď mohla letět naplno, co jí konstrukce dovolovala a byla to tedy pořádná rychlost. Za dvě hodiny už viděl tři charakteristické kopce, které Kamalu kryjí ze severu a když je přelétli, byl doma. Poprosil kapitána, aby na něj počkal na letišti. Ten by se ale od své lodi stejně nikdy neodloučil. Slíbil mu, že tam na něj počká do večera, ale pak opět poletí do Mano. Kapitán se ještě nerozhodl, co se svou novou existencí podnikne, a tak se držel původního rozpisu služeb. Prý létal na linkové trati Kamala – Mano už několik dní, i když doposud bez pasažérů.

Než Max odešel, zeptal se ho Žán Luk, jestli se přijde proletět i slečna Sofie. Max mu nechtěl lhát a tak řekl, že v nejbližší době určitě ne. Ale že jednou možná ano. Když procházel halou, všiml si, že ho mívá směrem na plochu průhledná postava. Dotkl se prsty klobouku a postava mu pokynula. Měla dokonce průhledný kufř. Žán Luk tedy bude mít na zpáteční cestě přece jen nějaké pasažéry.

První místo, kam Max zamířil, byl jeho byt. Se schody se neobtěžoval. Vylétl rovnou z ulice nahoru a vstoupil dovnitř oknem. Měl jeden větší pokoj, malou ložnici a kuchyňku. Pokoj jevil stopy zápasu. Převržené křeslo, shrnutý koberec, stržené závěsy z nichž jeden chyběl. Tak ji zřejmě odnesli. Ach jo, Kris, proč jsi sem jen chodila? V popelníku byl doutník, který nebyl jeho. Dobrovinská značka. Vedle něj ležela zápalka přelomená napůl. Max se pokusil zbystřit smysly, ale zjistil, že to v téhle formě nejde. Chvilku přemýšlel, jestli má jít postrašit Marka a rozhodl se, že malý žertík neuškodí. Opatrně prošel svými dveřmi na chodbu domu. Nikde nikdo. Venku už se stmívalo, takže i uvnitř domu byla tma. Jen u schodiště hořela plynová lampa, kterou každý večer

zapínal domovník. Opatrně se plížil k Markovým dveřím. Plížil sice není úplně to správné slovo, ale pomalu letěl nezní tak dramaticky. Plán byl zalomcovat klikou a když Marek vykoukne ven, dělat, že tam nikdo není. Pomalu vztáhl ruku ke klíče a maximálně se soustředil na její hmotu. Ještě než se jí však dotkl, dveře se otevřely dokořán a do chodby vyběhli s hrozným řevem dva démoni. Max leknutím zaječel a vylétl jako blesk skrz okno ven z baráku. Marek se synem si sundali masky a podívali se na sebe.

Je tu nějaký průvan. Jdem si hrát radši dovnitř.

Už za letu skrz okno si Max uvědomil, že to byly jen masky. Své strašení ale zatím odložil, protože venku něco zahlédl. Na protější ulici stál kluk, který se snažil vypadat nenápadně. Stejně jako jiní lidé okamžitě v davu odhalí například někoho se zrzavými vlasy, nebo v extravagantním oblečení, Max na první pohled odhalil toho, kdo chtěl působit nenápadně, bez ohledu na to, jak moc v tom byl dobrý. A tenhle kluk v tom navíc ani moc dobrý nebyl. Stál u výlohy a sledoval v jejím odrazu vchod do protějšího domu. Občas i otočil hlavu a podíval se přímo, jestli někdo nejde. Mohlo by to teoreticky i fungovat, kdyby v té výloze bylo něco zajímavého. Třeba hračky. Ale nebylo v ní nic.

Matně si vzpomínal, že toho kluka znal. Byl to člen gangu Čoko Loko. Žil na ulici, občas něco ukradl a zřejmě ho v životě nečekalo nic dobrého. Max ho párkrát chytil, když utíkal s kradenou kabelkou a pokusil se mu promluvit do duše. Narážel ale vždy na zeď nepochopení. Proč teď stojí před jeho domem a sleduje vchod? No jasně! Hlídá až se Max vrátí, aby to zatepla běžel prásknout těm, co mu prohledali byt. Tak na tebe si posvítíme chlapečku. Max slétl až k němu. Kluk byl vážně nervózní. Pořád sebou trhal, když šel někdo okolo. Co by tak teď bylo nejlepší udělat? Když ho jen vystraší, kluk uteče. Nejlepší by asi bylo ukázat se mu a pak ho sledovat.

Jak známo, je pro duchy mnohem snadnější ukázat se živým v zrcadle, než přímo. Max se tedy přesunul ke vchodu do domu a soustředil myšlenky, aby byl vidět ve výloze. Když si byl jistý, že se kluk dívá, vykročil jakoby nic a vešel do domu. Hned se pak zase vrátil ven, ale už bez snahy, aby byl jeho odraz vidět. Před výlohou už nikdo nebyl. Kluk běžel kousek dále po ulici a křičel. Max nejdřív nechápal, co ho mohlo tak vyděsit. Pak mu to ale došlo. On vstoupil do domu zavřenými dveřma. Musel se smát. Přesto vyrazil za vystrašeným klukem a brzy ho našel zadýchaného stát na rohu Krouhnuté a Hobsonovy. Asi mu došlo, že by to měl hlásit a přemýšlel co řekne. Max kroužil kolem něj a pozoroval okolí. Přes cestu bylo malé náměstíčko a na něm Opera. Zrovna přicházeli diváci na večerní představení. Tady tedy chystají spiklenci atentát na Císaře. Až to vyřídí s únosci Kris, musí se sem vrátit a pořádně to tu prohledat. Málem propásnul, když se kluk rozběhl po Krouhnuté nahoru do rezidenční čtvrti. Až tam však nedoběhl. Zmizel v jednom nenápadném domě se zabedněnými okny, poté co předtím vyklepal na dveře dohodnutý kód. Max dveřmi jednoduše prolítnul. Minul dveřníka, který se zmateně rozhlížel, jakoby cítil, že kolem něj něco prošlo.

Uvnitř domu vládlo příšeří, které jako duch nevnímal, protože jeho zrak teď fungoval na úplně jiné úrovni. A právě tato jiná úroveň ho varovala, aby byl přecejen opatrnější. Na chodbách posedávali členové gangu a když letěl kolem, rozhlíželi se a mhouřili oči. Jako by byli na duchy citlivější. Za dalším rohem uviděl těžce hlídáný vchod, kde musel sídlit boss. Kluk, kterého sledoval, tam uvázl a snažil se přesvědčit dva hromotluky, aby ho pustili dovnitř. Složení gangu se zjevně změnilo. Když s nimi měl Max před pár lety co do činění, byli v něm hlavně žebráci a bezdomovci. Žádné trénované gorily, jako tihle. Teď to tady dole vypadalo jako kasárna malé soukromé armády. Vždyť oni měli i něco jako uniformy.

Kluk konečně přesvědčil jednoho strážného, aby se šel zeptat dovnitř a když se vrátil, pustili ho dále. Max se vydal za ním. A zase ty pohledy, když letěl kolem hlídačů. Jeden dokonce máchl rukou skrz něj. Místnost do které vklouznul byla plná lidí. Většina měla uniformy a podle jakýchsi nášivek to byla vyšší šarže. Skláněli se nad mapami, rozloženými po stolech a zjevně cosi plánovali.

Kluk došel k jednomu muži, který ho zamračeně vyslechl a pak vstal a sám došel ke stolu až úplně vzadu, kde se sklonil k ženě s páskou přes oko. Angela. Tak je to přece jen pravda, povzdech si Max. Zaslechl, že v Čoko Loko se změnilo vedení, že ho převzala jakási žena. Tak krutá a bezohledná, že se jí nikdo neodvážil vzdorovat. Seděla vzpřímeně, ruce položené na stole a jako orel sledovala okolí. Jednooký orel. Občas se naklonila, aby lépe slyšela, co jí chce někdo říct. Tentokrát však po vyslechnutí novinky vstala a zvedla ruku. Hovor rázem utichl.

*Ptáček se vrátil do hnízda. Ukázal se náš detektiv.
Madam, okamžitě vyrazíme. Předstoupil jeden z velitelů.
To nebude třeba.*

Rozhlédla se pomalu po místnosti a přitom zvedla ruce s potetovanými dlaněmi. Max ji znal. Před mnoha lety se setkali. Vyšetřoval tehdy vraždu a ukázalo se, že ji spáchala nájemná vražedkyně jménem Angela. Utekla mu docela snadno, díky nějakému kouzlu, o kterých tehdy neměl ani tušení a pak se mu ještě vysmála. Teď tleskla rukama a místností se rozeběhla viditelná vlna vzduchu. Ostatními procházela jakoby nic, ale když dorazila k němu, strhla ho sebou. Narazil do zdi a najednou si připadal až příliš hmotný.

Támhle je! Lapač, rychle.

Max se vzpamatoval a zjistil, že ho všichni vidí. Pokusil se projít zdí, ale kladla mu odpor. S velkou námahou do ní strčil ruku, když po něm jeden ze strážců cosi hodil. Přistálo to na zemi před ním. Byl to malý disk, který rotoval velikou rychlostí. Náhle ucítil, jak ho táhne neznámá síla směrem k disku. Nemohl se jí bránit, protože se nebylo čeho chytit. Jen marně mával rukama před sebou. Potupně, věda si své bezmoci, byl vtažen nad disk a zůstal tam viset. Madam spolu s ostatními přistoupili blíž a zvědavě si ho prohlíželi.

*Copak to tu máme? Duch? Ty jsi samé překvapení, Maxi.
Co po mně chceš, Angelo?
Já? To ty ses mi sem vkradl. Ale k věci. Jisté kruhy za tebe vypsaly velkou odměnu. Živého, či mrtvého. Za živého je víc. Ale teď opravdu nevím, co z toho se na tebe vztahuje.
Zasmála se.*

Max mlčel. Pozoroval tváře kolem. Většina se mračila, nebo se tvářila posměšně. Jak ho mohli chytit? Tohle teda Mistrovi pěkně vytmaví, až ho uvidí. Pokusil se ho kontaktovat, ale myšlenky se mu taky točily v kruhu a nemohl se pořádně soustředit.

*No tak?
Co no tak?
Jsi živý nebo mrtvý?
A záleží na tom?
Chci to vědět.
Odpověď za odpověď.*

Angela se zase zasmála. Hra jí očividně přišla zábavná.

*Co by zajímalo tebe?
Kde je Kris?
Ta tvoje čubka? Na ambasádě, kde jinde.
Dobře, jsem živý.
Angela pokývala hlavou. Max to ještě zkusil.
Víte proč mě chtějí?*

*To nás nezajímá. Platí dobře.
Chtějí zabít Císaře.*

Místností se rozeběhl tichý šepot. Vražedkyně si ho prohlížela s vážnou tváří.

*I kdyby to byla pravda, proč myslíš, že nám na Císaři záleží?
Když ho zabijou, bude válka s Dobrovinou.
No a? Rozhlídni se. Jsme připraveni.
Jenže teď nesmí být válka mezi lidmi. Démoni otvírají novou bránu.*

Bylo to, jako by do místnosti hodil pomyslný granát. Všichni začali mluvit najednou. Viděl výrazy děsu, paniky, křečovité úsměvy těch co tomu odmítali uvěřit a ještě něco viděl. Vztekly záblesk v očích Madam Angely. Otočila se ke svým mužům, tleskla rukama a zakřičela.

Ticho. Je to lež. Jen se nás snaží vystrašit.

Max chtěl něco říct, ale runy na Angelině ruce zazářily a on zjistil, že se jeho vězení stalo zvukotěsné. Viděl jen jak se zděšení z tváří vojáků pomalu vytrácí a jejich vůdkyně jim udílí pokyny. Pak někdo zvedl disk, který ho poutal a naložil ho na voziček. Už zase slyšel. Podle všeho ho měli odvézt na ambasádu, aby si převzali odměnu. Voziček táhl nějaký mladý voják a vzadu šli ještě dva ozbrojenci. K Maxovu překvapení nemířili ven, ale do sklepa. Tam krátce promluvili s dolní stráží a ta odemkla veliké dveře. Vešli do dlouhé osvětlené chodby. Max byl v šoku. Gang měl pod městem vykopané tunely. Míjeli různé odbočky, ale mířili stále jedním směrem. K dobrovinské ambasádě. Takže tunely vedou až tam? Ta konspirace je větší a připravenější, než se Max odvažoval pomyslet. Podíval se dolů. Disk se stále točil a držel ho v úzkém prostoru nad sebou. Co to vůbec je? Nikdy neslyšel o nějakém zařízení na chytání duchů. Možná nějaká zaklínadla, ale ne nic takhle mechanického. Zařízení sestávalo ze dvou částí. Spodní stála pevně a horní se točila velikou rychlostí. Na spodní byl nějaký nápis a tlačítka. Otočil se hlavou dolů, aby si ho mohl přečíst. Voják vzadu na něj zavolal.

Hej ty, co to děláš?

Vozík se zastavil, protože mladík co ho táhl si myslel, že volají na něj.

*Já?
Ne, on.*

Přišli až k Maxovi, který visel hlavou dolů a tvářil se překvapeně.

Nějak se vám to porouchalo, pánové.

Všichni tři se sklonili a dohadovali se nad tlačítka s runovými nápisy, kterým nerozuměli. Max se zapojil do debaty a postupně je přesvědčil, že mají zmáčknout to úplně na kraji, s nápisem: otočit ducha, který jim přeložil. Když ho zmáčkli, disk se zastavil a Max vyrazil směrem vzhůru skrz strop tunelu, nejrychleji jak mohl. Pod ním zůstali strážci jako opaření. Přemýšleli, kdo z nich tohle řekne Madam.

Max prolétl dlažbou na ulici a pro jistotu vystoupal ještě kousek výš. Kdyby měl tělo, tak by mu srdce bušilo adrenalinem. Ale neměl a tak se jen klidně vznášel. Byla už tma a pod ním prošli nějakí milenci. Nechtěně zaslechl kousek rozhovoru a zjistil, že je to Sofie. Nejprve se vydal za ní, ale pak si uvědomil, že by to bylo hodně nezdvořilé. Raději zamířil na průzkum ambasády. Za Sofií se staví zítra.

Kapitola 13 – V jámě lvové

V rezidenční čtvrti na severu Kamaly bylo kromě domů nejbohatšího procenta obyvatel i již zmíněné dobrovinské velvyslanectví. Sice na okraji čtvrti, ale stále mezi vyvolenými. Max spěchal. Věděl, že Madam pošle alespoň posla, který jim řekne, že je ve městě a že je duch. Doufal ale, že vojáci, kterým utekl, se budou zdráhat ohlásit své selhání, a tak tam snad bude dřív a nečekán. Kris musí být tam. Věřil tomu. Vzpomněl si na ten sen. Nebyl to jen sen. Ona ho nějak přivolala. Z okna byl vidět hrad Ortegy a úhel, ze kterého byl vidět, odpovídal umístění velvyslanectví. Bylo chvíli po půlnoci, když dorazil k brance a zastavil se. Tak schválně, jestli mají nějaký alarm na duchy. Proplul skrz mřížoví a vůbec nic se nestalo. Co ho to jen napadlo. Rychle přelétl rozlehlou zahradu a vznesl se do prvního patra.

V několika oknech se svítilo. V jednom hrálo služebnictvo karty, ve druhém si nějaký starší pán četl v pohodlném křesle u krbu a ve třetím byla šatna, kde se skupina vojáků oblíkala do výstroje. Kam asi jdou?

Ve čtvrtém svítila jen slabá lampička. Vlétl dovnitř. Nejdřív nikoho neviděl, ale pak zaslechl tichý pláč. Na druhé straně pokoje někdo seděl u stěny. Když se přiblížil, poznal Kris. Kdyby měl v hrudi srdce, stáhlo by se mu úzkostí a pak zlostí. Kris měla na tváři modřiny a byla připoutaná k ústřednímu topení. Zřejmě se jim pokusila utéct. Max se tak rozzuřil, že probudil bludičku, která byla od jeho chycení do pasti v nějaké letargii. Rozzářila se tak, že osvítila celý pokoj. Kris zvedla hlavu a snažila se zastínit oči nepřipoutanou rukou.

Co se to děje? Kdo je to?

Neboj se, Kris. To jsem já.

Ach Maxi. Myslela jsem, že už tě neuvídím. Byla jsem u tebe doma a byli tam ti dva muži. A pak ...
Kris se rozbřečela.

Muselo to být hrozné, ale už jsem tady. Něco vymyslím.

Proč mi svítíš do očí? Špatně tě vidím. Mohl bys mi odemknout ta pouta, prosím?

Víš, ono je to trochu komplikovanější.

Než ale mohl vysvětlit, jak komplikované to je, uslyšeli motory a skrz okno viděli jak na prostranství za ambasádou dosedá malá vzducholod'.

Půjdu se podívat, co se děje.

Maxi?

Kris koukala nevěřičně na zed', ve které zmizel Max i světlo. Nezdálo se jí to jenom?

Prostranství bylo osvětlené pochodněmi a čekala tam skupinka lidí. Vzducholod' byla jiného typu, než prve letěl on. Neměla palubu, jen malou uzavřenou gondolu umístěnou ve spodní části. Když se dotkla země, vojáci ji přivázali visícími lany ke kruhům na zemi. Na boku se otevřely dveře a dva muži z nich vysunuli na zem rovnou plošinu. Pak zašli dovnitř a za chvíli po ní sjeli s malým vozíkem. Tlačili ho směrem k ambasádě. Lépe řečeno, tlačil ho jen ten větší a silnější. Ten menší v klobouku nesl nějakou tašku. Od ambasády jim vyšel v ústrety vysoký starší muž, na jehož tváři se ve světle pochodní táhla dlouhá jizva. Max si raději držel odstup několika metrů a byl připraven rychle zmizet, kdyby si ho všimli. Brzy viděl, že to, co tlačí ten svalovec, není vozík, ale spíš nějaké lehátko. Podle tvaru pokrývky na něm dokonce někdo ležel. Muž s jizvou chtěl vědět, jak akce probíhala a menší z obou příchozích mu řekl, že dobře. Někjaký stařík prý dělal trochu problémy, ale

zvládli ho. Pak odkryli příkrývku a Max nakukoval, koho to vlastně vezou. Když ho spatřil, musel se hodně ovládat, aby nezakvílel. Na lehátku leželo jeho tělo. Takže ti dva ho našli v Mano. Ale jak? Že by odchytili poštu? Nebo mají své lidi na policii? *Nebyl jsem dost opatrný*, zoufal si Max. Z rozhovoru odposlechl, že silák se jmenuje Morgo a ten menší v klobouku Tatič. Chlap s jizvou byl nový dobrovinský velvyslanec, který zřejmě nastoupil do funkce před pár dny.

Když se ptal na Maxův stav, řekli mu, že je v nějakém bezvědomí. Poručil zavézt ho na pokoj ve druhém patře, dvoje dveře vedle Kris. Tam jeho tělo položili do postele a přišel se na něj podívat ten starší muž, kterého viděl Max oknem. Zjevně lékař. Bylo to zvláštní pozorovat, jak ho přemísťují a pak vyšetřují. Vypadal tak hloupě. Tekly mu sliny z pusy, byl rozcuchaný, ruce bezvládně rozhozené a knoflíky na pyžamu o jeden špatně zapnuté.

Jak to vypadá, doktore? Zeptal se velvyslanec. Bude mluvit?

O tom pochybuji. Zorničky nereagují. Sice dýchá, ale vše nasvědčuje tomu, že je v kómatu. Vidím tady v jeho papírech vážné zlomeniny a zranění hlavy. Kdoví, jestli se z toho ještě probere. Ale my musíme zjistit, kde je Lovec. Dobrá, můžete jít. Uděláme to jinak.

Doktor odešel a k velvyslanci se obrátil Tatič.

Přece se o něj nebudeme starat. Když je nám k ničemu, tak ho odstraním a tu holku taky. Zatím ne. Vyslechnu ho a zlikvidovat je můžeš pak. Doneste mi kajunský pepř. No vy jste šéf. Ale pokud smím říct svůj názor, je to plýtvání. Víte jak obtížně se na černém trhu shání.

Max jen vzdáleně tušil, co mu to chtějí dát. Měla by to být nějaká droga, o které kolují šílené mýty. Ale ani tohle jeho tělo neprobudí, protože v něm není. Budou zklamaní a zabijou ho. A Kris taky. Do jaké bezvýchodné situace je to oba dostal.

Velvyslanec pokračoval v rozhovoru.

Našli jste něco v jeho věcech? Ukázal na tašku co stála na stole.

Je tu pár zajímavostí. Například tady ten svícen. Podle vzoru démonická výroba.

Á, tak to pozor. Není nebezpečný?

Nemyslím. Ať to dělalo dříve co chtělo, už to není aktivní.

Aha.

Pak je tady ta krabička s tajným runovým písmem.

Žádné písmo nevidím.

Protože je tajné. Zasmál se Tatič.

Vy je vidíte?

Ano.

A co je uvnitř?

To je právě to divné. Nic.

Hm, a dál?

Rudé perly.

No vida, alespoň nějaká satisfakce. Velvyslanec si dal perly do kapsy.

Pak už jen sada nožů.

Copak je to nějaký kuchař?

Ne pane, jsou to vrhací nože. Tady Morgo říká, že dokonale vyvážené. Ale on má radši břitvy.

Každopádně bychom za ně mohli dostat docela balík.

No to si pište že balík. Pomyslel si Max a děkoval bohům, že dopis od Matěje i telegram od Sofie zničil.

Za chvilku přivezla služebná, doprovázená několika vojáky, stolec s cizokrajně vypadajícími flaštičkami. Tatič se jimi probíral a Morgo mezitím Maxe přivazoval. Na pozvednuté velvyslancovo obočí Tatič poznamenal, že přece nechtějí, aby jim tady pobíhal, až se probere. Přecejen, je to cvičený zabiják jako oni. Pak vybral dvě lahvičky a ukápnul na lžičku z obou přesně stejnou dávku. Tekutina po smíchání zasyčela, ale za chvilku se uklidnila a začala slabě zářit. Nalili to Maxovi do pusy a drželi mu ji zavřenou, dokud to nepolknul.

*Ted' máme tak dvě hodiny času. Nechám tu Morga a můžeme si třeba zahrát biliár.
Vynikající nápad.*

Než Tatič s velvyslancem odešel, zapálil si cigaretu a položil na stůl zápalku zlomenou vejpůl. Maxův duch se zamračil. V místnosti zůstal jen hromotluk Morgo a ležící tělo, které začínalo taky slabě zářit. Max zoufale hleděl na svou schránku a snažil se vzpomenout, co ví o kajunském pepři. Prý to brali těžce zranění vojáci Dobroviny, aby byli ještě schopni boje. Mohlo by to tedy mít i nějaké léčivé účinky. Ale za jakou cenu, to netušil. Zadarmo to jistě nebude. A z těch vojáků to prý už žádný neměl příležitost prozradit.

Morgo chvíli pozoroval zářící tělo, pak si vytáhl z náprsní kapsy britvu a začal se nasucho holit. Byl to fakt velký chlap. Pod vestou se mu rýsovaly svaly a každý jeho pohyb dával tušit, že stát mu v cestě, by byla osudová chyba. Inteligencí ale asi úplně neoplýval. Mozek byl ten druhý, s uhlazenými vlasy a způsoby. Ale jen navenek. *Tak Mistr jim dělal problémy? No tak ted' jim udělá pár problémů Max.* Přenesl se za Morga a napnul své duchovní síly. Podařilo se mu shodit ze židle klobouk, který tam měl odložený společně se sakem. Hromotluk ztuhnul a otočil se. Pohlédl na ležící klobouk a pak se rozhlídl.

*Je tu někdo?
Ne, řekl Max
Tak to je v pořádku.*

Morgo se sehnul pro klobouk a dal ho na původní místo. Pak se postavil a znovu otevřel britvu. Přiložil ji ke tváři a zastavil se. Pomalu mu něco docházelo. Klobouk znova spadnul ze židle. Morgo mrštil břitvou směrem k židli a vyběhl ze dveří s vyděšeným křikem. Břítva se odrazila od židle a přistála na posteli. Max jí v tom pohybu trochu pomohl, ale vybral si přitom štěstí snad do konce života. Což by ale taky nemusela být až tak dlouhá doba.

Ted' byla jeho chvíle. Sněs se nad své tělo a uvolnil spojení s bludičkou. Vtáhlo ho to dolů téměř okamžitě. Už si na tu duchařinu začínal zvykat. Z příjemné lehkosti byla najednou nepříjemná těžkost, jak na něj opět dolehly okovy gravitace. A nejhorší ho čekalo, když zase začal vnímat signály ze všech nervových zakončení. Jeho tělo nezářilo jen tak zbůhdarma. Ono přímo hořelo. V jeho žilách jakoby proudil čistý oheň. Vykřikl a skoro měl pocit, že z něj vyšlehl plamen. Vzpomněl si na britvu. Přivázanou rukou na ni tak tak dosáhl, ale měl ji. Přerázl si pouta a posadil se. Kromě toho, že ho páliho celé tělo, se mohl hýbat docela dobře. Jakoby ani neměl nic zlomeného. Překvapeně vyskočil z postele a udělal si pár dřepů. No jo. Může se hýbat. Ted' musí jednat rychle. Popadl svoji tašku a rozběhnul se ke zdi. Že už skrz ni nedokáže procházet si uvědomil až s naraženým nosem. Takže dveřmi. Nejdřív se ale podíval na sebe. Měl jen kalhoty od nemocničního pyžama a obvazy. Vzal si Morgovo sako a vykoukl na chodbu. Kupodivu ještě nikdo nepřibíhal, ale jistě to nebude dlouho trvat. Podle paměti zahrnul doleva a zamířil k pokoji kde věznili Kris. Překvapil dva vojáky, kteří tam hlídali. Jednoho sejmul kabelou a druhému vrazil loket do ohryzku. No tedy. Je nějaký silnější a rychlejší než býval. Rozkopřil dveře.

Maxi?

Přišel jsem si pro tebe. Je čas vypadnout.

Ó Maxi. Ty celý záříš.

To je radostí, že tě vidím.

Odvázal Kris od topení a pomohl jí na nohy. Na chodbě už se ozývaly hlasy. Okno. Byly na něm mříže, ale Maxe dnes nic nemohlo zastavit. Chytil za nohy těžký stůl a mrštil s ním směrem k oknu. Mříže byly minulostí. Vyzval Kris, aby se ho chytila kolem krku a vylezl s ní na parapet. Napadlo ho, že skočí, ale nakonec se ovládl a slezl do přízemí po konstrukci na popínavé rostliny. Pak zamířili k bráně velvyslanectví a za sebou slyšeli výstřely a štěkot psů. Kris zase vlezla Maxovi na záda a on s ní přešel bránu. Byli volní. Běželi do města a srdce jim bušila tak, že nebyli ani schopni mluvit. Zastavili se v prvním průchodě a zprudka dýchali. Pak Kris Maxe objala a zašeptala

Děkuji, děkuji, děkuji. Myslela jsem, že to nikdy neskončí.

Max, který pomalu přestával zářit, ji hladil po vlasech a říkal, *už je to dobrý.*

Podívala se na něj.

Jsi můj hrdina. A hrdina zaslouží odměnu.

Políbila ho. A znovu. Lehký dotyk rtů postupně přešel ve vášeň, jako by chtěli dohnat celý ten rok co se znají za jediný okamžik. Zůstali ještě chvíli v objetí. Kris měla hlavu položenou na Maxově rameni. Na něco si vzpomněla a zasmála se.

Při nejbližší příležitosti mě musíš pozvat na oběd.

Tak to si piš. Usmál se Max a vyhlédl z průchodu.

Nikde nikdo. Taky bylo už těžce po půlnoci. Domů nemůžou, tam je budou hledat. Musí se někam ukrýt. Max měl na takové příležitosti připravený druhý tajný byt, o kterém nikdo nevěděl. Dokonce ani Sofie. Trochu se styděl. Nebylo to tam zařízeno pro návštěvy. Postel neměla nohy a umyvadlo bylo rozbité. Oba se ale potřebovali prospat. Než tam došli, byla Kris tak unavená, že se uvnitř ani nerozhlídla, pada na matraci a usnula. Max ji přikryl a lehl si na podlahu. Za chvíli se Kris v polospánku po něm natáhla a povídá.

Co blbneš, pojď ke mně.

Když usínal, droga v něm ještě dohasínala. Už nezářil a tušil, že ho čeká nějaké nepříjemné překvapení. Zítřek bude ale i tak perný.

Kapitola 14 – Klubko se rozmotává

Sofii ráno probudila vůně kávy. Byla středa, venku bylo krásně a ona měla doma úžasného chlapa, který jí právě nesl snídani do postele. Asi začne milovat středy. Najedli se a Matěj se pak omluvil, že jde zjistit, co se mezitím stalo na ambasádě. Vrátil se asi za hodinu, pěkně vykulený.

Tomu neuvěříš!

Co se stalo?

Max. V noci pronikl na ambasádu. Je to trochu složitější, ale povedlo se mu nějak osvobodit Kristýnu a utéct.

No to je skvělá zpráva. Ale jakto? Vždyť ještě včera ležel celý polámaný v nemocnici.

Vypadá to, že mu dali kajunský pepř.

Jo ty myslíš mleté čili papričky? Ty občas přidávám do jídla. Je fakt, že dokážou nakopnout.

Né. Tohle je vojenská berzerk droga, vyvinutá naší tajnou službou. Papričky jsou jen jednou z mnoha přísad. Je tak pálivá, že se nesmí skladovat hotová, protože propálí lahvičku. Vždy se musí namíchat až těsně před podáním.

A co mu to udělá?

Vyléčí zranění, na chvíli dodá nadlidskou sílu a odhodlání. Ale pak ty následky. Člověk má popálené zažívací ústrojí a další den nezvladatelnou touhu pít. Vojáci pak umírají buď na dehydrataci, nebo na otravu vodou, protože neví kdy přestat.

Musíme ho najít a postarat se o něj.

Teď po něm půjdou všichni. Musel se někam schovat. Jak ho chceš najít?

To netuším. Má nějaký úkryt, ale neřekl mi kde.

Pak musíme věřit, že to zvládne. My zatím vyměníme tu kočku. Jsi pro?

Sofie nebyla pro. Max tam někde leží a potřebuje zachránit. Ale pak si uvědomila, že tam s ním je Kris. Barmanka, zvyklá řešit nezvladatelné pití. Snad zvládne i tohle. No budiž.

Tak jo. Jdem pro tu kočku.

Maxe ráno probudila Kris, která se převalila na druhou stranu. Usmál se na její rozčuchané vlasy a chtěl je prohrábnout, když si uvědomil, že má ukrutnou žízeň. Protože úkryt byl navržen, aby v něm přežil několik dní, měl v něm i zásoby pitné vody. Vstal a přešel ke skřínce, kde byla voda uložena. Vytáhl jednu asi půllitrovou flašku a začal pít. Ta slast. Žízeň i pálení hrdla trochu ustoupilo. Ale chtělo by to ještě jednu. Otevřel tedy druhou.

Vezmeš mi taky, Maxi? Ozvalo se z pod deky.

Jasně.

Po dalších deseti minutách vykoukla hlava Kris, aby zjistila, kde to vážne. Kolem Maxe ležela spousta prázdných lahví a natahoval se po další.

Maxi, nemyslíš, že to přeháníš?

Jen se trochu napiju. Mám pořád žízeň.

Tohle ale není normální.

Co myslíš? Max odhodil prázdnou lahev.

*Neber si už další.
Proč ne? Ještě jednu.*

Kris vyskočila z postele a začala se s Maxem o tu další přetahovat.

Něco s tebou je. Tohle člověk není schopný normálně vypít.

Max pustil lahev, o kterou se přetahovali, takže Kris spadla na zem, a natáhl se pro jinou. Kris se postavila a potom ho vzala tou svojí přes hlavu. Zatmělo se mu před očima a ztratil vědomí. Snad mi to odpustíš, pomyslela si. Pak ho dotáhla na postel a přivázala mu ruce k rámu. Kdyby je teď někdo viděl, jistě by si udělal úplně špatný obrázek.

Pokud mohla soudit, připomínalo jí jeho chování notorické alkoholiky, kteří by druhý den po vystřízlivění pro kapku alkoholu vraždili. Věděla, že vypít tolik vody je nebezpečné. Zvláště když pořád neměl dost. A navíc byl už jako balón. Ještě trochu a asi by prasknul.

Najednou měla pocit, že nějak hůř vidí. Max se jí rozmazával. Protřela si oči a zjistila, že z něj stoupá pára, která zaplňuje místnost. Byli sice ve sklepe, ale i ten měl u stropu malé okýnko. Skoro poslepu k němu došla a pootevřela ho, aby se trochu pročistil vzduch. Chvilí poté o jednu ulici dále Tatič zavěťřil a ušklíbl se. Chytil stopu.

Před operou bylo opět živo. Tísnil se tam dav fanoušků Laduny di Plava, která měla každou chvíli dorazit. Matěj chtěl jít dovnitř, ale Sofie ho zastavila, že ji chce taky vidět vystupovat z kočáru. Přiletěla sice s celým sborem vzducholodí, ale z letiště k opeře se už přesouvali tradičním způsobem. U vchodu stál ředitel, významní donátoři a operní hvězdy Bjornhajmu. Dva vrátní byli dokonce připraveni rozvinout červený koberec. Jen hlavní host chyběl. Dav hučel, ředitel nervózně přešlapoval a vrátní si zapálili. Přiběhl poslíček, něco řediteli zašeptal a zase odběhl. Ten zvedl oči v sloup, otočil se k ostatním a protože stála Sofie poblíž, slyšela co jim říkal. Ladunu postihly po přistání střešní potíže a prý již hodinu sedí na letištní toaletě. Celý sbor na ni čeká v hale.

Matěj řekl, že když jsou všichni venku, tak je nejlepší pokusit se prohledat šatny a Sofie musela chtít-nechtět souhlasit. Vplížili se tedy nenápadně dovnitř a zamířili do křídla budovy, kde byly maskérny a šatny herců. Né všichni čekali venku. Občas někoho potkali, ale všem řekli, že jdou vyzkoušet kostým lišky. V zatačce jedné chodby stáli na stráži dva dobrovinští vojáci. Ve dveřích za nimi museli tedy mít připraveného škava. Sofie s Matějem prošli v družném hovoru kolem, zahrnuli a zapadli do nejbližších dveří. Naštěstí nebyly zamčené. Byla to šatna nějakého obstarožního pěvce, který si po pár ranních skleničkách ginu dával poledního šlofika. Přenesli ho do postele a prohledali stěnu, sousedící s hlídanou šatnou. Matěj měl sebou ruční vrták, ale tady už někdo udělal práci za něj. Za zrcadlem byla dírka na pozorování. Přitiskl na ní oko a sledoval, co se děje na druhé straně. Část pokoje měl jako na dlani. Bohužel tu část, kde kočka nebyla. Po pokoji přecházel pán v bílém plášti a něco si mumlal. Vyměnili se u dírky a zatímco Sofie pozorovala, Matěj přemýšlel, kdo ji tam vyvrтал. Že by ten spící umělec? Nebo je to jen náhoda a díra je tam už dlouho? Sofie ho mezitím informovala, že tam jsou dva.

Matěj dostal nápad. Nejdřív chvíli vyměřoval, pak přiložil k otvoru flusačku a fouknul do něj miniaturní uspávací šipku. Jeden z mužů padl na zem. Druhý k němu hned přiskočil a zjišťoval, co se stalo. Nedokázal ho ale probrat a tak poslal jednu stráž před dveřma pro pomoc. To byla jejich chvíle. Vyšli na chodbu a obešli to z druhé strany přes kostymérnu. Tam rychle našli bílý doktorský plášť, nějaký kufřík a Sofie ještě čepec. Přispěchali chodbou zpátky ke dveřím se zbývající stráž,

že prý kdo tady volal doktora. Řekli taky, že jeho kolega je poslal napřed a šel si odskočit. Stráž to sežrala i s navijákem a pustila je dovnitř.

Doktore, dobře že jdete.

Co se stalo?

Tady Vasilij, najednou padl na zem a ztratil vědomí.

Matěj se sklonil k ležícímu ošetřovateli a dělal, že mu měří tep. Ve skutečnosti mu vyndal šipku.

Myslím, že už vím co to způsobilo. Jste tady celý den zavření bez přístupu čerstvého vzduchu. Máte to tu strašně vydýchané. Není divu, že to organismus nezvládá. Dám mu něčeho čichnout a za chvíli bude v pořádku.

To máte pravdu. Ale máme své rozkazy a ty zní neopouštět ani na okamžik.

Neopouštět co?

Ošetřovatel se podíval směrem k jedné stěně, kde byla klec. Sofie k ní přistoupila a zvědavě se koukla. Matěj vytáhl z brašny malou flaštičku a dal ji ležícímu muži pod nos. Ten se okamžitě probral a zmateně mžoural.

Omdlel jste vyčerpáním. Zkuste aspoň třikrát denně vyjít na čerstvý vzduch.

Pak se zeptal, jakoby ho to ani moc nezajímalo.

To je ta kočka, kterou věnujete Císaři?

Ano, je to vzácný druh vyšlechtěný z čantajské Mau. Už přes padesát let se nám daří, aby jejich srst vypadala takhle.

Matěj pohlédl do klece. Pak se podíval blíže.

Zajímavé. No my už půjdeme. Tak nezapomeňte dodržovat vycházky.

Vzal Sofii pod ramenem a vyšli ven. Na strážníka kývli, jako že je všechno už v pořádku a zamířili chodbou pryč.

Tak co, najdeme podobného? Ta zelená srst asi nebude obvyklá.

Nenajdeme. Není totiž žádný důvod, abysme to dělali. To nebyl škav.

Vážně ne?

Ne, to bych vycítil. Je to prostě jen vzácná kočka. To se nám to zamotalo, že?

Vešli do haly a proti nim vyběhl druhý hlídač, který stále nemohl nikoho najít.

Prosím vás, nejste lékař? Akutně vás potřebujeme dole v šatně 37.

Hned tam jdeme, ved'te nás, příteli.

Matěj si vzal do ruky uspávací šipku a poklepal hlídače po rameni.

Tak to bychom měli. Usmál se na Sofii a sundali převleky. Pak opřeli hlídače o stěnu a šli vítat Ladunu, která právě přijížděla.

Když se v úkrytu zase dalo dýchat, Kris okno zavřela. Sedla si k Maxovi a utírala mu pot z čela. Vypadal, že spí, ale spíš měl nějaké halucinace. Pořád volal, že hoří. Po půl hodině se uklidnil a už i

dýchal normálně. Kris šla zase trochu vyvětrat, ale naštěstí se předtím koukla na ulici. Hned se schovala a okno zakryla závěsem. Na protějším chodníku totiž stáli její únosci a rozhlíželi se.

Maxi. Zatřásla mu ramenem.

Hm. Zamručel.

Už jsi v pořádku?

Hmpf.

Já jen, že venku stojí ti dva a asi nás brzo najdou.

Maxovi se ta informace musela vydat do mozku po hodně dlouhé oklice, ale nakonec se tam dostala a otevřel oči. Posadil se a pokusil se vstát, ale byl přivázaný za ruku, takže to s ním trhlo a spadl zpátky.

Jé, promiň. Řekla Kris a rychle ho odvázala.

Max se pak dobelhal k okýnku a vyhlédl ven skrz mezeru mezi závěsem. Byli tam, oba dva. Nějak je museli najít. Úkryt už nebyl bezpečný. Zbývala jediná úniková cesta přes dvůr, přelézt několik zdí a vyjít na jiné ulici. S Kris nebude tak mobilní, bude ji muset zvedat. Nejlepší by bylo, kdyby ji mohl někde ukrýt a postavit se jim v přímém boji. Možná na policii. Van Houten jí poskytne ochranu. To ale znamenalo dojít až do Kouřova.

Vydali se tedy na cestu. Na dvorku nastavil Kris ruce, aby vylezla na zeď, pak tam vyšplhal za ní a na druhé straně ji chytil. Přelezli asi pět zdí a už jim to šlo docela rychle. Když seskočili na dalším dvorku, uviděli známou tvář. Na židli před otevřenými dveřmi do bytu seděl Libor a četl si. Zvedl hlavu a když uviděl Maxe s Kris, nejdřív se lekl, ale pak se usmál od ucha k uchu.

Pane detektive, zase lovíte zloděje? A to je vaše asistentka?

Libore, co tu děláš? Nebo my už jsme na Řeznické?

Max se podíval na vedlejší dveře a otřásl se, když poznal vchod do Francovy kuchyně.

Já tu přece bydlím. Mimochodem, víte, že támhle leze někdo za vámi?

Max se ohlédl a uviděl rozměrný Morgův zadek, jak překonává překážku o tři zídky dále. Nebyl čas, otevřel Francovy dveře, vzal Kris za ruku a vstoupil do kuchyně. Předtím ještě Liborovi řekl ať se doma zamkne.

V kuchyni nikdo nebyl a na volání neodpovídali. Co teď. Buď rychle proběhnou skrz byt na ulici a budou riskovat, že je dohoní, nebo něco vymyslí. Max se podíval na skříň. Napadla ho šílená věc. Vzal jeden hrneček a položil ho na vršek pootevřených dveří na dvůr. Pak proběhli k venkovním dveřím a vyšli na ulici. Za sebou ještě uslyšeli zvuk rozbitého porcelánu a nelidský řev. Utíkali dále a neohlíželi se, ale už je nikdo nepronásledoval. V Kouřově vpadli na policejní stanici a způsobili takový rozruch, že k nim zavolali inspektora. Výslech se protáhl skoro až do večera. Na únosy se diplomatická imunita nevztahuje. Kris dostala ochranu a zůstala na stanici. Van Houten s Maxem a celou údernou jednotkou se vydali k ambasádě. Našli tam však jen několik sloužících. Nikdo z diplomatů a vojáků tam nebyl. Max věřil, že je tam podzemní tunel do města, ale nepodařilo se jim žádný najít. Jelikož zmizela i vzducholod', přikláněla se policie spíše k verzi, že odletěli do Dobroviny.

Zajišťování ambasády trvalo celou noc. Povolali i armádu a tajnou službu. Max byl zatím propuštěn. Konečně měl čas vydat se pátrat na vlastní pěst. Jako první, ač nerad, zamířil k Francovi. Dům stál na svém místě, což bylo dobré znamení. Otevřel mu pan Franc a když ho uviděl, spráskl

ruce.

Maxi. Vy přicházíte jako na zavolanou. Zítra jsem za vámi chtěl zajít. Představte si, někdo mi rozbil hrníček.

Hrníček? S vaším předkem?

Ale né, ty jsem už raději ukryl na bezpečnější místo, jak jste mi doporučil. Úplně normální hrníček ze servisu, který jsem si dal na skříň místo nich. Ale proč by to někdo dělal? Záhada!

Maxovi se na okamžik zastavilo srdce. Takže oni to přežili. Ale co ten řev?

Můžu se podívat?

Samozřejmě, pojďte. Na nic jsem nesahal. Víím, že máte rád scénu zločinu netknoutou.

Franc šel první a svítil olejovou lampou. Když došli do kuchyně, postavil ji na stůl. Max nakrčil nos. Něco tady páchlo. Odér vycházel ze směru, kde ležel rozbitý hrníček.

Vy to necítíte, pane Franc? To je příšerný puch. Co jste měl v tom hrníčku? Já snad blíž ani nepůjdu.

A víte, že ani nevím? Snad nějakou balzamovací mast. Já ztratil čich už před léty. Ted' mě napadá, že bych si na ty hrníčky měl dát popisky.

Maxovi začaly slzet oči.

Víte co, pane Franc, klidně to uklid'te. Já přijdu za světla. A neviděl jste tu nikoho?

Ne, ale Libor, ten kluk od sousedů, mi říkal, že někoho viděl.

Jo, díky. Skočím za ním. Zatím nashle.

Max vyšel ven a pořádně se nadechl, protože vevnitř se snažil zadržovat dech. Pak zazvonil u vedlejších dveří, kde měla bydlet rodina Hermanova. Vlastně nikoho jiného od nich ještě neviděl. Naštěstí otevřel přímo Libor, ale za ním přicházel muž s knírkem zhruba Maxova věku, s přísným pohledem, co že tu chce tak pozdě. Prokázal se mu svou vizitkou soukromého detektiva a muž, který se představil jako Boris ho pustil dále. Nalil dvě sklenice vodky a připili si. Liborova maminka už spala a Max se omluvil, že je vyrušil. Konečně byl trochu prostor zeptat se Libora co viděl.

Takže, jak jste mi řekl, že se mám schovat, pozoroval jsem z okna ty dva, jak lezli přes zdi až na náš dvorek. Viděli do kterých dveří vcházíte a šli přímo za vámi. Pak se ozval příšerný řev. Odhaduji, že křičel ten menší. Vypotácel se na dvorek a z nosu mu tekla krev. Ten druhý vyšel za ním a tvářil se bezradně. Menší pořád nadával a motal se, jakoby oslepl. Nakonec řekl tomu druhému, ať ho nese a oba zmizeli za plotem.

Uf, ani nevíš, jak se mi ulevilo. Doufal jsem sice, že je po nich, ale jsou aspoň dočasně vyřazení.

Jen kdybych věděl, čeho se to nadýchali.

Tak to netuším. Smrdí to až sem.

Ale já víím. Ozval se Boris. To je Ďáblův prd.

Cože?

Je to taková mast. Zkažené husí vajíčko, trus medvěda, žluč netopýra, síra a ještě cosi. Natírá se tím okolí tábora v divočině, aby se mu obloukem vyhýbala divoká zvěř. To bude trvat, než vyčichne.

Na lidi to zdá se působí taky.

My lovci na to máme už imunitu. Ale člověk z města s citlivým čichem, toho by to mohlo i zabít.

Jestli do toho někdo šlápnul, dobrých pár dní ho nevidíte. Budu si muset s panem Francem ráno promluvit, co to tam ma za preparáty. Sousedi to ted' kvůli němu musí čuchat. Naštěstí to umím

neutralizovat.

Mockrát vám děkuji za ochotu i za vysvětlení. Jak dlouho tu s ním bydlíte?

Už je to pár let. S ním je pořád něco. Mohl bych vám vyprávět.

No to si někdy určitě přijdu poslechnout. Ale už musím jít.

Max se rozloučil a šel ještě zběžně informovat France, že hrníček rozbili ti dva lumpové a že jsou na útěku. V zamořeném bytě se ale nechtěl déle zdržovat a tak se taky rozloučil a zmizel do noci. Zamířil k Sofii.

Sofie s Matějem si užívali velkolepý příjezd pěvkyně Laduny z první řady. Do té doby rozčarovaný a znuděný dav na to dlouhé čekání okamžitě zapomněl, hned jak se kočár s divou vynořil na konci ulice. Začali provolávat slávu a do popředí vystoupil dětský sbor, který zazpíval dobrovinskou národní hymnu. Lidé mávali vlajkama obou států, jako by byli nejlepší sousedé. Umění dokáže spojovat národy. Nic nenasvědčovalo dramatu, které se tu mělo zítra odehrát. Matěj byl trochu zasmušilý.

Ten kocour byl úplně normální.

Co když se nic stát nemá, nebo se to má stát jinde?

Ne, určitě se to má stát zítra a tady. Něco jsme přehlédli. Jenže co?

Tak je třeba oba zabijou klasicky.

Nene, oni si myslí, že jen já tomu můžu zabránit. To vím jistě. Ale čemu můžu zabránit?

Laduna v červené róbě s vysokým límcem prošla kolem nich. Usmívala se na všechny strany a kynula. Tedy kynula rukou. Matěj ji zamračeně pozoroval, když se přivítala s ředitelem opery a naposledy se otočila k davům. Pak vešla dovnitř, následovaná ochrankou a všemi pohlaváry.

Co je, co se tak tváříš?

Tohle není Laduna. Vyměnili ji. Počítám, že na tom letišti.

Mě teda připadala opravdově.

To je kouzlo iluze. Už je mi jasné, proč po mně jdou. Jedině já jí totiž můžu odhalit. Iluze na mě nepůsobí.

No a kdo to teda je? A proč ji vyměnili?

Sofie, já už vím jak to provedou. Ta kočka nemá Císaře zabít. Císaře zabije přímo ona, až mu ji bude předávat. A jeho ochranka pak zabije ji.

Ahá. Tak to rozpoutá válku naprosto zaručeně.

Jenže když jí něco provedem, než se dostane k Císaři, bude to dobrovinský lid brát jako urážku.

Jsme na tenkém ledě. Co by udělal Max?

Jak ho znám, zapálil by v noci operu, aby se zítřejší akce vůbec nekonala.

Hm.

Doufám, že nad tím nepřemýšlíš?

Né, to by vše jen oddálilo. Ale už to asi mám. Musíme zrušit to kouzlo.

Fajn. Jak se to dělá? V kouzlech jsem nováček. Ještě před pár dny jsem ani nevěděla, že existují. Až dokud Marie... Sofie se odmlčela.

Ten démon, jak jsi mi vyprávěla? To je ale jiné. Ti se transformují úplně. Kdežto u naší pěvkyně jen někdo jiný vytváří iluzi, kterou pak sugeruje lidem okolo. Vyžaduje to značné soustředění. Ten někdo jí bude vždy nablízku. Zaměříme se na něj. Ale pozor. Takový člověk umí číst i myšlenky.

Takže co, nemám na nic myslet?

A dokážeš to?

Ne, zasmála se Sofie. Víš co? Budu myslet na tebe. A dala Matějovi pusu.

Kolem procházeli další členové hvězdného doprovodu. Nosiči kufrů, různí maskéři, poradci ohledně zpěvu a dokonce vlastní kuchař.

*A kde je originál Laduna?
Obávám se, že v támhletom kufru.*

Z kočáru právě sundali veliký kufr, kam by se teoreticky vešel člověk a dva nosiči s nesmlouvavým výrazem odstrčili ochotné zaměstnance opery a opatrně ho odnesli dovnitř sami. V patách jim byl malý mužik s čantajskými rysy, se špičatou bradkou a pichlavýma očima. Když šel kolem nich, Matěj se k Sofii přitiskl, a šeptal jí
*Mysli na mě, myslí na mě, myslí na mě.
Žádný problém, zlato.*

Psychomág se na párek milenců jen znechuceně podíval a zmizel v budově

*Je to on?
Určitě.*

Dav se pomalu rozcházel a náměstí před operou se vrátilo k nudnému odpolednímu tempu. Rozjely se kočáry, které byly zablokované organizátory a slétli se holubi, kteří se předtím toho velkého shromáždění lidí polekali. Zase se ale hned rozlétli do stran, protože vedle nich zastavila drožka a vystoupili dva muži. Matěj tak tak stihl Sofii zatáhnout za roh, aby je neviděli. Jeden byl vysoký, starší, v širokém klobouku a plášti, a druhý shrbený, opíral se o hůl s vyřezávanou hlavou draka a po cestě do opery tomu druhému něco živě vyprávěl. Když zašli, Matěj bouchl pěstí do zdi.

*Tak už se ledy hnuly. To byl náš velvyslanec Kripke a šéf tajné služby Ludwig. Máme všechny pěkně uvnitř. Nepodpálíme to?
Když o tom tak mluvíš. Sofie vytáhla sirky a jednu zapálila. Matěj ji zfoukl a usmál se.
Dělám si legraci. Ovšem teď už dovnitř bez přestrojení nemůžu. Tebe neznají, takže ty ano. Jak jsi se rozhodla s večerním představením? Budeš hrát tu lišku?
To si piš, že budu. Ale mám docela hlad. Nepůjdem se předtím najíst?
Dobrý nápad.*

Na rohu Hobsonovy a Krouhnuté byla známá restaurace Zlatý klíč. Název zdánlivě s jídlem nesouvisel, ale ženy mají všeobecně rády zlato, takže pozvání partnerky do takového podniku bylo vždy radostně přijímáno. Dali si oba pečeného lososa a náramně si pochutnali.

Ať žije Laduna. Do dná.

U vedlejšího stolu seděla parta, která se sem zřejmě přesunula z náměstí, kde vítali pěvkyni. Byli dost hluční a někteří už i hodně opilí. Podle přízvuku přijeli z Dobroviny. Taky občas sklouzli do tamního jazyka, kterým bylo ale v Bjornhajmu oficiálně zakázáno mluvit. Ostatní hosti se po nich v těch chvílích vždycky nevráživě dívali a několikrát je už přišel upozornit číšník, aby dodržovali zákon. Sofie věděla jak to skončí. Jak to vždycky skončí. Navrhla Matějovi, že už by mohli jít.

Když vyšli ven, vyletěla výlohou první židle a na ulici se vysypalo sklo. Netrvalo dlouho a kolem se srotil podobný dav, jako ten co před hodinou stál před operou. Tentokrát se ale rozdělil na dvě pokřikující části, podle národnosti. A kdyby nedorazila policie, začaly by létat i dlažební kostky. Sofie s Matějem stáli opodál a vše smutně sledovali.

*Opravdu stačí málo, abychom se do sebe takhle pustili.
A zítra to bude víc než málo.*

Poblíž nich stál reportér Stoky a zapisoval si průběh roztržky do notýsku. Když skončil, všiml si Sofie a opatrně k nim přistoupil.

Jste to vy?

Promiňte?

Sekretářka pana Gutschpinda. Jste to vy, že ano?

Á, pan Lestray. Vy jste u nás před týdnem byl. Samozřejmě, vzpomínám si.

Když vás tu tak náhodou potkávám, mohu se zeptat jak jste pokročili s pátráním? Už několik dní žhavíme čtenáře, že v pátek přijde velké odhalení ohledně události v Ortegově sídle. Dělá na tom pan Gutschpind?

Myslím že budete spokojen. Ortegu už máme dávno vyřešeného. Ale případ se nám rozrostl do nečekaného směru. Půjdete zítra na operu?

Opera s Císařem? Tam naše noviny nesmějí chybět. Představte si, že ani nepotřebuji lístek. Na mou novinářskou legitimaci mě pustí všude.

V té chvíli se k nim přitočil Matěj, vzal ho kolem ramen a povídá.

Příteli, mohu vás pozvat na drink a podělit se o několik informací v případě Ortega?

Reportér nadšeně souhlasil.

Kapitola 15 – Kočky jsou vrženy

Večerní představení Prodaného dědka byl fenomenální úspěch. Nová postava lišky v tmavém lese si pro sebe ukradla všechnu pozornost a ač ji potom kritici strhali, divákům učarovala. Když vycházeli z opery, nemluvili o ničem jiném. O něco později odcházela z opery i Sofie, čerstvá herečka a Matěj, čerstvý novinový reportér. Alespoň podle ukradené legitimace, kterou měl v kapse. Mířili po Krouhnuté směrem k rezidenční čtvrti, na jejímž okraji měla Sofie byt. Už se Matěje ani neptala, jestli má kde přespat. Předpokládala, že půjde k ní. On to taky předpokládal, takže bylo všechno v pořádku.

Bylo už opět po půlnoci a na ulici byli sami. Přešli křižovátku s Osovou, pak další s Krátkou a zahrnuli doprava. Strnuli. Před domem, kde Sofie bydlela se prali dva muži. Ne, omyl, tři muži. Jeden se sice válel na chodníku, ale pro pořádek ho bylo třeba započítat taky. Přemýšleli, jestli se zapojit a někomu ze zbývajících dvou pomoci, nebo počkat, až si to vyřídí.

Jeden byl viditelně vyšší a neúnavnější. Ten druhý už mlel z posledního a v podstatě už jen uhýbal. Matěj náhle vykřikl a vrhl se k nim. Poznal, že je to Max a potřebuje pomoc. Sofie ve tmě sice neviděla, ale když se chlapi perou, tak u toho nesměla chybět. Z blízka už Maxe taky poznala a tak bylo jasné na koho obrátí svou pozornost. Obr se zarazil, když proti němu náhle povstali dva čerství bojovníci, ale pak se do nich pustil s novým zápalem. Vykryl rukou první Matějovu ránu a chytil ho za krk. Sofie mu skočila na záda, takže zavravoral a Matěje zase pustil. Max se rozběhl a vrazil mu koleno do břicha. Obr se ohnul v pase a to byla Matějova chvíle. S výskokem ho oběma rukama srazil úderem do zad k zemi. Skončili na jedné hromadě. Chlapi mu drželi ruce a Sofie na něm seděla. Pořád se hýbal a snažil vstát. Max mu nahmatal na krku speciální tlakový bod a pevně ho stisknul. Konečně odpor povolil a obr upadl do bezvědomí.

Teda, ještě že jste přišli.

Maxi, jsi v pořádku? Sofie byla najednou samá starost. Nemáš žízeň?

Ne, to jsem už překonal.

Tak to ti gratuluju. Moc lidem se to nepodařilo. Usmál se Matěj.

Mimochodem, rád tě zase vidím. Koukám, že jsme vyřídili Tatiče s Morgem.

No Tatič se v podstatě vyřídil sám, ale to je na dlouhé povídání. Margo by mě asi dostal, kdybyste nepřišli. Tak odolného člověka jsem ještě neviděl. Zabodl jsem do něj tři nože a ani ho to nezpomalilo.

Max vytáhl z Morga své nože a očistil je. Pak si prohlédl kapsy, jestli nemá něco, čím by mu svázal ruce. Sofie řekla ať počkají a zaběhla rychle domů. Za chvíli se vrátila s policejními pouty.

Proč to máš doma? Řekli Max i Matěj současně.

Jen tak na památku. Řekla zcela bezelstně Sofie.

Pouta nasadili Morgovi a opřeli ho na chodníku o zeď. Byl stále v bezvědomí. Tatič sem tam vydal nějaký skučivý zvuk, ale hýbat se moc nemohl. Opřeli ho tam taky a zapískali na policejní píšťalku. Byl to trochu podvod. Ve městě chodí v noci hlídky a kdyby se něco dělo, mají píšťalky, aby zavolali posily. Nikdo jiný než policista ve službě ji nesmí používat. Max samozřejmě jednu už dávno měl. A teď se hodila. Někde z dálky směrem do centra se ozval slabý tázavý hvizd. Zapískal dvakrát, jako že je to skutečně tu a ať rychle přiběhnou. Zároveň naznačil Sofii s Matějem, že se mají jít schovat. Ti pak sledovali z okna bytu jak Max předává zajatce hlídce a jak je mu následně

zabavena píšťalka. Jelikož ale byli policisté instruováni, že tito dva zločinci se skutečně hledají, poplácali před odchodem Maxe po ramenou, protože jim výrazně ulehčil práci.

Když i s vězni zmizeli za rohem, vyšel Max po schodech do Sofiina bytu, svalil se do křesla a konečně si pořádně oddechl. Museli toho hodně probrat. Nevěděl například nic z toho, co ti dva zjistili v opeře. Oni zase nevěděli, co se přesně stalo na ambasádě. Že byli Tatič s Morgem mimo hru bylo sice fajn, ale v opeře to měla pod palcem jiná parta a nebylo radno ji podceňovat. Maxe zajímal zejména ten psychomág, kterého viděli přicházet. První krok v celém plánu bylo odstranit ho. Toho se bude muset ujmout sám, protože dokáže nejlépe kontrolovat své myšlenky.

Proč to vlastně řešíme my? Neměli bychom jít na polici? Zeptala se Sofie.

Já jsem Van Houtena přesvědčoval, jak je to vážné. Řekl Max.

Ale neměl jsem žádné důkazy. Na ambasádě zatkli pár sloužících kvůli krytí únosu Kris, ale ohledně důvodu únosu podle nich vyšetřování teprve začíná. V opeře prý budou přijata všechna bezpečnostní opatření a Císař má i svoji soukromou ochranu. Víc prý udělat nemůžou a já jen zbytečně panikařím.

Policie v tom může jet taky. Vmísil se do hovoru Matěj.

Zas nepřehánějme. Tolik lidí v tom namočených nebude. U nás se všechno vykecá.

Nejhorší je, že i když atentát překazíme, připravit ho mohl někdo, kdo tam vůbec nebude.

Já myslím, že někdo tam bude, aby dohlédl na správný průběh. Všichni asi ne, ale pokud spiknutí odhalíme, ostatní už si tajná služba najde.

Musíme to tedy načasovat tak, aby se pachatel pokud možno usvědčil sám.

Ano. Takže předpokládejme, že k činu dojde při předávání kočky. Ve chvíli, kdy se Laduna přiblíží k císaři, sejmu mága. Ochranka uvidí, že se promění na někoho jiného a zřejmě po ní skočí. V té chvíli musíme sledovat lidi z císařova doprovodu. Ten, kdo to celé připravil se bude chovat nepřírozeně. Je možné, že má nějaký plán b a pokusí se Císaře zabít sám. Musíte být na místě a zabránit mu v tom.

Sofie s Matějem přikývli.

Max je už chvíli pozoroval, jak na sebe pořád pokukují. Zamrkal na Sofii v kódové mrkací abecedě, jestli chtějí být v noci sami a má teda vypadnout. Sofie se zatvářila divně a pak povídá.

Co je, spadlo ti něco do oka?

Ale né, to je přece naše mrkací abeceda.

Jaká abeceda? Vykulila Sofie oči.

No přece ta, kterou už pět let používáme.

Netuším o čem mluvíš.

Počkej, to si ze mě děláš srandu?

Ukaž mi to ještě jednou.

Max zamrkal hodně sprostou nadávkou.

Ne, vůbec nic. Říkáš že to pět let používáš? Na mě?

To snad není možné. Vždyť jsem to celé navrhnul a pak jsem ti to dal nakreslené na několika papírech na stůl. Řekl jsem ti, že se to máš naučit. Pak jsi to už normálně používala.

Tohle jsem nikdy nepoužívala. Jo, počkej, já už vím. Těma papírama jsem tehdy podložila akvářko. Ještě tam budou.

Max se tvářil nasupeně.

Tak promiň. Já se na ně teda podívám, až nás pustí do kanclu.

*Ach jo, to je zlý sen. No dobře, zpět k původní otázce. Mám se jít vyspat domů?
Jo.*

Dobře, tak zejtra sraz v poledne před operou.

Matěj nechápavě sledoval celý výstup a když Max odešel, zeptal se.

*Ale nechceš ještě jít spát, že ne.
To víš že ne, brouku.*

Té noci se Max konečně pořádně a v klidu vyspal. Což bylo paradoxní, protože následující den se mělo o všem rozhodnout a každý druhý by nemohl ani usnout. Max ale nebyl každý druhý, ba ani každý první. Max byl prostě Max. Když se něco blížilo, byl nejkliďnější, protože věděl, že to už nemůže ovlivnit a proč se stresovat kvůli nevyhnutelnému.

Zdál se mu sen.

Budova opery byla v plamenech a utíkali z ní lidi. Císař uvízl v horním patře a skákal z okna do plachty, kterou drželi Max, Sofie, Matěj, Kris a jeho Mistr. Sofie přitom na všechny zběsile mrkala. Těsně předtím než Císař dopadl, prořízla plachtu zesponu Angela.

Max se na krátkou chvíli probudil, zakroužil hlavou a zase usnul.

Další sen už byl veselejší. Byl pes, běhal po městě a očuchával lidem nohy. Sem tam ho někdo pohladil, nebo dal nějaký pamlssek. Tenhle sen se mu často vracel, až si začal myslet, že musel být v nějakém minulém životě pes.

Příjemně odpočatý se vzbudil v deset dopoledne a udělal si snídani. Respektive udělal si jen kafe, protože všechno pečivo ve spížce měl za ten týden, co nebyl doma, plesnivé. Pak pověsil závěsy a vzpomněl si, že Kris je stále na policejní stanici. To ještě stihne. Vzal si z bytu vše co potřeboval a vydal se do Kouřova na stanici, kde nechal hlídat Kris. Měla radost, že ho vidí a s Van Houtenem se shodli, že když jsou ti zabijáci, co je pronásledovali, pod zámek, už jí nic nehrozí. Doprovodil ji domů, kde čekala uplkná maminka. Vítání nebralo konce. Seběhli se i všichni sousedi a Max se nenápadně vytratil.

Blížilo se poledne, takže spěchal před operu. Císař měl dorazit okolo druhé. Pak bude asi banket, kde se měly předávat vyznamenání a zřejmě proběhne i předání kočky. To musí ještě zjistit.

Už z dálky viděl, že na náměstí Míru před operou je několik desítek vojáků. Zajišťovali bezpečný prostor pro příjezd Císaře a prohledávali okolní domy, jestli se tam neskrývají nekalé živly s transparenty nebo nevhodnými vlajkami. Přes jisté prvky autoritářství měli lidi Císaře celkem rádi a začínali se už scházet. Vojáci je směřovali do prostor za provizorními zábranami, které se pomalu plnily. Max se nasměrovat nenechal, ale s vysvětlením, že pracuje v opeře, šel rovnou ke vchodu. Tam stála fronta zaměstnanců, kteří přicházeli do práce. Každý musel ukázat průkaz a podrobit se prohlídce. Matěj se Sofií už ve frontě stáli. Když uviděli Maxe, nechali se předběhnout a postavili se nakonec, takže mohl hned za ně.

S tím jsem nepočítal. Já se tam nedostanu. Co vy?

Sofie byla na seznamu zaměstnanců, takže by neměla mít problém. Matěj sice byl taky na seznamu zaměstnanců, ale pod falešným jménem, ke kterému neměl žádný doklad. Hodlal se tedy vydávat za novináře, který jde zdokumentovat celou dnešní akci. Fotku si už na ukradeném novinářském průkazu profesionálně vyměnil za svoji.

Já se tam teda dostanu jinudy. Sraz uvnitř ve vstupní hale tak za půl hodiny.

Max je opustil a oni postupovali pomalu dopředu. Když na ně přišla řada, povídá voják co je kontroloval.

*Vy jste ta liška, že? Včera jsem vás viděl. Byla jste úžasná. Můžete mi dát autogram?
Samozřejmě, začervenala se Sofie. Pro koho to má být?
Pro Herbíka.*

Voják měl z autogramu takovou radost, že ji ani neprohledal. Matěje si pak jen prohlídl, srovnal s fotkou a pošeptal mu.

*Hlavně napište o slečně Sofii, ano?
Spolehněte se.*

A byli uvnitř.

Vojenské hlídky stály před operou, kolem a dokonce i na střeše. Ale i kdyby tam nebyly, neměl by tam Max odkud skočit. V takové blízkosti žádný dům nebyl. Zoufale sklonil hlavu k zemi a uviděl víko od kanálu. To je ono.

Vleze dolů o ulici dále, projde stokou pod operu a někde tam musí být vchod. Pod hlavními ulicemi byla síť kanalizace, kam ústil všechn organický odpad z města. Už několikrát tam Max bloudil, když pracoval na případu. Proto věděl, že větší budovy kde se vaří, mají připojení nejen pomocí odpadního potrubí, ale ve sklepě i malá dvířka, kterými se dá vyhodit něco většího. Například když vám zhnijou brambory, nebo se potřebujete zbavit těla. Doufal, že to druhé nebyla motivace architektů, když je navrhovali.

Stoky měly po obou stranách úzký obrubník, takže se jimi dalo projít suchou nohou. Nemusel se přímo brodit v exkrementech. Přešel několik frekventovaných poklopů, až našel jeden, kterým nepozorovaně proklouzl dolů. Překonal počáteční čichový šok a vydal se směrem k opeře. Cesta byla zalita v pološeru, kromě pravidelných intervalů, kdy byl nahoře kanál. Sem tam šlápl na ocas nějaké kryse, která jen zapištěla a rychle utekla.

Už byl skoro pod budovou opery, když před sebou zahlédl světlo a uslyšel hlasy. Zastavil se a přikrčil za trubkou. Nedaleko byla křižovatka a i chodba stoky se tu křížila s jinou. A právě odtamtud přicházely dvě postavy. Max zahlédl na jejich ramenou pušky. Nebyli to ale vojáci císařství. Uniformy měli divné. Už takové někde viděl. U Angely v doupěti. Takže oni ty své tunely napojili na stoky, pomyslel si. To se dalo čekat. Co ale dělají tady?

Příchozí pokračovali dále a nevšimli si ho. Zřejmě hlídka. Když byli z doslechu, vstal a rychle přeběhl k výklenku, o kterém se domníval, že skrývá dvířka. Skutečně tam byly. Přimo pod operou. Ovšem zamčené zevnitř na západku. Podíval se blíž, a zjistil, že tady už někdo pracoval. Kus stěny byl obitý a k západce byl celkem dobrý přístup i z jeho strany. Nadzvedl ji úzkou mezerou jedním ze svých nožů a vlezl do temného sklepa. Pečlivě za sebou dveře zaklapnul a přemýšlel co to má všechno znamenat. Než ale k něčemu dospěl, uslyšel shora od schodů hádku. Někdo něco připálil a někdo jiný ho huboval. No jasně, musí být pod kuchyní. Sebevědomně vyšel po schodech, nahoře

přítomným oznámil, že sklep je v pořádku a odešel hlavními dveřmi. Prošel chodbou a dostal se do sálu, kde se chystal banket. Odtud už cestu znal a rychle zamířil do vstupní haly, kde na něj čekala Sofie s Matějem. Postávaly tam i hloučky herců a dalších zaměstnanců opery, protože pořádně nevěděli, co mají dělat. A taky vyhlíželi nějaké osobnosti, aby pak mohli známým říct, že je viděli. Jenže všechny osobnosti měly přijet až za hodinu. Spíše později, protože patří k dekoru přijet o něco později, až taková společenská akce začne. Laduna byla ještě ve své šatně a ani psychomága Matěj prý neviděl. Pokusili se alespoň zjistit, kdy proběhne předání kočky. Od jednoho číšníka, který si myslel, že dělá rozhovor pro tisk, zjistili, že během předávání vyznamenání. Pěvkyně z Dobroviny bude také vyznamenána a při té příležitosti předá Císaři dar. Poté shlédnou hosté společně hru Černá holubice, kde vystoupí, a večer bude pokračovat plesem. Taky ale vyšlo najevo, že akce s honorováním je jen pro zvané a divadelní personál tam nebude mít přístup. Matěj jako zástupce tisku se tam dostane, ale museli vymyslet, co s Maxem a Sofií.

Náhle měl Max na zátylku nepříjemný pocit a nenápadně se rozhlédl. Od schodiště je pozoroval nějaký muž. Ne přímo je, ale tak všeobecně všechny. Max pronesl nějakou hlasitou poznámku a přitom na půl pusy upozornil Matěje, aby se tam koukl. Ten mu záhy potvrdil, že je to psychomág, který přijel s Ladunou.

Muže na schodech něco znepokojilo a tentokrát už to vypadalo, že v davu hledá konkrétní cíl. Sofie se totiž dívala přímo na něj a jistě myslela na samé nebezpečné věci.

Rychle, polib ji. Zašeptal Max Matějovi. A pořádně.

Ten okamžitě konal a Sofiiny myšlenky zcela rozptýlil. Psychomág ještě chvíli pozoroval halu, ale pak jen znechuceně zakroutil hlavou a odešel k šatnám herců.

*Měli jsme štěstí. Oddechl si Max
Á, to je pan Gutschpind. Rád vás vidím. Pracujete na případu?*

Za nimi se vynořil pravý reportér Stoky, Lestray.

*No to je překvapení. Vy přicházíte jako na zvanou. Ano, pracuji na případu a zrovna teď bych vás rád o něco požádal.
Cokoliv si jen budete přát.
Nemáte náhodou navíc jednu novinářskou legitimaci?*

Lestray zvažněl a povídá.

*To je zajímavé, že se ptáte. Zrovna včera mi jednu ukradli. Musel jsem si v redakci nechat vystavit novou. A pro jistotu jsem si nechal udělat hned dvě. Takže jednu vám můžu půjčit. Ale k čemu vám bude? Je tam moje fotka.
To není žádný problém, mrknul Max a vzal si od reportéra legitimaci.*

Pak vytáhl z vnitřní kapsy pláště malé pouzdro, ve kterém měl speciální nástroje. Tenkým nožikem sloupnul z průkazu fotku a nalepil tam svoji, kterou předtím ořízl, aby přesně pasovala do rámečku. Pak přes ni namaloval bezpečnostní proužek, takže vypadala na první pohled jako pravá. Lestray nevěřícně zíral, jak profesionálně si Max počíná, ale nezapřel v sobě novináře a udělal si pár poznámek.

*A jak vyřešíme jména?
Půjdem každý k jinému zapisovateli.*

*Vy to teda máte promyšlené. A ono se tu dnes má něco stát?
Uvidíte. Každopádně, držte se raději vzadu. Může se to zvrtnout.
Tak to se těším.* Lestray schoval malý notýsek a vyndal větší.

Za chvíli už zvali zástupce tisku k registraci. Přijeli i novináři z hlavního města a Dobroviny, takže se před stolečkem vytvořily dlouhé fronty. Max, Lestray i Matěj se postavili každý do jiné a podařilo se jim všem proklouznout do sálu. Až bude seznam někdy někdo kontrolovat, jistě se podiví, že stejný reportér Stoky se registroval hned třikrát. Sofie se vydávala za fotografku a Lestray se za ni zaručil, že je u nich v redakci nová a ještě ji nestihli udělat průkazku. Ostatní novináře také většinou doprovázel fotograf a Sofie to zahrála tak dobře, že nikoho ani nenapadlo požádat ji, aby ukázala přístroj.

Sál se kromě novinářů pomalu plnil i dalšími hosty. Byla tu představenstva významných spolků a profesních cechů, ředitelé státních organizací a komplet městské zastupitelstvo. Celebrity z uměleckých oblastí i z těch méně uměleckých už dávaly rozhovory na všechny strany a na pořádek dohlíželo asi tucet vojáků. Ovšem snažili se ze všech sil působit, že tam vlastně nejsou, aby nekazili atmosféru. Lestray stále naléhal, aby mu řekli více, ale Max mu nechtěl zatím nic říct, s ohledem na psychomága, kterému by je mohl prozradit. Novinář to nakonec vzdal a šel dělat rozhovory se slavnými sportovci, kteří se zdržovali u barového pultu. Sálem to zašumělo, když vešla Laduna di Plava. Její trpytivě bílé šaty byly překrásné a na hlavě měla čelenku, připomínající stříbrný vodopád. V náručí měla zelenou kočku. Zjevně onen dar Císaři. Nebo ne?

Dva nosiči za ní přinášeli bednu, kde byla ještě jedna kočka. Max s Matějem se na sebe zmateně koukli. Jsou dvě? Kolem bedny se vzduch tetelil zvláštním výhružným způsobem. Maxovi se na chvíli udělalo špatně od žaludku. Uvnitř rozhodně byl škav. Zatím neproměněný, ale neměl k tomu daleko.

*Tu kočku co jsme viděli má Laduna v náručí. Žádná jiná tam nebyla. Zašeptal Matěj.
Já vám věřím. Museli ji přivést včera se zavazadly. Jenže ted' jsme nahaní. Ten mág ho určitě udržuje ve stavu těsně před proměnou. Když zneškodníme mága, škav povstane a zemře hodně lidí.
A když půjdeme přímo po kocourovi, budou nás vojáci považovat za radikály a nakonec budeme bojovat proti všem.
To je hodně pravděpodobné.
Ale nic lepšího mě nenapadá.
Tak jdem na to?*

Jo!

Vykročili směrem k bedně se škavem, kterého hlídali dva dobrovinští ošetřovatelé. Podle jejich postoje to však byli převlečení vojáci. Z venku se náhle ozval jásot a živá kapela spustila hymnu. Max Matěje zadržel.

Dorazil Císař. Všichni poběží k oknům. Počkej chvíli.

Skutečně, celým sálem jakoby projela vlna a vydali se k oknům, podívat se na císařův průvod.

Ted' !

Max i Matěj se rozběhli a srazili jedním nečekaným úderem ošetřovatele k zemi. Popadli z každé strany bednu a vyrazili ke dveřím, kde hlídali dva císařští vojáci. Ti nestačili nijak výrazně zareagovat. Váhavě na ně sice namířili zbraně, ale pro případ únosu kočky v bedně neměli žádné rozkazy a tak je nechali proběhnout bez výstřelu.

Kam teď?

Max si vzpomněl co viděl, když šel ze sklepa opery nahoru.

Do kuchyně, rychle.

V sále si celého incidentu kromě vojáků u dveří takřka nikdo nevšiml. Všichni koukali z oken. Ošetřovatelé se už sbírali ze země a zmateně se rozhlíželi. Rozčilený psychomág stál u nich a nadával jim v dobrovinštině. Pak se vztekle rozhlédl po přítomých hostech a zmlkunul. Zavřel oči a zjevně s někým telepaticky komunikoval. Sofie s Lestayem to také celé pozorovali. Když se na ni ale podíval a požádal o vysvětlení, netušila co se stalo a proč ti dva utekli s bednou. Jí se nikdy nic neřekne. Bude se držet původního plánu. Kočku má přece Laduna v náručí.

Dobrovinský psychomág se již dohadoval s bjornhajmskými vojáky u dveří, proč zloděje nezadrželi. Ti mu oponovali, že od toho tam nejsou a že si měli své dárky líp hlídat. Mág odešel i s ošetřovateli ze sálu a vojáky u dveří pak začala nepříjemně bolet hlava.

Bedna se třásla. Tomu uvnitř se vůbec nelíbilo, že ho zase někam nesou a dával to najevo. Max s Matějem vběhli do kuchyně a rozhlídli se.

Tam. Ukázal Max.

Škav v bedně ucítil jak slábne vůle, která mu bránila v proměně. Naježil chlupy a zařval. Pak začal rychle růst.

Max otevřel dveře chladicí místnosti a společně hodili bednu dovnitř. Ještě za letu se roztříštila a na zledovatělou podlahu dopadl dospělý škav. Vztekle vrčel na všechny strany, ale brzy si všiml, že kolem nikdo není. Když otočil hlavu dozadu, uviděl už jen jak se zaklaply dveře.

Max s Matějem zasunuli velikou kovovou západku a dveře neprodyšně zamkli. Jejich masívní panty musí udržet i démona. Oba se svezli na podlahu a konečně si trochu vydechli. Ucítili několik nárazů a dveře se při nich trochu zachvěly, ale vydržely. Raději před ně ještě přisunuli těžkou polici a stůl s pomocí několika vyděšených kuchařů. Těm budiž připsáno k dobru, že neutekli.

Co s ním bude teď? Zmrzne? Zeptal se Max, protože doufal, že Matěj je na škavy expert.

No popravdě, nikdy jsme žádného do lednice nezavřeli. Takže těžko říct.

Kolik je tam ledu? Tentokrát se Max zeptal jednoho z kuchařů.

Měl by tam být tak na týden.

Snad zmrzne. Nerad bych s ním ... co to, ááá...

Maxe i Matěje postihla příšerná bolest hlavy a padli na zem v křečích. Do dveří vešel mág s pobaveným úšklebkem a za ním dva drsní ošetřovatelé. Tentokrát už kuchaři utekli.

Co to tady máme? Matěj Savčinský a ... ano, náš uprchlík, Gutschpind.

Max se neubráníl přímému působení a byl přečten.

Na co si to tady hrajete? Myslíte, že jste něco překazili? Císař dnes zemře, tak jako tak. A vy se k němu již brzy připojíte. Pánové?

Mág ukázal svým dvěma pohůnkům, aby to šli zařídít.

Tři kočáry. Ne, pět kočárů. Všechny zastavily před budovou opery a davy lemující cestu si mohly hlasivky ujásat a ruce umávat. Císař byl velice populární, i když nikdo nedokázal přesně říct, proč. Věřilo se, že musí mít nějaké vzdálené božské předky. Jinak by přece nebyl Císařem. To dá rozum.

Co se týče předků, pocházel sice ze šlechtického rodu, ale těch bylo v zemi několik a na trůně se střídaly. Co se týče potomků, byla věc jasnější. Žádné totiž neměl. Alespoň žádné přiznané. A vzhledem k vysokému věku už bylo víceméně jasné, že po jeho smrti prevezme vládu jiný rod.

Sofie koukala z okna a taky mávala. Přitom se snažila nenápadně odsunout jakéhosi pána, který se na ni v rámci tlačence lepil o trochu víc než bylo slušné. Když ucítila ruku na zadku, otočila se a vlepila mu takovou facku, že sebou švihnul o zem. Rychle vstal, omluvil se a přešel k jinému oknu.

Pche, prý smetánka. Já vám ukážu. Pomyslela si.

Vzala si od číšníka z tácu šálek kávy a s ukázkově ohnutým malíčkem si významně usrkla. Všichni kolem její výkon ignorovali. To bylo ovšem dle pravidel etikety bráno jako kladná reakce, takže se hned cítila o úroveň výš.

Co že nefotíte? Zeptal se jí takyfotograf, z nějakého dobrovinského deníku.

Šetrím snímky na předávání a ples. Naše čtenáře zajímá více společenský život, než vystupování z kočáru.

Aha. Řekl fotograf, ještě jednou cvaknul a vyměnil si film.

Naše zajímá všechno. Můžu si vás vyfotit?

Sofie se začervenala a svolila. Opět zvedla šálek k ústům a zaujala pózu "jsem nad věcí", která cizího fotografa rozesmála, ale vyfotil si ji, dokonce vícekrát.

Venku mezitím Císař kynul davům a z kočáru vystupoval jeho doprovod. Kromě strážců, služebnictva a generálů přijelo i několik členů vlády. Po přivítání s lidem vykročili po červeném koberci do opery a v ten samý okamžik přišli do sálu organizátoři a začali dělat pořádek v tom, kdo má kde stát. Sofie byla neklidná, protože se Max s Matějem stále nevrátili. Všimla si, že i Laduna nervózně přechází a sleduje dveře. Všichni kdo s ní v sále zůstali byli ze zmizení bedny a mága zmatení. Zřejmě něco nešlo podle plánu. Pořád si mezi sebou šeptali, až nakonec došli k nějakému konsenzu a uklidnili se.

Když byli všichni správně postavení a poučení, vešel do sálu konferenciér a zvučným hlasem oznámil, že přichází jeho veličenstvo Gustav druhý trpělivý s doprovodem. Orchestr spustil hymnu a celý sál vybuchl potleskem a jásáním, v řadě případů nepředstíraným. Například Sofie jásala naprosto upřímně. Lestay stál vedle ní a psal tak rychle, že jeho ruka takřka nebyla vidět. Jak mohl zároveň sledovat co píše, bylo záhadou. Před Císařem šli dva vojáci ve slavnostních stejnokrojích a za ním skupina důležitě se tvářících mužů, včetně jedné ženy. Císař se usmíval, ale tahle skupina se tvářila, jako by odháněli obtížný hmyz. Za nimi šli ještě generálové, rázným vojenským krokem. V obličejích měli ztuhlý výraz oddanosti vlasti.

Kdo jsou ti za Císařem? Chtěla vědět Sofie.

Ten vlevo je ministr války, vedle něj ministr zahraničí, pak ministryně propagandy a šéf tajných služeb.

Myslela jsem si, že ministrem propagandy byl takový ten rezavý s knírkem.

Paní Zapaterová je v úřadu asi půl roku. Minulý ministr se přece zapletl s těmi překupníky zlata z Akkádie a byl odsouzen k nuceným pracem.

A ministr války byl takový ten tlustý v buřince.

Už ne. Před třemi měsíci se udusil rohlíkem. Copak nečtete noviny?

Čtu. Ohradila se Sofie. A ten tajná služba? Ten je taky nový?

Ne, ten je tam už dobrých patnáct, dvacet let. Markus Gui. Je v podstatě neodvolatelný. Ví na každého něco.

Jediný koho Sofie znala, byl ministr zahraničí Gotlib. Jezdil totiž často do Kamaly na různé společenské akce a tak se vyskytoval i v páteční příloze Věstníku, kterou jako jedinou část novin pravidelně četla. Vrchnost mezitím došla ke křeslům, které pro ně byly připravené a posadila se. Konferenciér přednesl přítomným program.

Začne udílením vyznamenání. Pak bude malé pohoštění. Následně všichni společně shlédnou operní představení Černá holubice a večer bude následovat ples v opeře s účastí širší veřejnosti. Nejprve ale slavná operní diva předá Císaři vzácný dar, od našich přátel z Dobrovinské republiky.

Sálem se ozvalo hlasité *ó* a Laduna di Pláva vykročila směrem k Císaři, s kocourem v náručí.

Dva ošetřovatelé, ve skutečnosti profesionální zabijáci, vyrazili k ležícímu Maxovi s Matějem. V kuchyni byli sami, protože kuchaři utekli zadním východem, takže své úmysly dali jasně najevo vytažením nožů. Max se vzepřel a pokusil se nápor paralýzy odstranit. Mágovi na chvílku ztuhnul úsměv, ale opravdu jen na chvílku, než zase převzal kontrolu.

Ale ale ale, máme tady bojovníka.

Ty .... parchante.

Znovu se vzepřel mágově vůli, ale marně. Jako by na něm ležel balvan. V zoufalství opustil vlastní tělo a vznesl se nad něj. Čas se zpomalil, pohled rozostřil a když se zase ustálil, uviděl psychomágovu pravou podstatu. Za shrbenou lidskou postavičkou se tyčilo jeho dvakrát větší astrální tělo a z otevřených čaker prýštila energie, která nad Maxem a Matějem vytvářela síť. V energii byly tu a tam temnější skvrny a trhliny, protože ji mág zneužíval k páchání zla. Ovládal ji, ale ne na sto procent. Síť měla nedokonalosti. Max si je zapamatoval a rychle se vrátil zpět do těla. Jeden z pohůnků už byl skoro u něj, když opřel svou vůli do nejslabšího místa sítě a protrhl ji. Mág zalapal po dechu.

Jak ... ?

Max byl ale rázem volný. Vymrštil se ze země jako pružina, nepřipravenému vojákovvi zkroutil ruku s nožem a vrazil mu ji do břicha. Pak se rychle rozeběhl k hlavnímu protivníkovi, který už chytil druhý dech a zkoušel další psychický útok. Matně za sebou zaregistroval jak Matěj vyřídil druhého vojáka. Ještě dva kroky. Ještě jeden. Ostrá bolest mu sevřela hrdlo a hrudník. Padl mágovi k nohám. Těsně předtím, než ztratil vědomí, uslyšel výstřel.

Jak velí protokol, zastavila se operní pěvkyně na pět kroků od Císaře a poklonila se. Jít blíž než byla nakreslená značka by byl výraz neúcty. Pak se vyjádřila ve smyslu, jak důležité je přátelství obou zemí a na důkaz důvěry přináší tento dar. Vzácný druh kocoura, chovaného pouze v hlavním městě Dobroviny, který ještě nikdy nebyl vyvezen za hranice.

Císař nadšeně vstal, protože byl velký milovník koček, a proti všem zvyklostem si šel kocoura převzít osobně. Ministryně propagandy taky nějakým zázrakem vyčarovala úsměv a šla se podívat blíž. Ostatní se jen postavili, protože vstal Císař. Sofie si však všimla výrazu ministra zahraničí. Děs v očích a nenápadný ústup ke dveřím ze sálu, jako by každou chvíli čekal...

No jasně, on si myslí, že je to ten proměňovací kocour. Neřekli mu podrobnosti.

Ukázala Lestayovi kam se má dívat a řekla.

Tohle si zapište. Ministr Gotlib zdrhá z místa činu.

Když se z hloučku od Císaře ozval výkřik, ministr zmizel ve dveřích. Výkřik patřil paní Zapaterové, která ukazovala na Ladunu, respektive na cizí ženu, na kterou se proměnila. Ta ničeho nic držela v ruce nůž a napřahovala se k ráně. Ministryně předvedla nečekanou oddanost, když kryla Císaře vlastním tělem a schytala to jako první. Sofie na nic nečekala. Než stačila vražedkyně bodnout podruhé, vyrazila jí nůž z ruky dokonalou trefou z deseti metrů hozeným střevícem. Zbytek už vykonali přibíhající strážci a útočník byl zpacifikován a zajištěn.

Najednou byl úsměv a nenápadnost na tvářích vojáků v sále pryč. Ně že by přímo mířili puškama na přítomné hosty, ale stáli kolem nich a dávali najevo, že pokud někdo udělá další prudký pohyb, bude to jeho poslední pohyb v životě. Celý štáb operní pěvkyně byl postupně zatčen, i když hlasitě protestovali a vykřikovali, že o ničem nevědí a že tu cizí ženu ani neznají. Šéf tajných služeb si nechal předvést Sofii.

Vy o tom něco víte?

Já o tom vím hodně. Ale měl byste se zeptat spíše svého kolegy, který zmizel při předávání kocoura.

Dám krk za to, že v tom měl prsty.

Proč by zmizel?

Protože Císaře měl původně zabít škav a byl by to masakr. Naštěstí ho moji kolegové předtím někam odnesli. Nevím co se s nimi stalo. Snad jsou v pořádku. Celé to naplánovala dobrovinská ambasáda a Gotlib.

Markus se při zmínění škava zachvěl.

To jsou závažná obvinění, slečno. Máte na to nějaké důkazy?

Máme mnoho svědectví. A Max má určitě i nějaké přímé důkazy. Jen ho prosím vás najděte. Běželi těmi dveřmi.

Gui vyslal do té části opery vojáky a za chvíli se jeden vrátil, že našli čtyři těla a civilistu v kuchyni. Sofie se nedala odbýt a tak ji vzali sebou. Samozřejmě šel i Lestay, kterému zářily oči a popisoval už druhý zápisník. V kuchyni stáli vojáci s Matějem v poutech. K Maxovi se skláněl lékař a měřil mu tep. Psychomág ležel opodál s dírou v hlavě.

Matěj se hádal s vojáky, kteří chtěli rozebrat barikádu před chladicí místností. Slyšeli totiž zevnitř rány. Šéf tajné služby okamžitě rozebírání zastavil a poručil ať na dveře namíří pušky. Max pomalu přicházel k sobě. Když uviděl Sofii, chtěl vědět co Císař. Řekla mu ve zkratce co se stalo. Gui se k němu sklonil a povídá.

Ten Škav je v mrazáku? To bylo chytré. Víte, že ještě nikdy nikdo živého nechytil? Měli jsme strašné štěstí, že se neproměnil dřív. V opeře to řídil tady ten. Ukázal na mrtvolu. Ale vše naplánoval dobrovinský velvyslanec tady v Kamale a někdo z naší vlády. Jestli se potvrdí všechno co říkáte, dostanete medajli.

Víte, já mám obavu, že to ještě není konec. Měli plán A, to byl škav. Plán B, to byla ta maskovaná žena. Ale velvyslanec je stále na svobodě a vsadil bych se, že mají ještě něco připraveného. Ve stokách jsem viděl cizí vojáky. Mají tunely pod celým městem. A platí je taky z velvyslanectví. Cizí vojáci? Pod naším městem?
Ano. A měli připravené dveře ve sklepě, aby sem mohli proniknout. Max ukázal na schody vedoucí do sklepa.

Gui rychle vstal a vydal nějaké rozkazy. Vojáci se rozeběhli po celé budově, aby předali zprávu dále.

Maxe, Matěje i Sofii mezitím dovedli zpátky do sálu, kde už se atmosféra trochu uklidnila. Císař byl otřesen, ale nezraněn. Paní Zapaterové ošetřili zranění a odnesli ji na nosítkách ven, i když tvrdila, že může chodit. Max pak musel znova vše vyprávět. Jak pátral v domě Ortegy, jak se setkal s Matějem, jak po něm šli z velvyslanectví, na zemi i ve vzduchu a když ho nemohli najít, unesli Kris. To vše se dalo prokázat. Vyprávěl jak ji pak zachránil a přitom viděl armádu pod městem. Do toho přidala Sofie co objevili v divadle a Matěj nějaké detaily z Dobroviny. Lestray byl exkluzivně u toho a dělal si poznámky. Zítra bude stoka pravděpodobně vyprodaná, i když udělají odpoledne dotisk. Císař, který to vše taky poslouchal, se přísně podíval na ředitele tajné služby a zeptal se, jestli o něčem z toho věděl. Ten musel přiznat, že ne a že vyvodí vážné personální důsledky z práce pobočky v Kamale.

Ministra zahraničí zatkli, když se pokoušel utéct hlavním vchodem a nedokázal vysvětlit proč. Jen pořád opakoval, že Císař byl zavražděn. Nějak se to rozneslo i mezi lidi čekajícími venku, kteří začali projevovat neklid. Císař se raději šel ukázat do okna, aby všichni viděli, že je v pořádku.

A mezitím se dole ve sklepě pomalu otevřely dvířka a dovnitř proniklo několik postav. Nahlédli na schody a do kuchyně, kde uviděli krvavé skvrny na podlaze. Vrátili se říct, že vzduch je čistý. Dvířky pak prošlo asi padesát ozbrojených mužů a za nimi jedna žena s páskou přes oko. Takřka neslyšně se přesouvali směrem k hlavnímu sálu. Očekávali tam zmatek kolem zavražděného Císaře a možná boj zbylých vojáků se škavem. Chtěli využít moment překvapení, obsadit budovu a způsobit všeobecný chaos na ulicích. Tak alespoň zněl úkol, za který dostali zapláceno. Když vycházeli po širokém schodišti, ozvalo se nad jejich hlavami.

Stát, vzdejte se !

Ze všech stran na ně mířily pušky vojáků císařství.

Takže je to past, zaskřípala Angela zuby. Tohle si někdo odskáče.

Podívala se na své muže. Profesionály, kteří byli najednou chyceni se staženými kalhotami. Měli ruce na svých zbraních a dívali se na ni. Bojovali by. Možná by se někdo zachránil. Možná. Ale z každého vězení se dá přece utéct. Rozkázala, ať složí zbraně.

Když ji odváděli, zahlédla na ochozu Maxe a zasmála se.

Tentokrát jsi měl štěstí, ty jeden zatracenej parchante.